

Quan Hệ Bí Ẩn

Contents

Quan Hệ Bí Ẩn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	51
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Tiểu Thái Tử Truy Phu Ký (thượng)	60
12. Chương 12: Phiên Ngoại – Tiểu Thái Tử Truy Phu Ký (trung)	67
13. Chương 13: Phiên Ngoại – Tiểu Thái Tử Truy Phu Ký (hạ)	74

Quan Hệ Bí Ẩn

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại đô thị. Độ dài: 10 chương + 3 phiên ngoại. Edit: SóiVì vậy hân lén có lần thứ hai, có lần thứ ba... N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-bi-an>

1. Chương 1

Những ngày gần đây, đám người cấp cao của tập đoàn Ân thị đều không hện mà cùng giữ kín một bí mật trọng đại.

Đó chính là tổng tài của mình đang bao dưỡng một tiểu dã mô (*người mẫu tự do) mới vào nghề! Lẽ ra cái này không phải chuyện quan trọng gì, nhưng mà tiểu tình nhân này lại là người thứ ba, người điều hành Ân thị hiện nay là Ân Thiệu Hành, từ ba năm trước đã cùng tiểu Thái Tử của bọn họ làm chứng nhận kết hôn ở nước ngoài, lúc ấy vẫn còn oanh động toàn bộ làng giải trí Hoa Quốc. Không nghĩ tới, chà chà, ngần ngừ ba năm tình cảm của bọn họ liền thay đổi.

Tin tức này ngay từ đầu được truyền tới từ bộ phận PR, có đám chó săn trong lúc vô tình chụp được ảnh Ân Thiệu Hành cùng tiểu dã mô đêm khuya hện hò, nhưng tạp chí của bọn họ quy mô quá nhỏ, sợ sau khi

để lộ ra sẽ bị ngừng hoạt động liền ý định chỉ cần một khoản phí lập tức bán đứt tin tức. Bộ phận PR bên kia mua lại ảnh chụp sau đó cũng không dám báo cáo lại, lặng lẽ tiêu hủy toàn bộ. Nhưng đáng tiếc, trên đời không có tường nào gió không lọt qua, sẽ luôn luôn có người lăm mồm lại mang theo tâm lý hiếu kỳ để lộ ra bí mật này tại trà dư tửu hậu. (*thời điểm nghỉ ngơi hoặc nhàn rỗi.)

Đám nhân viên phía dưới cũng không dám thở mạnh, chỉ len lút điên cuồng thảo luận trên các phần mềm mạng, đám người cấp cao sau khi nghe được cũng không dám tin, nhưng mà có một ngày bọn họ trong lúc vô tình thấy được tiểu dã mô khoe mất chân mày mang theo xuân ý, bước chân lung lay đi ra từ văn phòng của Tổng giám đốc, nghiêm nhiên là bộ dạng vừa mới được hung hăng yêu thương, bọn họ lập tức trầm mặc.

Hôm nay bọn họ tập trung một chỗ thảo luận.

“Ài, người nói, chuyện này có nên nói cho tiểu Thái Tử không?” Một người hỏi.

“Chuyện này... khó mà nói a, đám chú bác chúng ta chen vào giữa bọn nó làm gì?” Một người khác trả lời.

“Nhưng mà chúng ta dù sao cũng là nhìn bọn nó lớn lên, chẳng lẽ cứ như vậy để Ân Thiệu Hành tùy tiện làm bậy?”

“Thôi đi, không phải ông ở bên ngoài cũng có sao, đàn ông nào có thể khư khư với một người mà không thấy ngán a.”

“Đúng vậy.” Lại có thêm một người phụ họa.

“Làm cái gì lại kéo lên người tôi?! Chuyện của tôi không giống, con cọp cái nhà tôi... ài, không nói đến bà ấy nữa. Nhưng mà tiểu Thái Tử có chỗ nào không tốt?”

“Vợ chồng son người ta đóng cửa bảo nhau, đám người ngoài như chúng ta nào có thể biết được rõ ràng như vậy? Coi như hết, vẫn là không nên nhúng tay vào tốt hơn, nói là nói nhìn tiểu Thái Tử lớn lên, nhưng một năm lại không thấy được mấy lần. Hơn nữa chân chính quản lý Ân thị hiện tại vẫn là Ân Thiệu Hành, đừng tự rước họa vào thân nữa, nếu tiểu Thái Tử ở nước ngoài lấy cảm hứng thì cứ để nó an tâm chơi đùa đi.”

“...”

Vì thế mọi người nhất trí ngầm thừa nhận chuyện này mà ngậm miệng không nhắc tới nữa, tiểu Thái Tử trong miệng bọn họ dĩ nhiên cũng không bao giờ được biết đến.

Ban đêm, tiểu dã mẫu Lewis nằm dưới thân Ân Thiệu Hành dùng đôi chân thon dài quần thật chặt eo của hắn, trong miệng là tiếng rên rỉ ư ư a a.

“Hôm nay như thế nào lại nhiệt tình như vậy, hửm?” Ân Thiệu Hành cười cười véo mặt cậu một cái, chỉ thấy khuôn mặt diễm lệ của Lewis lập tức hồng lên một dấu đỏ.

“Ha... bởi vì ngày mai, ngày mai ngài sẽ không đến chỗ em nữa.”

Nghe vậy, động tác của Ân Thiệu Hành lập tức dừng lại, tiếp theo không nói một lời liền rút ra khỏi cơ thể cậu, thần tình lạnh lùng nhìn cậu.

Lewis mới cảm thấy mình lỡ lời: “Thiệu Hành, em...”

“Cậu gọi tôi là gì?” Nắm cằm của cậu, sắc mặt Ân Thiệu Hành càng lúc càng lạnh.

“Ân, Ân tổng.” Lewis không dám tiếp tục nhiều lời, làm ra một bộ dạng ủy khuất sắp khóc mà nhìn Ân Thiệu Hành, “Em chỉ là... em chỉ là không nỡ xa ngài.”

Ân Thiệu Hành đẩy chân cậu ra đem người quay lưng lại rồi từ phía sau lưng hăng tiến vào, một bên khiến người cao giọng rên rỉ một bên không mang theo chút cảm xúc nào mà cảnh cáo: “Nhớ kỹ thân phận của cậu.”

Lewis che dấu tâm tình hỗn loạn trong lòng, giả bộ như không có việc gì mà chuyên tâm chìm đắm vào trận hoan ái.

Lewis cũng đã từng chính trực thuần lương, nhưng mà trong vòng giải trí, cái này cũng không thể xem như cơm ăn, vì vậy tại một lần say rượu ngoài ý muốn liền thuận thế dính vào đại kim chủ Ân Thiệu Hành này.

Ngày đó cậu vốn được sắp xếp đi cùng tổng giám đốc của một công ty bất động sản, nhưng mà tướng mạo cùng cách làm việc của đối phương vô cùng hèn mọn bỉ ổi, cậu thật sự không quá cam lòng với cửa ải này, dọc đường đi liền lấy cớ muốn đi toilet mà trốn vào ghế lô bên cạnh.

Đó chính là ghế lô của Ân Thiệu Hành. Lúc ấy hẳn chính là ba phần say bảy phần tỉnh mà chuẩn bị rời đi, nhưng khi nhìn thấy mình thì lập tức chặn lại kéo qua, một bên gọi “Mật Nhiên” một bên cởi ra quần áo của cậu, động tác có chút gấp gáp cũng rất ôn nhu.

Người có thể xuất hiện ở chỗ này dĩ nhiên không phú thì quý, Lewis thâm tính toán, động tác trên tay rồi lại ồm ồ, vẫn một mực nói “Tiên sinh, ngài nhận lầm người rồi.”

Nhưng đối phương vẫn là tiến vào một ngón tay. Lewis nhìn không được nhú mày, cho dù trước khi tới gặp tổng giám đốc bất động sản kia cậu đã tự mình mở rộng qua nhưng đây vẫn là lần đầu tiên. Hơn hai mươi năm lăn lộn trong vòng giải trí nhưng cậu vẫn là một xử nam, việc này nói ra đoán chừng sẽ không có ai tin tưởng.

Nhưng mà đây chính là sự thật.

Sau khi đối phương cẩn thận giúp cậu làm xong bước dạo đầu liền chậm rãi chen vào, Lewis cố gắng dần xuống khó chịu trong lòng cùng thân thể ý định thả lỏng. Người phía trên đoán chừng nhìn thấy bộ dạng nhú mào của cậu nên có chút bận tâm, cúi đầu trấn an cậu bằng một nụ hôn, hôn xong còn hỏi cậu “Có thể không”, việc đã đến nước này, cậu còn có quyền gì mà cự tuyệt đây? Kỹ thuật của đối phương rất tốt, hiển nhiên là có kinh nghiệm phong phú, vì vậy cậu dần thả lỏng, lớn mật mà nghênh hợp với đối phương, tuyệt không giống như lần đầu tiên.

Thời điểm mồ hôi của đối phương nhỏ xuống mặt Lewis, cậu nghe thấy người đàn ông một bên thở hổn hển một bên yêu cầu cậu: “Gọi tôi...”

“Gọi ngài, ừm... gọi ngài là gì?” Lewis còn không biết hắn là ai.

Đối phương dùng một loại ánh mắt vô cùng nhu tình chăm chú nhìn cậu, động tác trong cơ thể mình vẫn mãnh liệt như trước, chỉ thấy hắn cúi đầu xuống cắn cắn vành tai đã sớm biến thành màu đỏ của cậu, nói: “Gọi tôi là Thiệu Hành a...”

Lewis phối hợp một tiếng lại một tiếng đầy nhu tình lưu luyến mà gọi hắn, trong bụng lại đang tìm kiếm cái người gọi là “Thiệu Hành” này rốt cuộc là loại nhân vật nào, thoát nhìn còn trẻ như vậy, anh tuấn như vậy, còn có quanh người hắn vô ý hữu ý tỏa ra khí thế của cấp trên...

Chờ đến khi cậu rốt cuộc là đoán được đại khái, nhin không được cả kinh! Phía dưới cũng vô thức co lại, người đàn ông kêu một tiếng buồn bực, oán hận lật cậu qua, lại để cho cậu quỳ sấp trên ghế sofa, càng thêm dùng sức giống như đang trừng phạt.

“A... Thiệu Hành, Thiệu Hành chậm một chút...” Cứ qua lại mấy trăm lần như vậy Lewis nhin không được lên tiếng cầu xin.

Cuối cùng người đàn ông cũng đến lúc bắn ra.

Sau khi hai người phát tiết đều tỉnh táo không ít, Lewis bắt chập trong người vẫn còn mang theo tinh dịch, vội vàng mặc quần áo vào rồi mạnh mẽ chống đỡ đứng lên: “Ăn tổng... ngài nhận lầm người.” Hổn hển nói xong, Lewis đã muốn mau chóng rời đi.

Nếu cậu không đoán sai, người đàn ông này chính là tổng tài của công ty điện ảnh Ân thị, địa vị của Ân thị trong ngành giải trí Hoa Quốc hết sức quan trọng, đúng ra nếu có thể đi theo hắn tuyệt đối không thiếu chỗ tốt, nhưng người đàn ông này thế nhưng đã lập gia đình! Bạn đời của hắn chính là tiểu Thái Tử của Ân thị, cho dù mình có là người mẫu quốc tế cũng không thể nào đắc tội được. Tuy rằng Ân Thiệu Hành quả thật là đối tượng nương tựa rất tốt, nhưng chuyện này của bọn họ một khi đã đưa ra ngoài ánh sáng, cậu cũng đừng mong có thể tiếp tục bước chân vào giới này nữa.

Ngay tại thời điểm Lewis còn đang xoắn xuýt do dự, Ân Thiệu Hành đưa tay kéo cậu qua, cậu không

đứng vững, thoáng cái quỳ xuống giữa hai chân của đối phương, lúc này cậu mới để ý thấy vừa rồi người đàn ông này cũng không cởi quần áo, chỉ có mỗi khóa quần là kéo xuống, hiện tại vật kia vẫn là ở trạng thái nửa cứng.

Ồ đó còn mang theo chất lỏng ướt át. Nhớ tới chuyện vừa rồi Lewis nhin không được có chút xấu hổ.

Ân Thiệu Hành dường như không hề để tâm, ngược lại nâng cằm cậu lên tỉ mỉ quan sát, phát hiện Lewis cũng có một đôi mắt hoa đào câu nhân. Tiếp theo đưa tay xoa xoa khóe mắt cậu một cái: “Trang điểm?”

Đây là thói quen của Lewis, khuôn mặt trang điểm có thể khiến cho cậu cảm thấy an toàn, nhưng cậu không hiểu được ý tứ của người đàn ông, chỉ có thể do dự gật đầu. Một giây sau một chiếc khăn tay ném lên mặt cậu: “Lau.”

“Lau, lau không hết, phải gỡ xuống.” Lewis nắm khăn lụa của hắn dè dặt nói.

Cũng không biết người đàn ông này nghĩ như thế nào, vậy mà không tiếp tục yêu cầu nữa, ngược lại hỏi cậu: “Tên gọi là gì?”

“Lewis.” Nói xong lại thấy người đàn ông nhíu mày, bàn tay đang nắm cằm cậu lại tăng thêm lực.

“Tên tiếng Trung.”

“...Quan Hi.” Lewis nghĩ một lúc mới nhớ ra, lại nói một cách không tình nguyện, người đại diện của cậu nói cái tên này bị trùng với một người trong giới rồi, liền đổi cho cậu nghệ danh Lewis này. Dần dà cậu cũng nhanh quên mất tên tiếng Trung của mình là gì.

Người đàn ông buông lỏng cằm cậu ra, ánh mắt sáng quắc nhìn cậu chằm chằm một lúc: “Người mẫu?”

Lewis bị hắn nhìn khiến cả người không được tự nhiên, giống như bản thân không mặc quần áo đứng trước mặt hắn vậy, có chút lúng túng gật gật đầu.

Kết quả lại nghe đối phương nói với cậu: “Có muốn đi theo tôi không?”

Lewis bỗng nhiên ngắc đầu: “Thế nhưng tiểu Thái Tử...”

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông lập tức bắn qua, trong bóng tối lơ mơ như thấy được bản chất, thời điểm trái tim Lewis nhảy từng từng trong lồng ngực, đối phương bật cười: “Cậu thật thông minh.”

Ngụ ý chính là mình đoán đúng thân phận của hắn, Lewis thầm nghĩ. Lại nhin không được bởi vì yêu cầu của hắn mà có chút vui mừng, im lặng giây giũa, rốt cuộc là đáp nỗi niềm thuyên, hay vẫn là cần thận đề

phòng mà từ chối hẳn đây?

(*Phá phủ trầm châu: đập nổi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Ân Thiệu Hành nhìn thấy dáng vẻ của cậu liền biết cậu đang nghĩ gì: “Yên tâm, em ấy sẽ không biết.”

Câu trả lời cuối cùng của Lewis chính là cú đầu ngâm lấy hẳn.

Cứ như vậy, Lewis theo hẳn một năm, trong lúc đó Ân Thiệu Hành không tiếp tục bao dưỡng những người khác.

Cậu vốn là người mẫu của công ty dưới quyền Ân thị, sau khi cùng Ân Thiệu Hành, cậu liền cắt hợp đồng, mặc khác cùng hẳn ký một hợp đồng bao dưỡng. Đại khái là thời gian bao dưỡng không giới hạn, đối phương có thể tùy ý kêu dừng, cậu có thể tùy ý hưởng thụ tài nguyên của Ân thị, nhưng mỗi tháng chỉ có thể nhận hai hợp đồng, với tư cách đền bù tổn thất Ân Thiệu Hành sẽ đúng hạn đưa cho cậu một khoản phí bao dưỡng không hề nhỏ, yêu cầu duy nhất chính là cậu phải nghe lời.

Đối với bản hợp đồng này Lewis cảm thấy hết sức ngoài ý muốn, bởi vì ngoài những quy định cứng nhắc khác thì cũng không khỏi quá rộng rãi rồi, đối với việc không thể nhận quá nhiều hợp đồng cậu cũng không có ý kiến gì, thậm chí đây có lẽ là dục vọng chiếm hữu của Ân Thiệu Hành đi?

May mắn, cậu tiến vào giới giải trí cũng chỉ vì muốn kiếm miếng cơm, cũng không có quá nhiều dục vọng, lúc trước chẳng qua là cảm thấy sau khi nổi tiếng có thể kiếm được nhiều tiền mà thôi. Hiện tại Ân Thiệu Hành bỏ ra cho cậu một khoản không nhỏ, so với tiền kiếm được sau mỗi hợp đồng còn muốn nhiều hơn, vì thế Lewis liền an tâm vượt qua cuộc sống giống như chim hoàng yến này.

Trong lúc nhớ lại chuyện cũ Lewis cũng đã hầu hạ Ân Thiệu Hành tằm xong, sau đó hai người nằm xuống giường thân mật ôm nhau ngủ, giống như bọn họ là một cặp đôi yêu nhau thật sự.

Nhưng mà Lewis biết rõ, bắt đầu từ ngày mai cậu lại có một khoảng thời gian không được gặp Ân Thiệu Hành nữa rồi, bởi vì ——

Tiểu Thái Tử của Ân thị về nước.

2. Chương 2

Chuyện đầu tiên sau khi Ân Mật Nhiên về nhà chính là tắm rửa sạch sẽ một trận, ở phòng tắm khoảng một giờ mới bước ra.

Ân Thiệu Hành còn chưa tan tầm, một mình Ân Mật Nhiên ở lại trong căn nhà lớn như vậy, ngửi thấy trong không khí tràn ngập mùi hương tươi mát, biết là người giúp việc đến làm vệ sinh, liền yên tâm nằm dài xuống ghế sofa ý định ngủ bù.

Nhưng vừa nằm xuống cậu liền phát hiện chỗ này không tốt, trên gối không có mùi của Ân Thiệu Hành, chăn màn cũng không mềm mại giống như có người thường xuyên ngủ. Ân Mật Nhiên nhíu mày, xuống giường đi đến trước tủ quần áo, lấy ra vài bộ của Ân Thiệu Hành cũng chỉ ngửi thấy mùi hút ẩm, vì vậy cậu liền bỏ qua ý tưởng ôm quần áo của hắn nằm ngủ.

Liền dứt khoát lôi cái thân thể mệt mỏi này xuống sân dưới lầu, chăm sóc cây hoa cậu yêu thích.

Mấy người giúp việc chăm sóc hoa của cậu rất tốt, từng đóa khổng tước mà cậu yêu nhất nở rộ, như là đang nhiệt tình hoan nghênh cậu về nhà.

Tự tay mang vài chậu hoa đặt vào phòng, Ân Mật Nhiên hài lòng nở nụ cười.

Làm xong những thứ này liền rửa tay sạch sẽ, Ân Mật Nhiên lấy ra sổ tay bắt đầu ghi chép, sổ tay của cậu là bằng da dày, rất dày, phía trên đã ghi chép rất nhiều thứ, chẳng chịt những chữ, chỉ có mình cậu mới có thể hiểu những dòng chữ lộn xộn này.

Một tiếng sau, Ân Thiệu Hành về.

Ân Mật Nhiên vui vẻ chạy ra ôm hắn: “Có nhớ em không?”

Ân Thiệu Hành bất đắc dĩ nở nụ cười: “Nhớ.” Sau đó nhéo nhéo mặt cậu, “Thế nào, chuyến này đi có tìm được linh cảm không?”

Nói đến đây, Ân Mật Nhiên có chút ủy khuất: “Còn thiếu một chút, có nhiều chỗ em vẫn chưa nghĩ cẩn thận.”

Ân Thiệu Hành nghe vậy lập tức lộ ra vẻ so với cậu còn muốn ủy khuất hơn: “Vậy em lại có một khoảng thời gian không thể ở chỗ này?”

Ân Mật Nhiên nhìn trộm hắn, chột dạ gật đầu.

Trái tim Ân Thiệu Hành như bị lấp đầy uất ức: “Em nha, anh sớm muộn gì cũng bị em giày vò chết!”

Ân Mật Nhiên nhón chân hôn một cái lên mặt hắn để lấy lòng: “Đừng giận nha.”

Ân Thiệu Hành đưa tay ôm người lên lầu hai, một bên đi vào phòng ném người xuống giường, một bên cời

ra cà vạt một bên không có ý tốt nói: “Đền bù tổn thất cho anh?”

Ân Mật Nhiên lập tức rời giường đổ mặt đứng lên đẩy người vào phòng tắm: “Anh tắm trước đi.”

Kết quả Ân Thiệu Hành tắm xong đi ra liền không thấy người đâu, thay vào đó là ngửi thấy mùi đồ ăn quen thuộc.

“Lâu rồi không ăn cơm em làm.” Ân Thiệu Hành từ sau lưng ôm Ân Mật Nhiên cảm khái nói.

Ân Mật Nhiên cảm thấy có chút áy náy, nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng Ân Thiệu Hành liền nói: “Không có việc gì, chờ em hết bận đi.”

“Ừm, có lẽ sẽ nhanh thôi.”

Buổi tối lúc ngủ, Ân Thiệu Hành ôm người yêu mình, bàn tay dần dần không đứng đắn.

“Dừng...” Ân Mật Nhiên đè lại bàn tay đang trêu đùa dưới lớp áo ngủ, “Em mệt quá.”

Ân Thiệu Hành dừng một chút, tiếp theo đưa tay kéo lại áo ngủ cho cậu: “Ngủ đi.”

Ân Mật Nhiên nhưng lại có chút bận tâm, bởi vì tính dục của Ân Thiệu Hành luôn rất mạnh, nếu như không kịp thời đạt được thỏa mái cậu sợ đối phương sẽ khó chịu, xoắn xuýt một hồi lại nói: “Nếu không... em dùng miệng?”

Ân Thiệu Hành kéo cậu vào ngực: “Được rồi, không cần.”

“Kỳ thật buổi chiều lúc trở về em tính ngủ bù một lúc, nhưng nằm trên giường không ngủ thấy mùi của anh, em ngủ không được.”

Nghe vậy, Ân Thiệu Hành không khỏi có chút đau lòng, hắn đã lâu không ngủ ở nơi này, nhưng có thể người giúp việc lại thay đổi đồ dùng trên giường, cho nên....

Ân Thiệu Hành hôn cậu một cái: “Hiện tại ngủ được không?”

Ân Mật Nhiên vùi vào ôm ấp của người yêu, đắm chìm trong hơi thở của hắn mà thỏa mãn gật đầu, tiếp theo lại sờ lên phía dưới cương cứng của hắn: “Nhưng mà anh không ngủ được.”

Ân Thiệu Hành hút khí.

Nắm chặt tay cậu đưa vào bên trong của mình: “Gọi anh vài tiếng anh liền bắn.”

Ân Mật Nhiên một bên ngẩng đầu hôn hấn, trong lúc hôn môi thì nhẹ nhàng kêu: “Thiệu Hành... Thiệu Hành...”

Không lâu sau Ân Thiệu Hành liền bắn, dùng khăn ướt giúp cậu lau sạch tay, mình thì đến phòng tắm tùy ý gội hai cái liền trần truồng đi ra, ôm người qua hôn một cái: “Ngủ ngon.”

Ân Mật Nhiên thỏa mãn nhắm mắt lại: “Ngủ ngon.”

Ân Mật Nhiên ở nhà mấy ngày lại muốn đi rồi, lúc gần đi cậu gỡ xuống một bộ quần áo của Ân Thiệu Hành bỏ vào trong vali mình, Ân Thiệu Hành đỏ khốc đỏ cười nhìn cậu, lại có chút lưu luyến không thôi.

Người yêu đi rồi, Ân Thiệu Hành một mình tại Ân trạch hai ngày rớt cuộc vẫn không chịu nổi mà đi đến chỗ Lewis.

Vừa vào cửa liền chứng kiến đối phương trong lúc nhìn thấy hấn thì hai mắt phát sáng, Ân Thiệu Hành gấp rút kéo người đi về phía giường.

“Ân tổng, chậm một chút...” Mặc dù Lewis đã quen Ân Thiệu Hành mỗi lần đến điều đầu tiên làm chính là ném cậu lên giường, nhưng lúc này lại có chút chống đỡ không nổi.

Bên giường có một cái valy để mở, hôm trước Lewis mới làm xong một hoạt động trở về, một vài thứ còn chưa dọn dẹp xong, không cẩn thận bị ngáng chân, té thẳng xuống giường.

Ân Thiệu Hành thấy vậy kéo cậu lại, để mình làm thành đệm thịt phía dưới, sau khi kêu đau một cái: “Không sao chứ?”

Lewis lắc đầu, tim đập có chút nhanh, khóe mắt bởi vì va chạm mà tràn ra một chút ẩm ướt, theo bản năng lau lau lại nghe thấy Ân Thiệu Hành nói: “Chì kẻ mất này còn chống được nước.”

Lewis ngượng ngùng, cậu cho dù bình thường ở nhà không ra cửa cũng sẽ trang điểm cho mình, có đôi khi cho dù biết rõ Ân Thiệu Hành muốn tới cậu cũng sẽ không xóa đi, bởi vì đối phương cũng không có yêu cầu quá cứng nhắc về điểm này, chỉ nói cậu thích là được rồi. Đối với cái này Lewis rất cảm động, nhưng bởi vì thế mà Ân Thiệu Hành chưa bao giờ hôn mặt của mình, trừ phi buổi tối trước khi đi ngủ cậu tẩy trang, trong thời điểm tối đen được hấn ôm vào ngực.

Không đợi cho Lewis suy nghĩ nhiều, Ân Thiệu Hành vội vàng cởi quần áo cậu, thời điểm vứt quần lót của cậu qua một bên đột nhiên để ý thấy một thứ. Ân Thiệu Hành đưa tay lôi ra một góc áo lộ ra dưới lớp chăn, một bộ đồ của đàn ông không thuộc về Lewis.

Ân Thiệu Hành mặt không thay đổi ném lên người Lewis: “Đây là cái gì?”

Mặt Lewis trắng bệch ôm nó vào ngực: “Cái này... Ân tổng, thật xin lỗi...”

Ân Thiệu Hành nhú mày, đưa tay lấy cái áo sơ mi thuộc về mình ném vào vali dưới giường: “Quan Hi, tôi nói lại một lần nữa, nhớ kỹ thân phận của cậu, về sau tôi không hy vọng nhìn thấy chuyện tương tự như vậy nữa.”

Lewis dè dặt gạt đầu, lập tức chủ động thay hắn cởi quần áo, nằm xuống bày ra một tư thế thuận tiện cho hắn tiến vào.

Ân Thiệu hành dùng sức tiến vào, thấp giọng nói: “Cậu cứ như vậy khiến tôi rất khó làm.”

Lewis cắn môi, cố nén xúc động muốn rên rỉ, Ân Thiệu hành nắm cầm của cậu ý bảo cậu nhả ra: “Đừng cắn, kêu đi.”

Lewis nén nước mắt bất lực mà lắc lắc đầu, cậu sợ mình nhịn không được mà mở miệng gọi tên đối phương, đến lúc đó chỉ sợ lại đổi lấy lời răn dạy của hắn.

Ân Thiệu Hành dứt khoát ngừng lại chờ cậu, Lewis biết rõ tính cách nói một là một của hắn, vì vậy liền giãy giụa eo mình nhẹ nhàng chuyển động: “Ân tổng... nhanh động.”

Ân Thiệu Hành cúi xuống gặm cắn cổ cậu, mút ra từng dấu đỏ ửng ửng, dẫn đến Lewis thất thần than nhẹ, hắn rốt cuộc đã hài lòng, tăng thêm tốc độ di chuyển, cuối cùng bắn toàn bộ hàng tích trữ vào cơ thể của người nằm dưới.

“Hô...” Nhất thời tiếng thở dốc của hai người giao hòa cùng một lúc, Lewis cảm thấy thỏa mãn khó tả, cậu lặng lẽ vòng tay qua cổ Ân Thiệu Hành, đưa mắt nhìn chăm chăm hắn, muốn cầu một nụ hôn.

Cậu nhìn thấy trong mắt Ân Thiệu Hành khe lóe qua một tia thâm trầm, nhưng cuối cùng vẫn là lật cậu qua, nương theo chất lỏng trơn ướt mà lần nữa đâm vào.

Đứng đưa trước mặt Ân Thiệu Hành chính là thân thể trắng nõn nhẵn nhụi cùng xương hồ điệp (*) xinh đẹp của Lewis, hấp dẫn ánh mắt của hắn nhất chính là hình xăm đoá hoa khổng tước trên bả vai người dưới thân.

Ân Thiệu Hành cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên giữa đoá hoa.

Lập tức, ‘nụ hoa’ bao lấy hắn càng chặt hơn.

Sau đó, màn đêm chậm rãi buông xuống, Lewis nâng thân thể bủn rủn đứng lên: “Ân tống, em về sau sẽ học nấu cơm cho ngài ăn, được không?”

Ân Thiệu Hành hoài nghi nhìn cậu: “Để sau hẵng nói.”

“Em nấu ăn có lẽ khá ngon.” Lewis không quá chắc chắn.

Ân Thiệu Hành không để cho Lewis mặc quần áo, chỉ cho cậu mặc tạp dề, tiếp đó dựa vào cửa phòng bếp nhìn cậu bận rộn bên trong. Cố nén xúc động muốn ấn người lên bàn hung hăng chà đạp một trận dưới đáy lòng, an an phận phận chờ cậu làm cơm tối.

“Tùy tiện làm một chút thôi, đêm nay cứ ăn tạm đi.” Lewis bưng thức ăn ra, thời điểm rửa tay xong đang muốn về phòng thay tạp dề ra lại bị Ân Thiệu Hành kéo đến ngồi lên đùi hắn.

Cảm nhận được bắp đùi rắn chắc của người đàn ông, Lewis có chút đứng ngồi không yên. Ân Thiệu Hành vỗ một cái vào cái mông trần truồng của cậu: “Chớ lộn xộn.”

“Ân tống...” Lewis chớp chớp đôi mắt đào hoa, đáng thương mà nhìn Ân Thiệu Hành.

Như thế này làm sao mà ăn a? Lewis trầm nghĩ, tiếp theo cậu đột nhiên nhanh trí nhận ra, cầm bát cơm gấp đồ ăn, lấy lòng đưa đến bên miệng Ân Thiệu Hành.

Trong lòng Lewis nhất thời lộp bộp một chút: “Ăn ngon không?”

“Lần sau đổi cách làm.” Nói xong Ân Thiệu Hành giống như nhất thời không còn hào hứng, để cho Lewis rời khỏi đùi mình còn bảo cậu đi thay quần áo.

Hai người theo đuổi tâm tư của riêng mình, sau khi trầm mặc ăn xong bữa cơm, Ân Thiệu Hành quay về phòng ngủ.

Lewis dọn dẹp xong mọi thứ muốn trở về phòng, lại đụng phải Ân Thiệu Nhất đã thay xong quần áo: “Ngài... ngài muốn đi đâu?” Nhìn Ân Thiệu Hành mặc bộ quần áo thoải mái để ra ngoài, Lewis có chút mộng.

Ân Thiệu Hành liếc mắt nhìn cậu, không để ý đến, lướt qua cậu đi thẳng ra ngoài.

Không biết Lewis lấy được dũng khí từ nơi nào mà bỗng nhiên quay người ôm cổ hắn: “Đừng đi!”

Ân Thiệu Hành muốn đưa tay đẩy cậu ra, Lewis rồi lại càng thêm dùng sức, nhón chân đặt xuống hàng loạt nụ hôn phía sau tai hắn, cầu khẩn nói: “Đừng đi...” Thấy Ân Thiệu Hành không tiếp tục phản kháng,

Lewis lại đưa tay cởi ra nút áo sơ mi của hắn, thời điểm cậu đang muốn đưa tay luồn vào trong quần, Ân Thiệu Hành rút cuộc ngăn cậu lại: “Đã đủ rồi.”

Lewis dừng lại động tác, nhưng vẫn không buông tay: “Không cho phép đi.”

Ân Thiệu Hành hít sâu một hơi, một lúc sau vẫn là xoay người lại, không chờ Lewis bình tĩnh lại hắn liền ra lệnh: “Đi tẩy trang.”

Lewis ngừng thở, cân nhắc một hồi vẫn là đi tẩy trang.

Sau khi mò mẫm bò lên giường, ôm lấy người đàn ông thật vất vả mới có thể giữ lại, rồi lại không dám nói lời nào nữa.

Ân Thiệu Hành không tiếp tục muốn cậu, cũng không biết vì cái gì đột nhiên chủ động bảo cậu đi tẩy trang, yêu cầu này lúc trước gần như chưa từng có.

Nhưng chỉ cần người còn ở bên cạnh cậu, vậy là tốt rồi.

3. Chương 3

Ngày hôm sau lúc Ân Thiệu Hành tỉnh lại nhìn thấy gương mặt Lewis thì ngây ngẩn một hồi, tiếp theo không làm kinh động cậu, nhẹ tay nhẹ chân rời giường, sửa soạn xong thì ra cửa đi làm.

Trên đường, Ân Thiệu hành gọi điện thoại cho Ân Mật Nhiên, giọng nói của đối phương có chút mơ hồ: “Alo?”

“Mật Nhiên.”

Bên kia bỗng an tĩnh lại, Ân Thiệu Hành nghe thấy cậu hắng giọng một cái: “Thiệu Hành? Làm sao vậy?”

“Khi nào thì em trở về.” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Ân Thiệu Hành lại không phải dùng để hỏi.

“... Em mới đi ba ngày a.”

Ân Thiệu Hành thở dài một hơi: “Anh nhớ em.”

“Nhưng mà tiến độ bên này vẫn còn thiếu một chút.” Ân Mật Nhiên hơi do dự.

“Còn khoảng bao lâu?”

“Cái này... em cũng không chắc, khoảng một tháng đi?”

Mắt Ân Thiệu Hành tối sầm lại, lập tức khẽ cười một tiếng: “Em không sợ anh ở ngoài bị tiểu yêu tinh nào cướp mất?”

“Anh dám?!” Ân Mật Nhiên lập tức kích động, một lúc sau lại bình tĩnh nói: “Sẽ không, em tin tưởng anh.”

“Cái này khó mà chắc được, lỡ như thì sao?” Ân Thiệu Hành cố ý nói như vậy.

“Em... em đây sẽ không cần anh nữa.”

“Được rồi, đùa thôi, yên tâm đi.” Ân Thiệu Hành trấn an cậu.

“Tin rằng anh cũng không dám.”

Sau khi hai người hàn huyên vài câu Ân Mật Nhiên liền nói có việc phải làm, lại bảo hấn lái xe cẩn thận.

“Được, hôn anh một cái?”

Tiếp theo chợt nghe Ân Mật Nhiên thoải mái mà ‘moa’ qua điện thoại một tiếng thật to.

“Yêu em.” Ân Thiệu Hành hoàn toàn được trấn an rồi, nói xong liền cúp máy.

Sau khi tan tầm Ân Thiệu Hành về chỗ ở, nhìn xem hoa khổng tước đầy sân đột nhiên quở thần xuôi khiến thể nào lại nhớ đến Lewis, vì vậy liền chụp ảnh hoa gửi cho cậu.

Lewis nhắn về: Thật đẹp!

Ân Thiệu Hành: Muốn nhìn tận mắt không?

Lewis: Ở đâu nha?

Ân Thiệu Hành: Nhà tôi.

Lúc này đối phương liền không có động tĩnh.

Ân Thiệu Hành cũng không để ý, vút di động qua một bên đi làm việc. Không nghĩ tới bề bộn quá mức mà quên mất ăn cơm, Ân Thiệu Hành ần ần dạ dày có chút đau mà không khỏi cảm thấy chua xót, ngày không có vợ ở nhà, thật sự khó khăn a, nhưng em ấy chính là không về được.

Nghĩ tới đây Ân Thiệu Hành gọi điện cho Lewis: “Tới đây.”

“Hả?” Lewis vừa nhận điện thoại liền nghe được một câu không đầu không đuôi như vậy, không khỏi hơi nghi hoặc.

“Tới nhà của tôi.”

“Chuyện này... chuyện này không được đâu.”

“Ít nói nhảm, cậu có tới hay không?” Dạ dày Ân Thiệu Hành lại bắt đầu co rút, không muốn nói thêm nữa.

Nghe thấy giọng nói của hắn có chút không đúng, Lewis hỏi: “Ngài làm sao vậy?”

Ân Thiệu Hành trực tiếp cúp máy.

Lewis lại càng hoảng sợ, có chút thấp thỏm bất an, cuối cùng vẫn là thay đồ đi ra ngoài. Thời điểm vội vội vàng vàng đi đến Ân trạch thì Ân Thiệu Hành đang ngồi trong sân hút thuốc, mới đầu Lewis vẫn chưa nhìn thấy hắn, nhưng lại ngửi thấy mùi thuốc lá trước tiên, tìm kiếm men theo đó thì nhìn thấy đốm lửa lập lòe trong đêm tối.

“Đến rồi?” Không biết Ân Thiệu Hành hút nhiều hay ít, giọng nói so với bình thường lại càng thêm trầm thấp.

“Đứng hút nữa.” Lewis muốn cướp điếu thuốc khỏi tay hắn.

Ân Thiệu Hành chụp lấy tay cậu, cầm điếu thuốc hít một hơi rồi chậm rãi phun lên mặt cậu. Bên trong khói mù lượn lờ, khuôn mặt cùng hình dáng Ân Thiệu Hành trở nên mơ hồ, nhưng Lewis vẫn là nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của hắn xuyên qua làn khói nhẹ, giống cười nhưng không phải cười nhìn cậu một cái.

“Khụ khụ khụ...” Lewis bị sặc, nhưng vẫn bị động tác của Ân Thiệu Hành làm ra lửa.

“Đi nấu chút cháo cho tôi.” Ân Thiệu Hành dập tắt điếu thuốc vỗ mông Lewis nói.

“Buổi tối lại chưa ăn cơm?” Lewis nghe xong đã biết rõ chuyện gì xảy ra, nhin không được trừng Ân Thiệu Hành.

Ân Thiệu Hành cũng không so đo cậu quá phận, bâng quơ nói: “Quên.”

Lewis cũng không biết nói hấn cái gì, có chút tức giận mà vào nhà nấu cháo cho hấn.

Ân Thiệu Hành nhìn theo bóng lưng của cậu, đột nhiên cảm thấy dạ dày không còn khó chịu như vậy nữa rồi, Thầm nghĩ: Ân Mật Nhiên không phải không nguyện ý trở về sao, vậy hấn sẽ gọi Lewis đến, dù sao chuyện phải làm đều giống nhau a.

Sau khi Lewis nấu cháo xong thì nhớ cho thêm chút muối, thời điểm đang muốn bỏ vào thì dừng lại, đổi muối thành đường.

Ân Thiệu Hành húp mấy ngụm liền nhú mày: “Ngọt?”

“Chỉ là cháo hoa không có mùi vị, em liền bỏ thêm chút đường.” Lewis giải thích.

Ân Thiệu Hành cũng không tiếp tục bắt bẻ, hai ba lần liền húp xong chén cháo, đưa chén dốc ngược trước mặt Lewis ý bảo còn muốn nữa.

Lewis lại đi múc cho hấn một chén: “Húp từ từ thôi.”

Ân Thiệu Hành hiếm có được một lần nghe lời cậu, chậm rãi thông thả húp cháo, mỗi một ngụm liền liếc mắt nhìn cậu một cái. Lewis bị nhìn đến không được tự nhiên, rồi lại chớp mắt mỉm cười nói: “Làm gì cứ nhìn em mãi vậy?”

Ân Thiệu Hành húp xong ngụm cuối cùng mới chậm rãi phun ra một chữ: “Ngọt.”

Lewis tiến đến gần hôn một cái lên mặt hấn, tiếp theo đứng dậy chuẩn bị dọn dẹp chén bát, Ân Thiệu Hành nói: “Để đó, ngày mai có người dọn dẹp.” Nói xong liền kéo cậu lên sân thượng, mình thì thoải mái nằm xuống ghế dựa, lại để cho cậu ngồi một bên mát xa dạ dày cho hấn.

Lewis nhẹ nhàng vuốt ve hấn, cũng không dám dùng quá sức, dù sao hấn cũng vừa ăn xong, sợ dẫn đến hiệu quả ngược lại.

“Hoa đẹp không?” Ân Thiệu Hành hỏi cậu.

Nói đến đây Lewis lập tức hưng phấn: “Ngài cũng thích hoa khổng tước sao?”

Ân Thiệu Hành lắc đầu: “Người yêu tôi thích.”

Lewis không nói, im lặng nhìn sân thượng đầy hoa, trong lòng lại cảm xúc ngổn ngang. Ân Thiệu hành cũng không nói gì nữa, ngược lại là nghiêng đầu đánh giá cậu.

Lewis đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không phát giác được ánh mắt chăm chú của người bên cạnh, vẫn là thời điểm một cơn gió mang theo hương hoa thổi tới, mới khiến cậu lập tức hoảng hồn: “Người ấy có bộ dạng gì?” không tự chủ được liền hỏi ra.

“Em ấy a.” Ân Thiệu Hành cũng không nghi ngờ, ngược lại bắt đầu hồi tưởng: “Thông minh, xinh đẹp...” Nói một tràng những ưu điểm.

Lewis có chút không được tự nhiên, lại lấy thêm dũng khí mà tiếp tục hỏi: “Còn em?”

“Cậu?” Không biết Ân Thiệu Hành nghĩ tới cái gì, cười ra tiếng, sau một lúc mới đành hoảng phun ra một chữ, “Lãng.”

Lewis mở to hai mắt, vài giây sau mới phản ứng lại được, lập tức chậm rãi luồn tay vào quần áo Ân Thiệu hành, nhìn hẩn lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Như vậy Ân tổng rất thích sao?”

“Nhìn biểu hiện của cậu.” Nói xong liền kéo người qua.

Sau đó Ân Thiệu Hành ôm người vào phòng tắm, sau khi rửa sạch liền ném một cái áo thun rộng thùng thình cho cậu: “Mặc của tôi.”

“Đồ lót?” Lewis hỏi.

Ân Thiệu Hành cong môi: “Đồ lót cũng muốn mặc của tôi sao?”

“Của anh quá lớn.” Một câu hai ý nghĩa. Lewis trầm nghĩ, không phải là hẩn thích mình lãng sao, vậy cứ lãng đi.

Ân Thiệu Hành như là bị lấy lòng rồi, đưa tay sờ mặt cậu: “Ổ chỗ này không cần mặc.”

Thời điểm trên giường Lewis có chỗ ngoài ý muốn, cậu cho rằng Ân Thiệu Hành sẽ để cho cậu ngủ trong phòng khách, không nghĩ tới...

“Để ý?” Ân Thiệu Hành thấy cậu đứng bên giường bất động liền hỏi một câu.

“Em nghĩ ngài sẽ để ý.”

Ân Thiệu Hành khẽ cười một tiếng: “Cái này có gì đâu phải ngại.” Lại không giải thích thêm nữa, sau khi nằm xuống vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo cậu đi lên.

“Em vẫn là ngủ bên cạnh ngài đi.” Lewis do dự mở miệng.

“Nếu không dứt khoát ngủ trên người tôi?” Ân Thiệu Hành đùa giỡn nói.

Kết quả Lewis rồi lại nghiêm túc gật đầu: “Cũng được.”

Cuối cùng dĩ nhiên vẫn là Ân Thiệu Hành nhường lại bên cạnh cho cậu.

Lewis ngửi thấy mùi vị quen thuộc liền chậm rãi thả lỏng gánh nặng trong lòng, chìm vào mộng đẹp.

4. Chương 4

Lewis ở chỗ này hơn nửa tháng, Ân Thiệu Hành không nói cho cậu những thứ nào không thể động vào, ban ngày để cậu ở nhà một mình, mình thì an tâm đi làm. Mà Lewis cũng dần quen với cuộc sống bên trong tòa nhà rộng lớn này, điều bộ cũng nghiêm nhiên mang theo bộ dạng của nửa chủ nhân.

Hôm nay Ân Thiệu Hành đi làm theo thường lệ, Lewis ở trong sân cắt tỉa cành lá. Ngay tại thời điểm cậu sắp hoàn thành thì sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nữ: “Thiếu gia, cậu về rồi?”

Lewis cả kinh, cố nén xúc động quay đầu lại, tỏ vẻ tự nhiên nói: “Vâng, cô về đi, tôi sắp làm xong ở đây rồi.”

“Được rồi, vất vả cho cậu, cần gì thì kêu tôi.” Nói xong cô liền rời đi.

Lewis khẽ thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng sờ lên đuôi mắt, thầm nghĩ: Trong nhà nhiều người giúp việc đôi khi thật sự phiền toái.

Sau khi vào nhà Lewis tắm một cái, một lần nữa trang điểm cho tốt, ngồi trước máy tính trong phòng sách, thời điểm đang chuẩn bị ghi chép lại vài thứ, rồi lại nhất thời hứng khởi mở ra công cụ tìm kiếm đánh xuống ba chữ “Ân Mật Nhiên”, muốn nhìn một chút tin tức của người đó trên truyền thông. Kết quả lại nằm ngoài dự liệu của cậu, bài viết của Ân Mật Nhiên trên truyền thông phần lớn là văn bản, Lewis không tìm ra được tấm ảnh nào. Xem ra Ân Thiệu Hành bảo hộ người đó rất khá, nghĩ tới đây, trong lòng Lewis có chút ê ẩm.

Sau khi nhắm mắt lại trầm tư một lúc, cậu mở file ra bắt đầu làm chuyện của mình, bận rộn cho đến khi Ân Thiệu Hành trở về.

Hôm nay Ân Thiệu Hành không hưởng thụ được nghênh đón nồng nhiệt như bình thường nên trong lòng có chút bất mãn, một đường mở đèn đi thẳng đến phòng sách, phát hiện Lewis đang hết sức chăm chú nhìn vào màn hình, không khỏi hỏi một câu: “Chưa xong?”

“A, ngài về rồi?” Lewis hồi phục lại tinh thần nhìn người đàn ông đứng tựa vào cửa, trên mặt lộ ra nụ cười thật tươi, “Tốt quá, ngài đợi em một lát nữa thôi.”

Ân Thiệu Hành không rời đi, bình tĩnh đứng đó chờ cậu. Rất nhanh Lewis liền làm xong, tắt máy tính đứng dậy đi qua ôm người hôn một cái.

“Gần đây lá gan cũng lớn rồi, hửm?” Ân Thiệu Hành mặc dù không cự tuyệt, nhưng vẫn có chút để ý cậu chưa tẩy trang đã tới hôn mình.

Lewis sáng giọng: “Trên môi không có gì.” Nói xong lại hôn lên, “Ngài ném thử?”

Ân Thiệu Hành cố định eo cậu, sau khi đưa đầu lưỡi vào quét sạch một vòng trong khoang miệng của Lewis mới chịu buông cậu ra: “Còn rất ngọt.”

“Ngon không?” Lewis ôm cổ hắn nói.

“Ừm.” Ân Thiệu Hành gật đầu.

Vì vậy Lewis nhè ra một viên kẹo từ trong miệng, bỏ vào miệng Ân Thiệu Hành. Ân Thiệu Hành chỉ hai ba lần liền cắn nát nó, nhìn bộ dạng Lewis một bên ngậm nga một bên nấu cơm, đột nhiên cũng rất muốn nhai cậu rồi nuốt vào bụng.

Lewis nấu cơm quả thật rất ngon, nhưng mà lại thiên về ngọt.

“Lần sau cậu đừng bỏ đường nữa được không.”

Lewis do dự một chút, cậu còn nhớ lúc trước Ân Thiệu Hành còn đưa ra yêu cầu bảo cậu đổi lại phương thức nấu cơm, nhưng nếu như hắn không quen loại mùi vị này, bản thân chỉ có thể lần nữa phục tùng: “Được rồi.”

Đối với việc Lewis thuận theo Ân Thiệu Hành rất thỏa mãn, trên giường cũng giống như vậy, muốn cậu bày ra tư thế nào thì cậu sẽ bày ra tư thế đó, tuyệt không nhăn nhó.

Lewis bị ánh mắt tràn ngập dục vọng khiến mặt nóng như bị thiêu đốt: “Ăn cơm trước!”

Ân Thiệu hành nghe hiểu lời cậu, lại cười cậu vẫn còn thẹn thùng.

Lewis trầm nghĩ: Gần đây Ân Thiệu Hành cười càng lúc càng nhiều, cái này có phải là một tín hiệu tốt không đây?

Buổi tối, cậu càng ra sức nịnh nọt người đàn ông trên người, thời điểm Ân Thiệu Hành đắm chìm trong dự vọng sẽ chậm rãi quên sạch Ân Mật Nhiên, mà Ân Mật Nhiên cũng sẽ không chủ động tìm hắn.

Ngày hôm sau, Ân Thiệu Hành dẫn người đến công ty, nắm tay cậu đi thẳng một đường vào văn phòng, trong lúc đó gặt hái được vô số ánh mắt tò mò. Hôm nay Lewis không trang điểm, bởi vậy cậu cảm thấy sẽ không có người nhận ra cậu, nên rất yên tâm.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn dù sao cũng sẽ phát sinh trong lúc lơ đãng.

Trong phòng giải khát Lewis bắt gặp một vị cấp cao của Ân thị, lúc ấy đối phương đang hút thuốc, nghe thấy động tĩnh quay đầu lại thì phát hiện ra cậu, lúc này vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Ân Mật Nhiên?! Cháu về nước rồi?”

Lewis giật mình, không dám nói lời nào, lúng túng gật đầu: “À... Thiệu Hành vẫn đang đợi tôi... tôi đi trước...” Nói xong quay người muốn chạy.

Kết quả đối phương rồi lại giật ngược cậu lại: “Đợi một chút.”

Lewis chỉ có thể cứng ngắc quay người, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Mật Nhiên a, lần này trở về cháu còn đi không?”

“Sao vậy?”

“Tiểu tử Thiệu Hành kia...” Lewis nhú mày, xưng hô này cũng quá không tôn trọng rồi, dù Ân Thiệu Hành so tuổi tác là hậu bối của ông ta, nhưng hắn mới là người cầm quyền chân chính của Ân thị. Thời điểm cậu đang nghĩ ngợi chợt nghe đối phương nói tiếp: “Cậu ấy bao dưỡng một tiểu dã mô tướng mạo giống cháu như đúc!”

Lewis ngẩng đầu nhìn ông ta: “Rất giống tôi?!”

“Ài, cháu tuyệt đối không thể nói là bác nói cho cháu biết, bác trai chỉ có thể giúp cháu đến đây thôi, cháu để ý một chút, nếu đến lúc ly hôn thì nên lấy những thứ nên lấy, ví dụ như cổ phần công ty Ân thị, cái này quan trọng nhất, cậu ta như thế nào đi nữa cũng chỉ là con nuôi của Ân gia, không có cháu cậu ta cái gì cũng không còn...” Đối phương vẫn còn lải nhải liên miên một hồi.

Lewis lớn tiếng ngăn ông ta lại: “Đủ rồi, tôi tin tưởng anh ấy.” Tiếp theo không thèm để ý đến ông ta, xoay người đi thẳng.

Ân Thiệu Hành thấy Lewis giận dỗi dỗi đi tới không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Lewis khóa cửa, bước đến bên người Ân Thiệu Hành đặt mông ngồi xuống, vừa muốn mở miệng nói nhưng lại không biết nói như thế nào.

Ân Thiệu Hành ôm cậu, hôn một cái lên mặt, phỏng đoán: “Vừa rồi gặp phải người nào?”

“Không biết, nhưng ông ấy nói ngài bao dưỡng một tiểu dã mô giống ‘em’ như đúc.” Thần sắc Lewis có chút ngờ ngợ.

“Cậu mới không phải là tiểu dã mô.” Ân Thiệu Hành ấn cậu xuống.

“Ông ấy còn nói cái khác...” Lewis có chút bực mình, hạ thấp giọng, “Có phải bình thường ngài làm việc rất vất vả.”

Ân Thiệu Hành mỗi ngày đều vật lộn với đám người muôn màu muôn vẻ, mà cậu chỉ biết mỗi ngày ngồi trong nhà, bỏ lại mọi áp lực cho đối phương.

“Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta sống tốt cuộc sống của mình là được rồi.”

“Em cùng cậu ấy... thật sự giống sao?” Lewis do dự hỏi thăm.

Ân Thiệu Hành khẽ cười một tiếng, một bộ dạng đương nhiên: “Em nói xem?”

Lewis trầm mặc, không biết đang suy nghĩ cái gì. Qua một hồi mới nói: “Giống chỗ nào?”

“Mặt.”

“Còn không?”

“Còn có thân thể.”

“Chân cậu ấy có dài như em không?” Lewis không cam lòng.

Ân Thiệu Hành vuốt ve đùi cậu: “Không sai biệt lắm.”

Lewis tiến đến gần, cắn cắn lỗ tai hắn: “Nhưng nhất định không kẹp chặt bằng em.”

Ánh mắt Ân Thiệu Hành âm trầm: “Hắn là vậy.”

Lúc này Lewis rất cao hứng, cảm thấy phía dưới có thứ gì đang chọc vào cậu, không khỏi đưa tay sờ lên: “Ngài cứng.”

Ân Thiệu Hành nhún người xuống phía dưới: “Đầu lưỡi của cậu so với em ấy cũng quần chắc hơn.”

Lewis thuận theo quỳ xuống dưới bàn kéo ra khóa quần của hắn. Ân Thiệu Hành hạ mắt nhìn xuống động tác của cậu, nhìn Lewis bởi vì lời hắn nói mà có vẻ hơi đắc ý, lại đột nhiên nói: “Bởi vì tôi chưa bao giờ để cho em ấy làm những việc này.”

Lewis nắm Ân Thiệu Hành, trên mặt không có chỗ nào khác thường: “Không sao, như vậy nó chính là của em rồi.” Sớm hay muộn, ngài cũng là của em. Trong lòng yên lặng bổ sung một câu, nói xong liền hé miệng ngậm vào.

“Hừm...” Ân Thiệu Hành phát ra tiếng than thỏa mãn, nghĩ lát nữa Lewis còn phải ra ngoài gặp người nên cũng không dám làm quá ác liệt, chỉ để cậu dùng lưỡi liếm một lúc liền ôm người vào phòng nghỉ.

Sau đó Lewis vẫn là quần lấy hắn không cho hắn lui ra ngoài: “Nếu em cùng cậu ấy không có tương mạo giống nhau thì ngài còn muốn em không?”

“Sẽ không.”

“Dù em so với cậu ấy lãng hơn?”

Ân Thiệu Hành cười chế giễu: “Dù cậu có lãng thế nào đi nữa đều vô dụng.”

Lewis lại hỏi: “Ngài cứ thương cậu ấy như vậy sao?” Không đợi hắn trả lời, Lewis nói tiếp, “Nhưng mà ngài vẫn cùng em lên giường.”

Ân Thiệu Hành đẩy chân cậu thật sự lui ra ngoài, đi vào phòng tắm: “Tôi lúc đó uống say, say rượu mất lý trí nên muốn phụ trách.”

Lewis nâng thân thể bủn rủn đi theo, ôm choàng lấy lưng Ân Thiệu Hành: “Cho nên chỉ cần là say rượu mất lý trí ngài đều sẽ chịu trách nhiệm?”

“Lần đầu tiên tôi là tôi cùng em ấy kết hôn, lần thứ hai... cũng không thể trùng hôn* đi, cũng chỉ có thể như vậy.” Ân Thiệu Hành nói như đây là chuyện đùa.

(* trùng hôn: đã có vợ có chồng nhưng lại kết hôn cùng người khác, cùng người khác dùng danh nghĩa như

vợ chồng mà sinh hoạt.)

Thì ra Ân Thiệu Hành bắt đầu cùng Ân Mật Nhiên cũng là do một hồi say rượu mất lý trí.

Lewis có hơi tức giận: “Ngài kết hôn chỉ vì chịu trách nhiệm sao?”

“Cậu quản nhiều quá rồi.” Ân Thiệu Hành không muốn cùng cậu tiếp tục đề tài này, chuyển về phía sau cậu cắm vào một ngón tay, chậm rãi gảy móng: “Hừm... bên trong...” Lewis nhin không được cắn xuống vai hắn.

“Đừng có lẳng lơ nữa.” Ân Thiệu Hành vỗ mạnh một cái lên mông cậu. Lewis nâng một chân lên vòng qua eo hắn, mỉm cười nhìn hắn: “Còn muốn.”

Ân Thiệu Hành dùng một loại ánh mắt xem thấu thủ đoạn của cậu: “Thứ cậu muốn cũng chỉ có những thứ này, cái khác vẫn là đừng hy vọng xa vời thì tốt hơn.”

“Không thử một chút làm sao có thể biết rõ đây?”

Ân Thiệu Hành có chút đau đầu, thật sự hắn rất thích nhiệt tình của Lewis, nhưng hắn vĩnh viễn không có khả năng buông tay Ân Mật Nhiên, nghĩ tới đây hắn đột nhiên có chút nhớ nhung người yêu của mình rồi.

Hắn đẩy chân Lewis ra, dùng một loại ngữ khí nghiêm túc nói với cậu: “Từ giờ trở đi, cậu không được nói.”

Lewis phát hiện hắn không giống như đang nói đùa, vì vậy liền đứng yên, khẽ gật đầu.

Ân Thiệu Hành lau khô hai người, sau đó đặt cậu lên giường nhắm mắt lại thâm tình hôn xuống, trong lúc môi răng gần bó thì tràn ra một tiếng thở dài: “Mật Nhiên...”

Lewis khẽ run rẩy.

5. Chương 5

Cuối tháng, Ân Thiệu Hành trải qua một tháng rớt cuộc nhin không được nữa mà chủ động liên lạc với Ân Mật Nhiên: “Mật Nhiên, một tháng.”

Đầu dây bên kia lâm vào trầm mặc, Ân Thiệu Hành đã biết câu trả lời của cậu: “Được, vậy em thích về hay không về mặc em.” Nói xong lập tức cúp máy.

Ân Thiệu Hành đi vào phòng sách không nói lời nào mà kéo Lewis ra, đẩy cậu vào phòng tắm: “Tắm trang.”

“Nhưng mà...” Lewis đang muốn cự tuyệt, lại phát hiện Ân Thiệu Hành mặt không thay đổi nhìn cậu, còn dùng ánh mắt giống như uy hiếp. Cậu đành phải nghe theo.

Sau khi tắm trang xong cậu có chút luống cuống, Ân Thiệu Hành rồi lại nhìn cậu nở nụ cười: “Kể từ hôm nay trở đi, cậu liền gọi là Ân Mật Nhiên.”

Lewis mở to hai mắt, trên mặt là kinh ngạc khó có thể che giấu. Ân Thiệu Hành rồi lại vui vẻ đến gần hôn hôn khóe mắt cậu: “Cậu phải làm cho tốt, tôi sẽ yêu thương cậu giống như người yêu của tôi.”

Lewis lẩm bẩm: “Em không nên làm vậy...”

Ân Thiệu Hành nắm cằm cậu, ép buộc cậu phải nhìn mình: “Có phải tôi đối với cậu quá mức dung túng rồi không? Làm không được liền chấm dứt hiệp nghị đi.” Nói xong cũng không buông cậu ra, chờ cậu lựa chọn.

Lewis nhắm mắt lại, qua một lúc lâu mới có động tĩnh. Cậu ôm Ân Thiệu Hành gọi một tiếng đầy ôn nhu: “Thiệu Hành.”

Ân Thiệu Hành lập tức hài lòng.

Có so sánh Lewis mới phát hiện Ân Thiệu Hành đối với bạn đời quả thật vô cùng tốt.

Buổi sáng rời giường Ân Thiệu Hành sẽ thay cậu chuẩn bị bữa sáng mới ra ngoài, giữa trưa đúng giờ sẽ gọi điện thoại cho cậu hỏi cậu ở nhà làm gì, khuya về nhà sẽ cho cậu một nụ hôn trước sau đó mới đi làm việc khác, ngay cả khi lên giường cũng hết sức ôn nhu, sợ cậu có chỗ nào không thoải mái.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy, chậm rãi Lewis quên mất mình là ai, nhưng cậu vẫn một mực nhớ kỹ bản thân còn có một chuyện chưa làm xong.

Là chuyện gì?

Buổi tối, Ân Thiệu Hành nhận được điện thoại của Ân Mật Nhiên: “Thiệu Hành, em ngày mai sẽ về.” Ngữ khí nhưng lại không mang theo hân hoan.

Ân Thiệu Hành chỉ nói một câu “Đã biết” liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Sau khi trở về phòng, Ân Thiệu Hành nói với Lewis: “Ngày mai cậu trở về đi.”

Lewis hỏi: “Đi về đâu?”

“Đến chỗ cậu nên đến.”

Lewis cúi đầu nhìn không ra tâm tình là gì: “Được, vậy tối nay em là ai.”

Ân Thiệu Hành đặt cậu xuống giường: “Cậu muốn cậu là ai.”

Lewis mở rộng hai chân lộ ra nụ cười phóng đảng: “Ân tổng, làm em.”

Đêm nay Lewis giống như một hồ ly tinh ra sức hấp thụ tinh khí, ép Ân Thiệu Hành không còn một mảnh.

Ân Thiệu Hành nhìn mình đắm vào một khuôn mặt cực giống Ân Mật Nhiên, ở dưới thân hần mặc sức rên rỉ nên cũng cảm thấy có chút kích động, vì vậy hần cũng không có chút nào khắc chế mà ra sức đắm vào, phun đầy tinh dịch vào trong động của Lewis. Sau khi rút ra Lewis cũng không buông tha hần, ấn hần xuống liếm sạch sẽ.

Sáng hôm sau, Lewis liền rời khỏi đây, trở lại căn hộ tại trung tâm mà Ân Thiệu Hành mua cho cậu.

Ân Thiệu hành ở nhà dọn dẹp lại những thứ cần dọn dẹp, an tâm chờ người yêu trở về.

Nhưng lúc Ân Mật Nhiên về nhà phát hiện Ân Thiệu hành ngồi trong phòng khách, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Anh không đi làm?”

“Hôm nay là chủ nhật bảo bối.” Ân Thiệu Hành vẫy cậu lại đây, cẩn thận đánh giá, “Tối hôm qua thức khuya hả?” Quảng thâm dưới mắt Ân Mật Nhiên lại khiến cho hần đau lòng.

“Chỉ là ngủ hơi khuya một chút.” Ân Thiệu Nhiên vụng trộm liếc nhìn hần, sợ bị dạy dỗ.

“Lần này trở về còn đi nữa không?”

“Hần là không đi nữa.” Ân Mật Nhiên nói ra hoàn toàn không có tự tin.

“Chắc chắn?” Ân Thiệu Hành có chút mệt mỏi, “Ân Mật Nhiên, đã hơn một năm...”

“Thật xin lỗi.”

Ân Thiệu Hành nhìn vẻ mặt áy náy của người yêu trong lòng cũng chịu không nổi, đồng thời lại cảm thấy

cậu rất xa lạ: “Anh đã muốn quên mất em rồi, cũng sớm không biết nên đối với em như thế nào rồi.” Ân Thiệu Hành sờ mặt cậu: “Còn em, còn nhớ anh không?”

“Anh là anh của em.” Ân Mật Nhiên nở nụ cười, kéo hắn đi vào phòng sách, lấy ra một quyển album thật dày, “Anh xem, đây là khi chúng ta còn bé.” Ngón tay chỉ vào một tấm hình nói.

Đó là khi còn bé chụp ảnh chung, lúc ấy Ân Thiệu Hành chín tuổi, mà Ân Mật Nhiên chỉ có năm tuổi.

Ân Thiệu Hành là con nuôi của Ân gia, vợ chồng Ân gia kết hôn nhiều năm cũng không có con, cuối cùng hai người đi làm kiểm tra mới phát hiện thì ra mẹ Ân có thể chất khó có thể mang thai, cho nên bọn họ liền nhận nuôi một đứa nhỏ hơn hai tuổi, chính là Ân Thiệu Hành. Không nghĩ tới hơn một năm sau mẹ Ân cư nhiên may mắn mang bầu, vợ chồng hai người cũng không vì việc này mà lạnh nhạt với Ân Thiệu Hành, ngược lại cảm thấy hắn mang lại vận khí, vì vậy vẫn xem hắn như là đứa con mình sinh ra.

Nhưng lúc ấy vợ chồng gây dựng Ân thị gặp nhiều khó khăn nên không có nhiều thời gian chăm sóc con nhỏ, vì vậy Ân Mật Nhiên có thể nói là do Ân Thiệu Hành nuôi lớn.

Lúc này, Ân Mật Nhiên lại lấy ngón tay chỉ vào một tấm khác: “Đây là em vào sinh nhật mười tám tuổi năm đó”, trong bức ảnh là Ân Mật Nhiên làm bộ dạng chấp tay trước ngực cầu nguyện trước bánh kem, “Nguyện vọng lúc ấy của em chính là muốn cùng với anh, về sau nguyện vọng này đã thực hiện được, cho tới bây giờ mỗi khi nghĩ tới thời điểm này em đều thấy rất hạnh phúc.”

“Còn cái này,” Ân Mật Nhiên lấy ra một tấm ảnh kẹp trong album, đỏ mặt nói, “Đây là sau lần đầu tiên của chúng ta em chụp trộm anh. Anh khi đó sống chết không chịu thừa nhận em, em cố ý mua rất nhiều rượu về uống, còn để anh giúp em. Kỳ thật em chỉ uống một ít, chủ yếu là muốn cho anh say, sau đó... sau đó anh liền yêu* em.”

(*yêu ở đây là ấy ấy.)

Ân Thiệu Hành xem ảnh chụp bản thân bảy năm về trước, lúc ấy hắn chưa tỉnh ngủ, hai mắt nhắm chặt, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười đầy thỏa mãn. Nghe Ân Mật Nhiên nói liền nhớ lại lúc ấy, thân thể có chút khô nóng, vì vậy hắn cúi đầu hôn Ân Mật Nhiên, luồn lưỡi vào trong miệng cậu, muốn cuốn lấy cậu yêu thương một trận.

Ân Mật Nhiên nhiệt tình hôn trả, ngay tại lúc hai người ý loạn tình mê gần như sắp cạ sát ra lửa, cậu lui ra ngoài, khôi phục lại hô hấp: “Em còn chưa nói xong.” Ân Mật Nhiên lấy ra một album khác, “Đây là hình chúng ta kết hôn..” Ân Thiệu Hành ngăn lại động tác mở ra của cậu: “Được rồi bảo bối, là anh không tốt.”

(*Nguyên văn là sát thương tẩu hỏa: lúc đang lau súng xảy ra sự cố cướp cò, bởi vì khi lau súng không có tháo đạn hoàn toàn hoặc cài chốt an toàn, thời điểm đang lau súng k cần thận cướp cò, xảy ra sự việc ngoài ý muốn.)

Ân Mật Nhiên nhìn hắn: “Em vẫn luôn nhớ rõ, chưa từng quên.” Cậu chỉ vào vị trí tim Ân Thiệu Hành nói

tiếp, “Nơi này của anh lớn như thế nào? Mới được bao nhiêu thời gian, anh đã nói không nhớ em?”

Có lẽ là do Lewis quá mê người rồi, Ân Thiệu Hành thầm nghĩ, nếu như Ân Mật Nhiên ở trên giường cũng có thể giống như cậu ta...

“Bảo bối, anh có chuyện muốn nói với em.” Ân Thiệu Hành không muốn tiếp tục chuyện này nữa, bởi vì hắn ý định ngả bài với Ân Mật Nhiên.

“Chuyện gì?” Ân Mật Nhiên lập tức có dự cảm xấu.

“Anh có người bên ngoài.”

Ân Mật Nhiên lắc đầu, dường như cứ như vậy sẽ có thể thuyết phục được mình: “Em không tin.”

“Sự thật,” Ân Thiệu Hành nghiêm túc nói.

“Chuyện khi nào.”

“Hơn một năm.”

“...” Ân Mật Nhiên thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn thì không khỏi tin tưởng thêm mấy phần, vì vậy cảm thấy có chút đau đầu, “Anh đi ra ngoài.”

Ân Thiệu Hành ôm cậu bào chữa cho mình: “Lúc đầu là anh nhận lầm người. Khi đó anh rất nhớ em, nhưng em lại không có ở đây, anh ở bên ngoài uống quá nhiều, cho nên...”

“Buông ra.” Ân Mật Nhiên giãy giụa.

Ân Thiệu Hành nói tiếp: “Dung mạo của em và cậu ta rất giống nhau, anh không khống chế được.”

Ân Mật Nhiên cười lạnh: “Dung mạo giống?! Dung mạo giống chính là lý do? Tôi rút cuộc cũng thấy rõ bộ mặt anh rồi.”

Ân Thiệu Hành nhìn cậu chậm rãi nói: “Ai bảo em cả ngày không ở nhà.” Tiếp theo khiêng người lên vai, sải bước vào phòng ném lên giường, “Toàn bộ chuyện này không thể trách anh được, Mật Nhiên.”

Ân Mật Nhiên bị hắn giam cầm dưới thân thể không thể động đậy, chỉ có thể bực tức nói: “Cho nên, anh vì sao phải nói cho tôi biết?”

“Anh chỉ là không muốn lừa gạt em nữa, cũng không muốn để em rời đi, chỉ cần em ở bên cạnh anh anh sẽ không tiếp tục đi tìm cậu ta.”

“Anh thích tìm hay không tìm, không liên quan đến tôi.” Ân Mật Nhiên quay đầu qua một bên không nhìn hấn, khuôn mặt lộ ra thần sắc kiên quyết.

“Có ý tứ gì?” Ân Thiệu Hành quay đầu cậu lại đối diện với mình.

“Lúc trước tôi đã từng nói, nếu như anh có người khác rồi, tôi liền không cần anh nữa.” Thời điểm Ân Mật Nhiên nói ra lời này lại không có quá nhiều đau buồn.

“Cái này cũng không phải do em quyết định.” Ân Thiệu Hành cong môi, cúi đầu hôn cậu, không biết vì cái gì Ân Mật Nhiên cũng không phản kháng, chỉ tùy ý hấn tàn sát bờ bãi trên môi mình, không hề đáp lại.

“Tại sao em không thể nhiệt tình một chút.” Ân Thiệu Hành thở dài một hơi, bàn tay luồn vào vạt áo sơ mi của Ân Mật Nhiên, mò thấy điểm nổi trước ngực thì bóp mạnh một cái.

“A...!” Ân Mật Nhiên mím môi ngăn lại rên rỉ tràn ra khỏi miệng, nghe hấn nói như vậy lại nhin không được hỏi: “Cậu ta rất nhiệt tình?”

“Nhiệt tình không tưởng được.” Ân Thiệu hành vuốt ve đủ thân thể của người yêu, bắt đầu cởi nút áo cậu.

“Tôi cũng có thể.” Ân Mật Nhiên đột nhiên cười nhìn hấn, mở ra thân thể mặc kệ động tác của hấn.

Theo từng nút áo được cởi bỏ, dần dần lộ ra thân thể trắng nõn của Ân Mật Nhiên... cùng những vết đỏ ái muội phía trên.

“Chỉ có điều không phải đối với anh.”

6. Chương 6

Năm mới, Ân Thiệu Hành tự cho mình nghỉ phép, dẫn theo Lewis đi đến Lệ Giang (Lijiang) du lịch.

Lewis đối với hành vi mấy ngày gần đây đều dính chặt lấy mình của Ân Thiệu Hành không lộ ra vẻ hiếu kỳ quá mức, cậu chỉ cần nắm chắc cơ hội tận tâm tận lực hầu hạ người cho thật tốt là được.

Ân Thiệu Hành đưa Lewis đến khách sạn năm sao đã được đặt trước, lúc muốn xuống xe Lewis bắt lấy tay hấn: “Đến Lệ Giang mà còn ở khách sạn này?”

Ân Thiệu Hành nhú mày nhìn cậu.

“Đương nhiên phải ở một khách sạn hợp với hoàn cảnh,” Lewis giải thích, khuôn mặt lộ ra thần sắc mê hoặc, “Nơi này chính là đô thành diễm lệ a.”

(Nguyên văn là diễm ngộ chi đô, Lệ Giang được xưng là nơi diễm ngộ chi đô, bởi vì phong cảnh, cuộc sống, bầu không khí tại nơi đó.)

“Diễm lệ?” Giọng Ân Thiệu Hành nghe có chút nguy hiểm.

“Cái đó, ý của em là... đã có tiền ở khách sạn năm sao không bằng bao toàn bộ khách sạn, đến lúc đó chúng ta có thể ở trên ban công... trong sân...” Lewis mở to đôi mắt đào hoa xinh đẹp, bí mật đảo một vòng dưới thân Ân Thiệu hành.

Ân Thiệu Hành lại khởi động xe, cười nói: “Còn rất đói khát.”

“Em muốn gì Ân tổng đều cho em.” Lewis không biết nghĩ tới cái gì, còn nhàn nhã thè lưỡi ra liếm môi.

Người này thật đáng yêu. Ân Thiệu Hành thầm nghĩ.

Trong lúc hai người đùa giỡn nhau liền tìm được một khách sạn ưng ý, Ân Thiệu Hành dễ dàng bao sạch, phàm là thứ nào dùng đến tiền để giải quyết mà nói, đối với hắn cũng không tính là việc quá khó.

Sau khi hai người sắp xếp ổn thỏa liền cùng nhau đi dạo, cuối cùng mới đến trước sông Lệ Giang.

Lewis lấy ra một cái máy ảnh, sau khi chụp mấy cảnh sông nước xinh đẹp lại bắt đầu chụp trộm Ân Thiệu Hành.

Ân Thiệu Hành giống như cảm nhận được, quay người nhìn cậu. Lewis thấy mình bị phát hiện cũng không chột dạ, ngược lại cười dịu dàng đi qua: “Ân tổng, chúng ta chụp chung một tấm đi.”

Lúc này Ân Thiệu Hành đột nhiên nhớ tới Ân Mật Nhiên cho hắn xem album lúc trước, sắc mặt bắt đầu có chút không tốt. Lewis thấy thế lo lắng hỏi: “Ngài làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Nhưng không đáp ứng đề nghị chụp ảnh chung.

Lewis có chút thất vọng, nhưng cậu không dám hỏi lần nữa.

Ân Thiệu Hành thấy cậu như vậy không khỏi có chút mềm lòng: “Chụp đi.”

Lewis nghe vậy hai mắt sáng lên, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, cậu nhét máy ảnh vào tay Ân Thiệu Hành: “Tay ngài dài hơn ngài chụp đi.” Tiếp theo liền kéo tay hắn vòng qua eo mình, làm ra một tư thế thân mật.

Ân Thiệu Hành cũng không nói gì, đưa tay nhấn nút chụp.

“Để em xem thử,” Sau khi chụp xong Lewis cầm máy qua nhìn, lại phát hiện trong ảnh người bên cạnh không có biểu tình gì, “Sau ngài không cười, chụp thêm tấm nữa?” Lewis dè dặt hỏi.

Ân Thiệu Hành còn chưa trả lời Lewis đã nói: “Cười một cái thôi nha, buổi tối... buổi tối ngài muốn thế nào cũng được.”

Lúc này Ân Thiệu hành mới khẽ cười một tiếng: “Vốn là tôi muốn thế nào cũng có thể.”

Hình như là vậy. Lewis không khỏi tức giận.

Ân Thiệu Hành nhìn máy ảnh trong tay đột nhiên sắc mặt khẽ đổi: “Không phải cậu thích chụp ảnh sao, trở về tôi chụp cho cậu.”

Lúc đầu Lewis còn rất hưng phấn, nhưng vừa nhìn biểu lộ của Ân Thiệu hành cậu liền biết rõ hiển nhiên không phải ảnh chụp bình thường, trên mặt đột nhiên nóng một chút, nhưng cậu vẫn nhẹ nhàng lên tiếng: “Được.”

Giống như ban thường, Ân Thiệu hành kéo cậu qua hôn lên miệng cậu một cái, tiếp theo Lewis liền nghe được tiếng ‘tách tách’.

Trên đường trở về, Lewis không thể nào giấu được nét vui mừng trên mặt, nhìn Ân Thiệu hành bước đi trước mặt mình, đánh bạo tiến lên sóng vai, duỗi một ngón tay chọc chọc vào lòng bàn tay hắn để thử thăm dò, thấy hắn không kháng cự lại từ từ chậm rãi nắm toàn bộ, nhẹ nhàng quơ quơ.

Ân Thiệu Hành quay đầu thấy Lewis cười trộm, cảm thấy thú vị, một bên hơi dùng sức nắm chặt lại tay cậu một bên ghé vào tai cậu trêu ghẹo: “Nắm chỗ ấy của tôi cậu còn không xấu hổ, như thế nào mới nắm tay một cái mặt cậu liền đỏ thành như vậy.”

Lewis cũng không xấu hổ, mà là lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không giống a, đều nói thập chỉ liên tâm, ngón tay của một người là gắn liền với trái tim, mà phía dưới.”, Lewis dừng một chút, thấy Ân Thiệu Hành đang hứng thú nghe cậu giải thích, liền tiếp tục: “Không phải đều nói tinh trùng xông lên não à...”

(Thập chỉ liên tâm (): Mười ngón tay nối liền với tim, tay đứt thì ruột xót.)

Ân Thiệu Hành gật gật đầu: “Cho nên?”

“Có thể thấy được đại não trực tiếp không chế phản ứng, đại não tương đối lý tính, mà trái tim, là biết mềm.”

Ân Thiệu Hành nghe xong, dường như thật sự cảm thấy trái tim mình hơi mềm xuống một chút, nhưng hần lại khê xì một tiếng: “Ngụy biện.”

Lewis cũng không tranh luận với hần: “Tự bản thân mình tin tưởng là được rồi.”

Cậu dĩ nhiên biết rõ cái này là ngụy biện, nhưng là có phương pháp gì cậu muốn thử một lần mới có thể cam tâm.

Sau khi về phòng hai người tắm rửa, thoải mái nằm ngủ một giấc.

Buổi tối, bọn họ hưởng thụ bữa ăn trong ánh nến đầy lãng mạn, tại sân thượng trên tầng hai khách sạn.

Lewis cảm thấy rất hạnh phúc, giờ phút này là do cậu trộm được. Ân Thiệu Hành là người đàn ông đầu tiên của cậu, cậu không thể tránh khỏi sinh ra một loại tình cảm vụn vặt đối với hần, trong khoảng thời gian hai người đắm chìm trong yêu đương, loại tình cảm này càng lúc càng nhiều, chờ đến khi ý thức được đã không còn cách nào tháo bỏ. Hơn nữa Ân Thiệu Hành ưu tú như vậy, người nào dù cho không phải vì tiền cũng sẽ nguyện ý đi theo hần, cùng hần vĩnh viễn chung một chỗ.

(Nguyên văn là tình kết, tiếng anh là Complex.)

Chú ý đến ánh mắt nóng rực của người đối diện, Ân Thiệu Hành nhấp một ngụm vang đỏ, cảm thấy Lewis ngon miệng giống như hương rượu, xông vào thân thể, trong máu của mình, lại khiến cho hần say mê.

Hôm nay trên mặt Lewis sạch sẽ, không bôi gì cả, nhưng Ân Thiệu Hành vẫn thành công phân biệt được cậu và Ân Mật Nhiên. Hần giơ ly rượu với Lewis: “Muốn uống không?”

Lewis chống cằm nhìn hần: “Không muốn uống bằng ly.”

Ân Thiệu Hành bật cười: “Đến, thỏa mãn cậu.”

Vì vậy Lewis chậm rãi đi qua, ngồi xuống người Ân Thiệu Hành vòng tay qua cổ hần: “Khát.”

Ân Thiệu Hành một tay ôm bờ eo mềm mại của Lewis, một tay giơ ly rượu lên uống một ngụm, Lewis mong đợi nhìn hần, kết quả phát hiện hần nâng cốc rồi nuốt xuống, liền cúi đầu xấu hổ cắn miệng hần.

Ân Thiệu Hành bị cậu cắn cũng không tức giận, ngược lại nở nụ cười âm trầm. Lewis ngửi thấy trong miệng hần có mùi rượu không tự chủ được mà đưa lưỡi vào thăm dò, muốn mút đi chút rượu còn sót lại, Ân

Thiệu Hành phối hợp để cho cậu tìm kiếm, đợi đến khi hai người đều ngừng lại hai mắt Lewis đã sớm mê mang, giống như thật sự uống rượu say.

Ân Thiệu Hành lại nhấp một ngụm, còn không đợi Lewis kịp phản ứng liền đưa rượu đến môi cậu, như đã đoán trước, gần như hơn phân nửa chất lỏng đều tràn ra ngoài, theo cần cổ thon dài mà chảy xuống chỗ sâu bên trong cổ áo. Ánh mắt cùng môi lưỡi của Ân Thiệu hành cũng nhịn không được mà đuổi theo vệt rượu tản ra hương vị say lòng người.

Lewis tự nhiên ngược cổ lên cho hắn dễ hành động, hai tay vịn chặt bờ vai người đàn ông, để cậu không bị luống cuống.

Cuối cùng, Ân Thiệu Hành mất một chai rượu trên người cậu, áo sơmi trắng của Lewis đã hoàn toàn ướt sũng, biến thành màu phấn hồng xinh đẹp, nhưng đầu nhũ của cậu vẫn xuyên qua lớp vải ướt nhẹ lọt vào mắt Ân Thiệu Hành, so với áo sơmi lại càng thêm phần hồng xinh đẹp, Ân Thiệu Hành nhịn không được cần qua lớp áo.

“Hừ...” Lewis run rẩy nói, “về phòng.”

“Không phải cậu nói muốn ở bên ngoài sao?” Ân Thiệu Hành hỏi.

“Về chụp ảnh.” Lewis chôn đầu vào cổ hắn, giọng nói mềm nhũn như đang làm nũng.

“Ở chỗ này cũng có thể chụp.” Ân Thiệu hành thấy cậu cứ nhiên lại nghĩ đến cái này, đột nhiên cũng hứng thú, vì vậy buông cậu ra đứng dậy đi lấy máy ảnh.

Lewis nghiêng người dựa vào ghế, cởi quần vứt qua một bên.

Lúc Ân Thiệu Hành trở về thấy chính là một cảnh tượng xinh đẹp thế này: Thân thể như ngọc của Lewis lộ rõ trước mặt hắn, trên người chỉ còn lại áo sơmi đã được cậu mở ra một nửa, chỗ bấp đùi được vạt áo che lại như ẩn như hiện, mà phía dưới là đôi chân dài thẳng tắp, dưới ánh trăng tản ra ánh sáng trong suốt.

“Ân tổng, chụp em.” Lần đầu tiên Lewis thấy bộ dạng ngẩn người của người đàn ông này, cảm thấy mới lạ, nhưng dục vọng mãnh liệt trong cơ thể lại khiến cho cậu theo bản năng mở miệng thúc giục.

Ân Thiệu Hành nghe cậu dùng giọng điệu thường hay quyến rũ mình nói ra những lời này thì không khỏi có chút căng cứng, nhưng hắn vẫn làm theo yêu cầu của Lewis.

Lewis không hổ là người mẫu, trước máy ảnh cậu xem thân thể mình như công cụ của thợ chụp ảnh, nói bày ra tư thế gì liền bày ra tư thế đó.

Cuối cùng Ân Thiệu Hành bảo cậu cho ngón tay vào.

Lúc này Lewis mới có chút thẹn thùng: “Tự mình làm không được.”

Vì vậy Ân Thiệu Hành đặt máy ảnh xuống, nắm tay Lewis đưa đến bên miệng cậu: “Thè lưỡi ra liếm ướt trước.”

Lewis dưới sự mê hoặc của Ân Thiệu Hành mà không tự chủ được ngậm ngón tay mình vào miệng. Lúc này Ân Thiệu Hành nói tiếp: “Coi nó như của tôi...”

Lewis thoáng cái kích động.

Một lúc sau Ân Thiệu Hành nói: “Được rồi.” Lại dẫn dắt cậu tự mân mê phía dưới, đã có chất lỏng bôi trơn Lewis dễ dàng đâm vào một ngón tay.

“Rất tốt, thả lỏng...” Ân Thiệu Hành ghé vào tai cậu hôn một cái, “Lại vào sâu một chút.”

Lewis mở rộng chân, thở phì phò, rốt cuộc dưới sự hướng dẫn của Ân Thiệu Hành mà có thể đút hơn nửa ngón tay vào trong cơ thể mình.

Ân Thiệu Hành chụp mấy tấm cận cảnh ở phía dưới cậu, tán thưởng: “Thật đẹp.”

Sau khi chụp Ân Thiệu Hành còn chưa để cậu lấy ra, yêu cầu cậu một bên tự an ủi một bên dùng miệng hầu hạ hắn.

Lewis làm theo từng cái.

Đêm nay, hai người đổi rất nhiều tư thế, chụp lại rất nhiều tấm. Ân Thiệu Hành không chút nào lo lắng những tấm ảnh này rò rỉ ra ngoài sẽ có hậu quả gì, bởi vì hắn không chụp cận mặt, nhưng dù vậy hắn vẫn mã hóa đám mây mây tấm ảnh chụp, sau đó liền định dạng lại máy ảnh. Như vậy, những bức ảnh quyến rũ này vẫn là được giấu tương đối kín.

Tại Lệ Giang, hai người trải qua vô số đêm xuân say đắm (). Sau khi trở về Lewis lại giữ Ân Thiệu Hành ở lại căn hộ của mình, mỗi ngày đều quần quít lấy hắn.

Ân Thiệu Hành cũng không thường xuyên trở về Ân trạch, Lewis cảm thấy mình sắp thành công rồi.

7. Chương 7

Mấy ngày qua Lewis dán thông báo không có nhà, nhưng vẫn cùng Ân Thiệu Hành ở trong căn hộ.

Buổi tối sau khi kết thúc công việc, Ân Thiệu Hành mở tivi chuyển đến kênh giải trí, vào khoảng thời gian này, công ty giải trí Ân thị đang phỏng vấn một biên kịch vàng mà trước đó đã ký kết một bản hợp đồng không hề nhỏ với bọn họ. Trong tất cả biên kịch trong công ty, người Ân Thiệu Hành coi trọng nhất chính là cậu ta, vì vậy đối với việc cậu ta phỏng vấn vẫn là phải quan tâm một chút.

Đối phương vô cùng trẻ tuổi, thoát nhìn chỉ hơn hai mươi, đeo kính mắt lại có một loại khí chất ưu nhã. Thời điểm mở màn người chủ trì giới thiệu với mọi người: “Đây là biên kịch trẻ nổi tiếng của chúng tôi, Quan Hi. Tốt nghiệp tại Đại học California, lúc cậu ấy tốt nghiệp đã làm ra bộ phim Người về trong đêm mưa, làm oanh động toàn bộ giới phim ảnh phương Tây.”

Quan Hi ngồi đối diện người chủ trì lộ ra một nụ cười khiêm tốn: “Mọi người quá khen.”

Sau khi nói vài lời khách sáo, chương trình bắt đầu chuyển qua chủ đề chính.

“Tôi đã xem Người về trong đêm mưa, nói về một cặp anh em trai trợ giúp lẫn nhau vượt qua cuộc sống đầy gian khổ, nhưng đầu khó khăn lại tràn đầy vui vẻ. Đặc biệt là người em trai mỗi ngày đều chong đèn chờ anh trai về nhà, trên mặt còn mang theo biểu lộ mong đợi vô cùng cảm động, không biết ngài lấy linh cảm từ đâu?”

“Cái này... Thật ra là tôi cũng có một người anh trai, khi còn bé thường xuyên chỉ có hai người chúng tôi ở nhà, sau đó chúng tôi sẽ tự mình tìm niềm vui... linh cảm bắt nguồn từ cuộc sống, cho nên vẫn là phải cảm ơn anh trai tôi,” Khi Quan Hi nhắc tới anh trai mình trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng.

“Xem ra đây chính là anh trai quốc dân a. Vậy năm đó sau khi ngài tốt nghiệp vì sao không ở lại nước ngoài phát triển mà lại khăng khăng về nước? Phải biết rằng lúc ấy ở nước ngoài ngài đã có tiếng tăm nhất định, về nước là phải bắt đầu từ con số không.”

“Hẳn là do quê hương khó bỏ, người thân đều ở trong nước, hơn nữa lúc ấy Ân tổng của tập đoàn Ân thị vươn cánh ô liu ra với tôi, tôi rất cảm tạ ơn tri ngộ, lập tức ký kết cùng Ân thị rồi.”

(Bắt nguồn từ truyện Noah, sau trận đại hồng thủy, noah phái một con bồ câu xuống thăm dò nước rút hay chưa, đến một ngày bồ câu ngậm một cành ô liu về báo hiệu nc rút, mặt đất đã lộ lên. Về sau đc tượng trưng cho hòa bình hoặc để thể hiện thiện chí.)

(tri ngộ chi ân: biết giá trị của người nào đó mà người đời ít biết đến, và coi trọng, giúp đỡ, đối đãi xứng đáng tấm lòng tri ngộ ơn tri ngộ.)

“Ân Tổng!” Người chủ trì ra vẻ kinh ngạc, dù trước đó thời điểm đọc kịch bản cô đã biết được chuyện này, “Mỗi lần chúng tôi ngỏ lời mời với Ân tổng đều bị từ chối a, Ân tổng thuộc dạng ‘người sang nhiều việc’, không biết ngài ấy như thế nào lại chú ý đến ngài?”

“Cái này hẳn là duyên phận do ông trời an bài rồi. A!” Nói xong, Quan Hi giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, hướng ông kính làm ra động tác xin lỗi, “Tiểu Thái Tử nếu thấy được thì bỏ qua cho, tôi không

có ý tứ gì khác a.”

Người chủ trì cũng biết Tổng giám đốc Ân thị đã sớm lập gia đình, bởi vì cũng không truy vấn cặn kẽ quan hệ giữa Quan Hi và Ân Thiệu Hành, chỉ hỏi: “Xem ra ngài rất may mắn, đương nhiên năng lực của ngài mọi người cũng đã rõ như ban ngày. Nhưng ngài từ khi tốt nghiệp thạc sĩ năm hai mươi tuổi đến nay, đã gần ba năm rồi còn chưa cho ra tác phẩm mới, tất cả mọi người đều chờ đến nóng lòng nha.”

Quan Hi cười rộ lên nói: “Tác phẩm mới vẫn còn đang trong giai đoạn hoàn thiện, rất nhiều tiền bối ‘mười năm mài một kiếm’. tôi đây mới chỉ ba năm, còn không vội.”

(ví von khắc khổ tôi luyện trong nhiều năm.)

“Mười năm? Vậy xin hỏi Quan tiên sinh có thể tiết lộ sơ lược được không, để mọi người tò mò một chút.”

“Cũng không lâu như vậy, đã sắp viết xong, đề tài xoay quanh cuộc sống hôn nhân gia đình, không thể nói nhiều hơn nữa,” Quan Hi nửa úp nửa mở.

“Đề tài tình yêu và hôn nhân nha, xem ra Quan tiên sinh cũng phải rất am hiểu cái này mới có thể chọn đề tài này đi.”

“Vâng, cái này cũng phải cảm ơn bạn đời của tôi rồi, là anh ấy cho tôi linh cảm.”

“Quan tiên sinh còn trẻ như vậy mà đã kết hôn?” Người chủ trì chú ý đến nhăn cười trên ngón tay áp út của cậu, không khỏi cảm thán nói.

“Không còn trẻ, đã sắp ba mươi rồi.”

“Nói đến đây tôi cũng có chút xấu hổ...” Nữ chủ trì hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn trêu ghẹo nói.

Phần sau Ân Thiệu Hành không xem nữa, bởi vì Lewis về.

Lewis kéo vali bộ dạng phong trần mệt mỏi bước vào cửa, phát hiện Ân Thiệu Hành vậy mà đang xem tivi: “Ngài đang xem gì vậy?”

“Phỏng vấn.” Ân Thiệu Hành tắt tivi, ôm người đi vào phòng.

“Phỏng vấn của ai?” Lewis vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

“Phỏng vấn cậu.” Ân Thiệu Hành nói.

“A? Em không tham gia phỏng vấn a.” Lúc này Lewis còn là cái loại người mẫu không có danh tiếng, đi trên đường cũng sẽ không bị ai nhận ra, căn bản sẽ không có người mời cậu phỏng vấn, hơn nữa cậu cũng không có chuyện gì để hỏi, chẳng lẽ muốn cậu kể lại lịch sử yêu đương làm kẻ thứ ba?

Ân Thiệu Hành cũng không tiếp tục trêu chọc cậu: “Là phỏng vấn của Quan Hi, không phải cậu sao.”

Lúc này Lewis mới nhớ tới trong giới này quả thật có một người như vậy, lúc trước người đại diện của cậu bởi vì kiêng kỵ cái tên này mới bảo cậu đổi lại nghệ danh.

“Ừm.” Lewis nghe xong cũng không lộ ra bao nhiêu hào hứng.

Có thể khiến cậu hào hứng cũng chính là người đang ôm cậu.

“Giúp em tắm nha.” đến cửa phòng tắm Lewis đẩy vali vào phòng, ôm cánh tay Ân Thiệu Hành nũng nịu nói.

“Có gì tốt?” Ân Thiệu Hành cười như không cười nói.

Lewis cong môi mỉm cười: “Cho ngài hoa.”

Vì vậy Ân Thiệu Hành được cậu ôm lưng quần hái hoa.

(Nguyên văn . Câu này k hiểu lắm, tặng hoa là tặng hoa cúc í hả T.T)

Lewis cởi sạch quần áo sau đó đứng dưới vòi nước ấm áp phát ra tiếng than thỏa mãn: “Thoải mái...”

Ân Thiệu Hành xoa sữa tắm cho cậu: “Thoải mái bao nhiêu?”

“Hạn hán đã lâu gặp sương ngọt (cam lộ),” Lewis nhưng lại nói một cách đầy nghiêm túc, “Trên máy bay khô chết em rồi.”

Ân Thiệu hành cầm phía dưới xoa rửa cho cậu: “Ai ở trên máy bay làm chết cậu?” Cố ý thay cách đọc chữ ‘cạn’.

(Chữ cạn , làm chết .)

“Đừng nói vậy,” Lewis khó mà tưởng tượng được cảnh mình bị người khác đụng chạm, nhất thời cảm thấy có chút ủy khuất, “Em chỉ là của một mình ngài.”

Ân Thiệu Hành cho người tắm sạch, sau đó đẩy nắp bồn tắm rồi cho nước vào bồn, ôm người ngồi vào trong: “Như vậy nếu như tôi đụng vào người khác?”

Lewis nghiêng đầu nhìn hắn một cái, tiếp theo lại nhớ đến mình hiện tại danh không chính ngôn không thuận, dường như không có tư cách để ý đến những thứ đó, vì vậy lập tức trút giận: “Em cũng không quản được ngài.”

Ân Thiệu Hành kinh ngạc nói: “Ai nói không quản được?” Dứt lời dùng thứ đã nửa cương chọc vào cậu, “Cậu có thể ép khô tôi, như vậy tôi liền không tìm được người khác.”

“Vậy em còn phải tu luyện thêm chút nữa.”

“Không tự tin vậy sao?” Ân Thiệu Hành cắn lỗ tai cậu cười trêu chọc.

Lúc này nước đã dâng đến phần eo hai người, Lewis rời khỏi ngực Ân Thiệu Hành, tìm kiếm trong túi quần dưới mặt đất.

“Tìm gì vậy?” Ân Thiệu Hành nhìn hoa khổng tước trên vai Lewis, bởi vì động tác của cậu mà xòe ra nên trong lòng không khỏi có chút ngứa ngáy.

Lewis móc ra một bình nhỏ: “Thử xem cái này có được không.”

Ân Thiệu Hành mở ra nhìn thấy bên trong là chất lỏng giống như bôi trơn, mùi hương ngọt ngào của hoa khổng tước lập tức tràn ngập phòng tắm: “Mật ong?”

“Dễ ngửi không?”

Ân Thiệu Hành gạt đầu, Lewis thấy vậy liền kéo tay của hắn đưa đến lối vào bí ẩn phía sau mình: “Cho em ăn được không?” Nói xong, hạ mi mắt xấu hổ nhìn hắn.

Ân Thiệu Hành bật cười, Lewis quả thật là đồ yêu tinh, lúc nào cũng có thể mang đến kinh hỉ cho hắn.

“Thoát nước một chút đi.” Biết rõ đây là hắn đã đồng ý, Lewis nghe lời mà cho nước thoát hơn một nửa, tiếp theo liền hơi nâng mông nằm trên bồn tắm nghiêng đầu nheo mắt nhìn Ân Thiệu Hành.

Ân Thiệu Hành bóp một cái lên bờ mông căng chắc của cậu: “Còn rất tự giác.” Nói xong liền bôi nước mật lên cánh hoa trên vai cậu, cúi đầu nhâm nhi thưởng thức.

“Đừng liếm chỗ đó,” Lewis hạ vai né tránh động tác của hắn, “Sẽ phai màu.”

Ân Thiệu Hành lưu luyến hôn một cái, đổ nửa chai nước mật lên eo Lewis, nhìn nó chậm rãi chảy xuống dưới tiến vào khe hông: “Rất ngọt.” Ân Thiệu Hành dính lên môi sau đó để cho Lewis thè lưỡi ra liếm toàn bộ rồi mới cúi đầu hôn xuống.

Thời điểm Lewis cảm nhận được Ân Thiệu Hành dẫn di chuyển xuống dưới trong lòng vừa có chút chờ mong lại hơi sợ hãi, nhịn không được mà hơi run rẩy, cảm giác ngứa ngáy mãi cho đến khi Ân Thiệu Hành đưa lưỡi liếm vào trong mới lên đến đỉnh: “A!”

Eo Lewis thoáng cái mềm nhũn, co người lại muốn chạy trốn, lại bị Ân Thiệu Hành giữ chặt eo cứng rắn kéo trở về, gợn nước chuyển quanh gốc đùi cậu, khiến cho ngứa ngáy càng mãnh liệt. Ân Thiệu Hành tách hông cậu ra để cho mình tiến vào càng sâu, thẳng đến khi đưa đầy nước mật vào sâu bên trong hân mới lui ra, gặm cắn da thịt mềm mại sau tai Lewis: “Thích không?”

Cổ họng Lewis khàn đặc, cả người vô lực xụi lơ theo mép bồn tắm, đưa lưng về phía Ân Thiệu Hành phát ra tiếng nước nổ như có như không.

Ân Thiệu Hành xoay cậu lại, phát hiện trong mắt cậu không ngừng tràn ra nước mắt: “Làm sao vậy bảo bối.” Ân Thiệu Hành một bên lau cho cậu một bên lo âu hỏi.

Lewis ôm hân, chống cằm lên bờ vai vững chắc của hân, lắc đầu cái gì cũng không chịu nói.

Cho tới bây giờ Ân Thiệu Hành chưa từng thấy qua bộ dạng này của cậu, cảm thấy trên vai mình truyền tới ẩm ướt, không khỏi vỗ về cậu: “Tốt rồi đừng khóc, khóc xấu tôi liền không thích cậu nữa.”

Những lời này dường như rất hữu dụng, Lewis gần như là lập tức ngừng lại nước mắt, một lúc sau cậu hít mũi một cái: “Lúc đầu, lúc đầu thoải mái... sau không nhịn được nữa, em đã nói từ bỏ ngài cứ một mực thè lưỡi ra liếm,” Lewis giải thích: “Em không muốn ngài như vậy.” Nói xong lại bắt đầu nghẹn ngào.

“Là không muốn tôi thè lưỡi ra liếm hay là không muốn tôi chỉ mãi thè lưỡi ra liếm?” Ân Thiệu Hành kéo cậu xuống, hôn lên vệt nước mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng cậu.

“Không muốn thè lưỡi ra liếm chỗ đó.” Lewis rũ mắt xuống, lông mi thật dài ngăn trở ánh mắt quan sát của Ân Thiệu Hành.

Ân Thiệu Hành khó có được lúc nhu tình, hân nâng cằm Lewis khẽ nói: “Tôi thích cậu, không ngại.”

Lewis lập tức tròn to hai mắt nhìn hân, run rẩy xác nhận: “Thích em?”

“Thích cậu.” Nói xong, Ân Thiệu Hành đã sớm nghẹn đến không xong lập tức kéo cậu lên, chậm rãi tiến vào. Xúc cảm của nước mật không giống như dầu bôi trơn, có chút dính dính lại khiến trong huyết của Lewis phải tăng thêm chút lực để hấp thụ, Ân Thiệu Hành mới đi vào thiếu chút nữa nhịn không được muốn bắn ra.

Lewis theo thói quen điều chỉnh tốt góc độ thuận tiện động tác của Ân Thiệu Hành, trong cơn sóng dục vọng vẫn là cảm thấy không thể tin, trái tim dường như muốn nổ tung: “Ngài đang nói đùa em sao?”

“Cậu cảm thấy thế nào.” Hung hăng đâm vào điểm mẫn cảm của cậu lại khẽ cọ xát một chút, Ân Thiệu Hành hỏi.

Ân Thiệu Hành không cần phải lừa cậu, Lewis thầm nghĩ. Nhưng mà...

“Như vậy... ngài cũng thích người khác sao.” Lewis đánh bạo hỏi.

Bọn họ đều biết rõ ‘người khác’ là ai.

Ân Thiệu Hành dừng một chút, tiếp theo cắn một cái lên cổ Lewis, thẳng đến khi cậu nhịn không được kêu đau mới nhả ra, lúc này, trên cổ Lewis dĩ nhiên đã nhiều hơn một dấu răng mờ mờ.

“Vấn đề này, cho dù như thế nào tôi cũng không có biện pháp lừa cậu, đừng hỏi nữa, được không nào?”

Lewis rồi lại ngoài ý muốn lộ ra một nụ cười vui mừng: “Được.” Chỉ cần hắn yêu mình là được, cái khác... cậu đều không ngại.

Ân Thiệu Hành cúi đầu xuống cho cậu một nụ hôn sâu, dường như mang theo tất cả nỗi niềm khó nói hòa cùng nước bọt chảy vào bên trong cơ thể này.

“Thiệu Hành...” Lewsi nằm trên người hắn phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Lúc này đây, Ân Thiệu Hành không tiếp tục uốn nắn cách xưng hô của cậu.

8. Chương 8

Ân Thiệu Hành đã hai tháng không trở lại Ân Trạch rồi, Lewis cũng dần quên mất chính mình thật sự là kẻ thứ ba, hai người dường như đã trở thành một đôi tình nhân chân chính.

Nhưng Ân Thiệu Hành lại bắt đầu cảm thấy bất an, bởi vì Lewis càng ngày càng giống Ân Mật Nhiên, thủ đoạn trên giường cũng càng ngày càng ít, hắn thấy rằng mình bắt đầu chậm rãi cảm thấy chán ngấy rồi.

Lewis dĩ nhiên cũng nhận ra biến hóa của hắn, vì vậy cậu bắt đầu giảm bớt thời gian ở nhà, tuy rằng vẫn là trong vòng một tháng chỉ nhận hai hợp đồng, nhưng cậu đều chọn những lịch trình tương đối dài, muốn mượn cái này để duy trì cảm giác mới lạ giữa hai người.

Ân Thiệu Hành biết rõ dụng tâm của cậu, bởi vì cũng không nói ra lời dị nghị, hắn vẫn muốn tận lực duy trì mối quan hệ này được lâu một chút.

Nhưng cuộc sống luôn rất kỳ lạ, bạn vĩnh viễn không có cách nào có thể đoán được một giây sau sẽ phát sinh chuyện gì, ngay tại thời gian chậm rãi trôi, chuyện xấu vẫn luôn tới.

Hôm nay Ân Thiệu Hành nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói của đối phương hết sức quen thuộc: “Học trưởng, có rảnh không? em có vài vấn đề muốn thỉnh giáo anh.”

“Quan Hi?” Gọi mình là học trưởng lại vẫn luôn giữ liên lạc với hắn cũng chỉ có mình cậu.

“Là em, có rảnh không?” Quan Hi nói không chút nào khách khí.

“Khi nào?”

“Buổi chiều đi, đến phòng làm việc của em.”

“Được.”

Sau khi Ân Thiệu Hành cúp máy liền chuyên tâm làm việc, để cho đúng hẹn hắn chỉ có thể tăng nhanh tốc độ xử lý hết mọi việc.

Ân Thiệu Hành cùng Quan Hi đều là du học sinh của đại học California, hắn so với Quan Hi sớm hơn bốn khóa, trong lúc hắn đang là nghiên cứu sinh tốt nghiệp Quan Hi vẫn còn là đại học năm ba, nhưng trong lúc đó bọn họ hợp tác làm sân khấu kịch khi tốt nghiệp, thường xuyên qua lại quan hệ liên thân mật lên, bởi vậy sau khi Quan Hi tốt nghiệp hắn mới có thể chiêu mộ được người đến Ân thị.

Nghĩ đến trước đó Quan Hi nói đang trù hoạch một kịch bản mới, Ân Thiệu Hành đoán cậu hắn là có chút vấn đề muốn cùng mình nghiên cứu thảo luận một chút.

Sự thật, Ân Thiệu Hành đã đoán đúng, nhưng hắn lại không nghĩ đến phương thức nghiên cứu thảo luận vấn đề này lại đặc biệt như vậy.

“Sư huynh tới rồi.” Quan Hi nhiệt tình chào đón người vào cửa, “Ngồi đi.”

Ân Thiệu Hành nhìn phòng làm việc vắng vẻ cũng không cảm thấy kỳ quái, lúc Quan Hi đang làm việc không thích có người bên cạnh.

“Nói đi, có vấn đề gì.” Vì tiết kiệm thời gian Ân Thiệu Hành nói thẳng.

“Cái này... em không phải đang viết một kịch bản đề tài tình yêu và hôn nhân sao, chính là có một kiểu tâm lý nhân vật em vẫn không thể hiểu được căn kẽ, muốn xin anh chỉ điểm một chút.” Nói xong, Quan Hi đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi.

“Nhân vật gì?” Ân Thiệu Hành cảm thấy hứng thú.

“Chính là nhân vật chính của câu chuyện, Phúc Sinh. Nội dung chính của câu chuyện chính là Phúc Sinh một lần say rượu quá trớn (: ăn chửi), từ đó liên lưỡng lự giữa hai người phụ nữ, hiện tại em không hiểu chính là tâm lý của người ngoại tình.”

Ân Thiệu Hành mặt không đổi sắc gác chân lên, mười ngón tay giao nhau: “Vì sao lại tìm anh?”

Lúc này Quan Hi lấy ra một tấm hình từ trong ngăn kéo, cười tủm tỉm đưa đến trước mặt hắn: “Bởi vì sư huynh anh phải là người rất rõ ràng mới đúng.”

Ân Thiệu Hành nhìn thoáng qua tấm ảnh, phát hiện phía trên rõ ràng là mình và Lewis đang mười ngón tay giao nhau dạo trong cửa hàng.

“Bá đạo tổng giám đốc cùng tiểu dã mô, tuy rằng nhân vật do em định ra chênh lệch có chút lớn, nhưng mà người em có thể tìm chỉ có mình anh, cho nên sư huynh anh sẽ giúp em đúng không?”

“Chụp không tệ.” Ân Thiệu Hành lấy ảnh chụp cất vào trong túi áo của mình. Quan Hi cũng không sợ hắn tiêu hủy chứng cứ, vẫn như trước cười híp mắt ngồi ở chỗ kia nhìn hắn lấy ảnh chụp đi.

“Chỉ nói vậy thôi.” Quan Hi rót cho hắn ly rượu đỏ, dự định muốn cho hắn có thể thả lỏng một chút.

“Em hỏi đi, anh cũng không biết nên nói cái gì.” Ân Thiệu Hành đối với Quan Hi vẫn luôn rất dung túng, bởi vậy cũng không cảm thấy không chỗ nào không vui, ngược lại nghĩ sẽ cố gắng hết khả năng để thỏa mãn yêu cầu của cậu.

Quan Hi móc ra một quyển sổ da thật dày, mở ra một trang chuẩn bị ghi chép: “Lần thứ nhất bên ngoài... là lúc nào?”

Ân Thiệu Hành nghĩ một chút: “Hai năm trước đi.” Thời gian đại khái hắn cũng không nhớ rõ.

“Là cơ hội nào đưa đến?”

“Uống rượu say.”

“Sức uống của anh cũng không kém như vậy chứ? Hơn nữa nghe nói anh uống rượu say sẽ không cứng nổi

a.” Quan Hi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ân Thiệu Hành không biết nhớ tới cái gì, sắc mặt có chút không được tự nhiên, rồi lại bất đắc dĩ mà không hề giải thích, nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Quan Hi thấy hắn không muốn nói, cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này, hỏi tiếp: “Cảm giác như thế nào?”

“Áy náy.”

Quan Hi không hài lòng: “Còn gì nữa không? Áy náy nhất định là phản ứng đầu tiên, tiếp theo thì sao, là cái gì lại để cho anh vẫn một mực ở bên cạnh người thứ ba?”

“Người trong nhà bận rộn, không để ý nhà cửa, có dự vọng không có chỗ phát tiết, vừa vặn làm sai chuyện liên đam lao phải theo lao a,” Ân Thiệu Hành nói qua loa, “về sau phát hiện mình vẫn rất yêu em ấy, muốn cắt đứt với người kia, nhưng anh phát hiện...” Nói đến đây Ân Thiệu Hành đột nhiên ngừng lại câu chuyện.

“Chị dâu cũng ngoại tình?” Quan Hi phỏng đoán.

Ân Thiệu Hành trừng mắt liếc cậu một cái: “Đừng nói nhảm! Dù sao chính là cho nhau thời gian yên tĩnh một chút, nhưng tình nhân của anh còn rất có thủ đoạn, trong lúc bất tri bất giác anh liền để ý đến cậu ấy.”

“Thủ đoạn? Là kỹ năng lên giường sao?” Quan Hi một câu trúng trọng tâm.

“Ừ, rất lãng,” Nói đến đây Ân Thiệu Hành lại cảm thấy có chút tiếc hận, gần đây Lewis cũng không có trò gì mới nữa rồi.

Quan Hi ghi chép xong sau đó nghiên cứu biểu lộ của Ân Thiệu hành trước mặt một lúc, tiếp theo lại hỏi: “Anh đã từng quyết định, rốt cuộc là trở về nhà hay là ly hôn cùng một chỗ với người thứ ba?” Quan Hi hỏi thẳng.

“Từng nghĩ.. nhưng vẫn luôn do dự, dù sao anh cùng em ấy đã có nhiều năm tình cảm như vậy, không có khả năng thoải mái, nhưng mà cuộc sống cứ bình bình đạm đạm cũng có chút chịu không được, bên ngoài chỉ là nhiệt liệt nhất thời, lâu rồi cũng sẽ như vậy, hơn nữa nền móng tình cảm cũng không phải rất sâu... thuận theo tự nhiên đi.”

Quan Hi liếc hắn một cái: “Anh muốn có cuộc sống Tề nhân chi phúc đây chính là không thực tế a.”

(phúc của người Tề: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.)

“Cho nên hiện tại anh đang chờ ai là người đầu tiên chủ động rời khỏi anh.” Ân Thiệu Hành lại nhấp một ngụm rượu.

“Ài, còn chưa rõ ràng sao.” Quan Hi lấy mắt kính xuống ấn ấn huyết thái dương, “Đây rốt cuộc là loại cảm giác như thế nào? Cầm kỵ, kích thích, áy náy, những thứ đó đều có thể nghĩ được, nhưng nhất định còn có những cái khác.” Quan Hi cắn môi dưới.

Ân Thiệu Hành híp mắt nhìn theo động tác của cậu không biết đang nghĩ cái gì, một lúc sau hắn mới nói: “Có một cách có thể cho em nhận được linh hội sâu sắc, có muốn thử hay không?” Nói xong hắn đứng lên.

“Cách gì?” Quan Hi mờ mịt ngẩng đầu nhìn Ân Thiệu Hành đi tới bên cạnh mình.

“Tự mình trải nghiệm.” Nói xong Ân Thiệu Hành cúi đầu xuống hôn cậu.

“A...” Quan Hi mở to hai mắt, bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch môi khiến cho Ân Thiệu Hành thừa cơ lợi dụng, Ân Thiệu Hành cúi người nâng một chân tựa lên mặt ghế Quan Hi đang ngồi, bưng lấy mặt cậu khiến cậu ngẩng đầu lên thuận tiện cho mình cướp đoạt.

Quan Hi tại đầu lưỡi Ân Thiệu Hành thăm dò vào trong nếm được hương rượu thơm mát, nhịn không được nhắm mắt lại. Sức lực chênh lệch, cậu không có cách nào kháng cự.

Cảm thấy được cậu thuận theo, động tác của Ân Thiệu Hành trở nên nhẹ nhàng, liếm mút mà thưởng thức hương vị ngọt ngào của tiểu đệ, trong thân thể dấy lên dục hỏa đã lâu không có.

Vì vậy hắn đưa tay cởi nút áo Quan Hi.

“Dừng...” Giọng Quan Hi mềm nhũn, ý tứ chống cự cũng không quá mãnh liệt.

Ân Thiệu Hành liếm nước bọt tràn ra từ khóe miệng cậu: “Không như vậy thì không được.” Ân Thiệu hành không muốn chính mình lộ ra vẻ quá gấp, vì vậy hắn dự định từ từ đến, “Nhắm mắt lại, tưởng tượng một chút.”

Quan Hi thuận theo mà nhắm mắt lại: “Tưởng tượng cái gì?”

“Cảm giác... ngoại tình, anh cho em chậm rãi linh hội.” Ân Thiệu Hành dụ dỗ: “Yên tâm, anh không chủ động đụng em.”

Quan Hi nhưng lại lắc đầu: “Không được, em phải kịp thời ghi chép, bằng không sẽ quên mất.”

Vì vậy Ân Thiệu Hành lấy di động mở ra chức năng ghi hình: “Anh giúp em ghi lại.”

Quan Hi trầm ngâm một lát: “Được.”

Ân Thiệu Hành cài đặt xong liền để di động qua một bên, mình cũng ngồi dựa trên mặt bàn, lập tức bắt đầu phương pháp tẩy não của hắn.

“Em đã kết hôn...” Giọng Ân Thiệu Hành đặc biệt trầm thấp, rất có cảm giác thôi miên.

“Em đã kết hôn.” Quan Hi từ từ nhắm hai mắt nhấc tay lên, giơ ra nhãn cười của cậu trước mặt Ân Thiệu Hành.

“Xuyt...” Ân Thiệu Hành nắm chặt tay cậu, “Nhưng em ở sau lưng bạn đời cùng người khác lên giường.” Dứt lời Ân Thiệu Hành đưa tay cậu đặt lên phần háng đã sớm phồng lên của mình.

Quan Hi run lên một cái, Ân Thiệu Hành nói tiếp: “Vuốt ve bộ phận sinh dục xa lạ, em bỗng nhiên cảm thấy rất hưng phấn, người xa lạ, thân thể xa lạ, tiếng rên rỉ xa lạ... Cũng khiến cho em rất nhanh đã cứng.”

Quan Hi bỗng nhiên hơi uốn éo gần như không nhận ra, nhưng Ân Thiệu Hành luôn nhìn cậu chăm chăm rồi lại phát hiện được, cầm tay Quan Hi kéo xuống khóa quần của mình lại để cho cậu chạm vào, khiến cho cậu lĩnh hội cảm giác này càng thêm sâu sắc: “Em nằm xuống dưới thân thể của hắn, mở ra hai chân, cảm thụ ngón tay hắn thăm dò trong cơ thể em, chạm đến nơi bình thường không bị tìm đến, chậm rãi liên ẩm ướt, ẩm ướt đến không chịu nổi.”

Hô hấp của Quan Hi bắt đầu dồn dập, Ân Thiệu Hành đem cửa mình thả ra ngoài để cho Quan Hi lần mò dễ dàng hơn một chút: “So với bạn đời của em còn lớn hơn, em bắt đầu chờ mong được hắn tiến vào sẽ là cảm giác gì, nhất định sẽ rất thoải mái.” Nói xong, Quan Hi nhện không được tăng thêm sức nắm chặt tay hắn, Ân Thiệu Hành kêu đau một tiếng, chú ý tới trạng thái của Quan Hi, hắn hảo tâm mà hỏi: “Em có phản ứng, muốn anh giúp em không?”

Quan Hi do dự một chút vẫn gật đầu.

“Rất tốt, như vậy sẽ càng lĩnh hội chân thật hơn.” Ân Thiệu Hành không keo kiệt buông lời khen ngợi, hắn cởi xuống quần lót của Quan Hi, cũng thả thứ kia của cậu ra ngoài, phát hiện động tác như vậy không quá thuận tiện, Ân Thiệu hành ôm cậu ngồi lên chân mình, “Ôm ấp xa lạ, mùi vị xa lạ, có cảm thấy muốn chạy trốn nhưng lại nhện không được tới gần hay không?”

Quan Hi từ từ nhắm mắt dựa vào vai hắn gật gật đầu.

Ân Thiệu Hành thay cậu vuốt ve lên xuống phần thân dưới đã đứng thẳng của cậu, tiếp tục nói: “Cuối cùng em chính là nhện không được hấp dẫn, tiến lên một bước, em nói với người kia ‘đi vào’.” Ân Thiệu Hành cảm nhận được Quan Hi nẩy lên trong tay hắn, “Vì vậy hắn đi vào theo lời em nói, còn nói muốn làm chết em.” Quan Hi nức nở một tiếng.

“Hắn dùng tần suất như vậy hung hăng ra vào cơ thể em...” Ân Thiệu Hành thay đổi tốc độ an ủi cậu, nghe Quan Hi bắt đầu kim lòng không được mà nằm trong ***g ngực hắn rên rỉ: “Ừ... chậm một chút, chậm một chút, A....!” Sau đó bắn ra. Ân Thiệu Hành quẹt một ít chất lỏng tìm kiếm phía sau cậu.

“Em nhịn không được bắn trước, nhưng người phía trên em còn chưa có, vì vậy hắn tiếp tục hung hăng cắm vào em...” Ân Thiệu Hành mượn dịch thể của Quan Hi dễ dàng thăm dò vào hai ngón tay, cũng không chút nào lưu tình mà dứt vào.

“Ừ... không được...” Quan Hi uốn éo.

“Hắn không phải bạn đời của em a, sẽ không có chỗ cố kỵ em, nghĩ đến đem em làm hư hắn cũng không cần chịu trách nhiệm, dưới sự cầu khẩn của em động tác của hắn ngược lại càng ngày càng thô bạo.” Ân Thiệu Hành rút ngón tay ra, đem chất lỏng còn lại bôi lên mặt Quan Hi, cho cậu ngửi được mùi vị của mình khiến cậu cảm nhận càng sâu.

Quan Hi cảm thấy trống rỗng, Ân Thiệu Hành nói nhiều như vậy lại rút ngón tay ra, suy nghĩ của cậu thoáng cái bị cắt đứt, vì vậy cậu nhịn không được cầu khẩn: “Đi vào.” Nhưng hoàn toàn khác biệt với cách nói cầu khẩn của Ân Thiệu Hành.

“Cái gì đi vào?”

“Cắm vào.”

“Nghĩ muốn cái gì liền tự mình tới bắt đi.” Ân Thiệu Hành dụ dỗ.

Quan Hi từ từ nhắm hai mắt lại tìm kiếm, sờ đến một cây thịt cực nóng, vì vậy cậu vịn vai Ân Thiệu Hành nhòm người dậy: “Ừm..” Ngồi xuống trong tiếng rên đầy thỏa mãn.

Ân Thiệu Hành rút cuộc đạt được mục đích rồi, cười đến sáng khoái: “Tự cảm nhận đi, linh hội tư vị mà em muốn.”

.....

9. Chương 9

Từ đó, Ân Thiệu Hành thỉnh thoảng sẽ đến phòng làm việc của Quan Hi cùng cậu quần lấy nhau, theo cách nói hoa mỹ là đang giúp cậu có thể linh hội được cảm giác ngoại tình một cách tốt nhất.

(Nguyên văn là mỹ kỳ danh viết:: xuất xứ từ tác phẩm “Đằng Dã tiên sinh” của Lỗ Tấn, đại ý khi một

người đặt tên cho một vật, một việc nào đó một cái tên hay, thì người ta sẽ dùng câu này để chỉ về cái việc đặt tên đó. Tùy tình huống mà nó sẽ có nghĩa tốt hay xấu.)

Hôm nay, hai người đang làm ỏ trên giường trong phòng làm việc, Quan Hi nằm trên người Ân Thiệu Hành, đặt cuốn sổ da dày cộm trước ngực bắt đầu ghi ghi chép chép, mà Ân Thiệu Hành vẫn còn trong cơ thể Quan Hi chưa lui ra ngoài.

“Làm nhiều lần như vậy, cảm giác đại khái em đều hiểu rồi, nhưng vẫn cảm thấy còn thiếu chút gì đó...” Quan Hi để bút xuống, nhìn chữ viết lộn xộn trên cuốn sổ mà suy tư.

“Có muốn giúp nữa không?” Với tư cách là một ‘hướng dẫn ngoại tình có thâm niên’, Ân Thiệu Hành thật sự chu đáo, hẳn đã vì Quan Hi mà cung cấp không ít ‘trợ giúp’, nhưng hẳn chưa từng chủ động đòi hỏi cái gì, bởi vì trong quá trình ‘trợ giúp’, hẳn đã đạt được điều mình muốn rồi.

“Để em nghĩ một chút.” Quan Hi lật ra sổ tay lại lần nữa tìm kiếm vấn đề, “Anh nói... cứ liên tục ngoại tình một thời gian dài, lâu dần liền có loại tâm lý không để ý bạn đời của mình có thể phát hiện ra hay không, có phải điều đó có nghĩa là đã không còn thương anh ấy nữa hay không?”

“Em để ý vị trong nhà kia biết rõ chuyện của chúng ta sao?” Ân Thiệu Hành hỏi cậu.

Quan Hi không chút do dự gật đầu: “Em để ý, bởi vì em thương anh ấy, cho nên em không hiểu được vấn đề này.” Tiếp theo cậu lại hỏi, “Còn anh, anh để ý không?”

“Anh không quá để ý, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu cho việc anh không thương em ấy, bởi vì dù em ấy đã biết được rồi, anh cũng sẽ không để em ấy đi.” Ân Thiệu Hành cười kiêu ngạo.

“Nhưng người ấy sẽ đau lòng, sẽ khổ sở, như vậy anh cũng muốn không từ thủ đoạn mà giữ người ấy lại sao?”

“Thời gian sẽ hòa tan hết thảy, đến lúc đó anh sẽ mỗi ngày ở nhà làm em ấy, làm em ấy không xuống giường được, không có tinh lực suy nghĩ đến chuyện khác, lại khiến cho trong bụng, trong mắt, trong miệng em ấy, đều là anh.”

“Trong miệng... không được, tính cách của anh cùng nhân vật chính của em khác quá xa!” Quan Hi nôn nóng vò tóc, “Vấn đề khác, nếu người ấy nói chỉ cần anh và hồ ly tinh kia đoạn tuyệt không qua lại nữa liền có thể tha thứ cho anh, xem như cái gì cũng không xảy ra, anh sẽ nghe theo sao?”

“Sẽ.” Ân Thiệu Hành dứt khoát gật đầu, “Nhưng thời gian dần trôi, sau khi trở về cuộc sống bình bình đạm đạm trước kia, có lẽ sẽ tiếp tục ra ngoài tìm người.”

Quan Hi mở to hai mắt: “Vì cái gì?”

Ân Thiệu Hành cong môi, tiếp theo để cuốn sổ qua một bên, xoay người đè cậu xuống dưới, cắn lỗ tai cậu nói: “Nói cho em biết điểm quan trọng nhất...” Âm Thiệu Hành nương theo dịch thể trơn ướt mới vừa rồi bắn vào trong cơ thể Quan Hi mà dùng sức đâm vào trong, “Loại cảm giác này chỉ cần hưởng thụ qua một lần, sẽ nhớ mãi không quên.”

“A ư...” Quan Hi khó nhịn mà ngửa cổ lên.

Ân Thiệu Hành gặm cắn cổ cậu: “Là nghiện a.”

Nghiện?! Quan Hi dường như đã nắm bắt được điểm quan trọng nhất.

“Nhưng mà... ưm, nhưng em không có.... không có.” Quan Hi bị Âm Thiệu Hành đưa đẩy khiến cho cơ thể không ngừng run rẩy nhưng vẫn duy trì sự tỉnh táo mãnh mẽ.

Ân Thiệu Hành cười cậu: “Chắc do anh làm không tốt, hay là vào em chưa đủ sâu sao bảo bối.” Một câu không đầu không đuôi, Quan Hi rồi lại giống như đã nghe hiểu.

Cậu nhắm mắt lại lấy ra một cái bcs dưới gối đầu đưa cho Âm Thiệu Hành: “Dùng, dùng cái này.”

Ân Thiệu Hành cầm lấy, phát hiện là thiết kế có hạt, vì vậy hắn khẽ cười một tiếng: “Chuẩn bị còn rất đầy đủ.” Lại dùng sức đâm vào mấy cái mới cam lòng lui ra ngoài, xé mở bao bì đeo vào.

Hạ thấp giọng nói với Quan Hi vẫn đang nhắm mắt: “Ồ, đây là tiểu lăng lợ từ đâu đến, bị người làm đến một nửa liền ném ở chỗ này, chính là tiện nghi cho anh rồi.” Nhìn thấy Quan Hi bởi vì lời hắn nói mà muốn đưa tay tự an ủi mình, Âm Thiệu Hành nắm hai tay cậu ép lên đỉnh đầu, đỡ thân thể cậu chậm rãi đâm vào, “Thật chắc, tiểu gia đây còn chưa từng đâm qua huyết nào chắc như vậy.”

Quan Hi cho tới lúc này chưa từng nghe qua hắn nói những lời như vậy, hơn nữa cảm nhận được hình thù xa lạ trong cơ thể không khỏi bắt đầu giãy giụa: “Thả em ra.”

“Thả em? tiểu lăng lợ không phải rất thích sao? Một bên giãy giụa một bên thít chặt anh...” Âm Thiệu Hành cố ý tránh khỏi điểm này của Quan Hi, chậm rãi đâm rút, thời gian dần qua trong lòng Quan Hi vọt lên một nỗi sợ hãi, từ trước đến nay Âm Thiệu Hành đều là kiểu gió táp mưa rào, hiện tại đột nhiên thay đổi phương thức tình ái lại khiến cho cậu cảm thấy vô cùng lạ lẫm: “Nhanh, nhanh một chút.” Cậu muốn tìm về cảm giác quen thuộc.

“Thì ra em thích nhanh sao? Nhưng anh không phải chồng em, không có thói quen nhanh như vậy.” Âm Thiệu Hành nhẹ nhàng ma sát tại lối vào, chờ đến khi Quan Hi muốn ngừng thở mới nặng nề đâm vào, như vậy tới tới lui lui mấy chục lần, Quan Hi đã nhanh bị hắn giãy vồ đến thống khổ không chịu nổi.

“Em không muốn anh, em muốn Thiệu Hành...” Quan Hi bắt lực giãy giụa thân thể, muốn thoát khỏi khống chế của hắn. Nhưng Âm Thiệu Hành rồi lại không chút nào thương tiếc, giam cầm cậu gắt gao, dùng thứ

cực nóng của mình xoay vài vòng trong cơ thể cậu, dùng sức nghiền nát một vài nơi của Quan Hi, đến khi cậu nhận không được cơ người lại muốn bắn ra cũng không dừng lại.

“A a a a a!” Quan Hi kêu lên sợ hãi, khoe mắt tràn ra nước mắt sinh lý, dưới thân càng thêm căng chặt.

Ân Thiệu Hành theo thít chặt của cậu mà dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất mấy chục cái, sau khi đến đỉnh điểm lại nhanh chóng rút ra, gỡ bỏ bcs, mở miệng Quan Hi ra bắn vào một cổ lại một cổ dịch thể.

“Khụ, khụ khụ...” Quan Hi bị sặc, một ít chất lỏng trắng đục không kịp nuốt xuống theo khoe miệng tràn ra ngoài, phần lớn đều bị cậu nuốt vào.

“Ăn ngon không, chồng em không đối đãi với em như vậy đi?” Ân Thiệu Hành chưa từng để người ta ném qua dịch thể của hắn, nhưng hắn chính là không bỏ được Ân Mật Nhiên, tuy rằng Lewis thường xuyên dùng miệng hầu hạ hắn nhưng cuối cùng cũng sẽ dựa vào yêu cầu của mình mà nhổ ra. Nhìn bộ dạng khó chịu của Quan Hi, Ân Thiệu Hành cố gắng dần xuống lo lắng trong lòng, vẫn hạ thấp giọng hỏi.

Mà bạn đời của Quan Hi quả thật cũng chưa từng đối đãi với cậu như vậy, sau khi nuốt xuống dịch thể đậm mùi *** mỹ, cậu đột nhiên cảm thấy trong cơ thể của mình tuôn ra một loại tình triêu xa lạ, còn muốn thêm nữa. Cậu duỗi ngón tay đem toàn bộ dịch thể vừa rồi không cẩn thận tràn ra ngoài cho vào miệng, cậu lập tức đã thông suốt cái gì là cảm giác mê mẩn.

“Ăn ngon... còn muốn.” Quan Hi mở ra hai mắt mông lung, nhìn thẳng vào Ân Thiệu Hành.

Ân Thiệu Hành biết rõ cậu đã hiểu loại cảm giác này: “Đây là thứ mà bạn đời của em không cho được, cảm giác mới lạ, kích thích, trái đạo đức... còn có khoái cảm bí mật. Quan trọng nhất là, em sẽ nghiện những thứ này, sau đó... không ngừng ra ngoài tìm kiếm, khao khát, đòi hỏi, cuối cùng đắm chìm trong mối quan hệ bí ẩn này mà không thể tự kiềm chế.”

Ân Thiệu Hành nói rất nhiều, Quan Hi lại nghĩ đến tất cả mọi thứ cùng hắn cho đến nay, lập tức đã có linh cảm.

“Em hiểu rồi, anh mau đi đi.” Cậu thật sự muốn ghi chép lại tất cả cảm xúc này, chuyên tâm vui đầu vào kịch bản đang sáng tác, vì vậy bắt đầu phát phát tay đuổi người.

Ân Thiệu Hành cũng không tức giận, chậm rãi mặc quần áo vào tử tế, để lại một câu ‘nhớ ăn cơm’ rồi rời đi.

Ân Thiệu Hành trở lại Ân Trạch bắt đầu giai đoạn tu thân dưỡng tính, Ân Mật Nhiên không có nhà, hắn cũng không đến chỗ Lewis, mỗi ngày đi làm như thường lệ, sau khi tan tầm thì lại ở nhà tưới nước, tỉa lá cho hoa khổng tước.

Một tháng sau Quan Hi gọi điện tới nói cho hắn kịch bản đã viết xong muốn cho hắn xem.

“Tự em quyết định đi, anh ở đây nhìn thành quả là được rồi.” Ân Thiệu Hành uyển chuyển từ chối.

“Nhưng mà em vẫn chưa chắc chắn...” Quan Hi nhưng có chút không tự tin.

“Anh tin em, cho dù không đạt tới độ cao lý tưởng cũng không quan trọng, cho dù như thế nào, còn có anh.” Ân Thiệu Hành an ủi.

“Được rồi, để em tìm người nhìn thử xem.”

“Cố gắng lên.” Ân Thiệu Hành nở nụ cười.

Sau khi cúp điện thoại hắn gọi thư ký vào: “Xem thử gần đây có đạo diễn nào rảnh rỗi, để bọn họ giúp Quan Hi đọc kịch bản.”

...

Thời gian theo sinh hoạt hai điểm một đường thẳng của Ân Thiệu Hành mà nhanh chóng trôi qua, toàn bộ áp phích tuyên truyền của công ty đã dần thay bằng việc tuyên truyền tác phẩm mới của Quan Hi sau một thời gian ở ẩn ba năm – Quan hệ bí ẩn, mỗi ngày đi qua Ân Thiệu Hành đều dừng lại ngắm nhìn, cuối cùng đã đến thời gian một ngày trước công chiếu.

(Nguyên văn ví von thường xuyên chạy đôn chạy đáo giữa các nơi.)

Buổi tối, Ân Thiệu Hành trước khi ngủ nhận được được thoại đã lâu không có của Lewis: “Ân Thiệu Hành... ngày mai, theo em đến rạp chiếu phim được không?” giọng nói của cậu mang theo một chút xoắn xuýt.

“Được.” Ân Thiệu Hành cũng không hỏi là phim gì, hào phóng mà đồng ý với cậu.

“Vậy ngày mai gặp!” Lewis thoáng chốc thoải mái hơn.

“Ngày mai gặp.”

Sau khi cùng chúc nhau ngủ ngon, Ân Thiệu Hành rồi lại thật lâu ngủ không được, hắn vẫn đang suy tư về một ít chuyện, cuối cùng nhịn không được tự nói với mình: Thuận theo tự nhiên đi.

Mới rốt cuộc cam lòng ngủ thật say.

Đã đến buổi công chiếu đầu tiên của Quan hệ bí ẩn, Ân Thiệu Hành cùng Lewis đều không hẹn cùng mặc âu phục trắng thớm.

“Thiệu Hành!” Lewis đi ra từ lối đi đặc biệt, dẫn Ân Thiệu Hành đến ghế lô VIP.

Ân Thiệu Hành cẩn thận quan sát Lewis, phát hiện cậu có chút khẩn trương.

Lewis ngồi bên cạnh hắn nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, Ân Thiệu Hành không từ chối, cầm ngược lại tay cậu hỏi: “Khẩn trương cái gì?”

“Em cảm thấy có chút bất an.” Quan sát rạp chiếu dưới đài, sắc mặt Lewis có chút thất thố.

Ân Thiệu Hành hôn lên trán cậu một cái: “Có anh ở đây.”

Lewis hít sâu mấy cái sau đó mới chậm rãi an định lại, hai người nói với nhau mấy lời, bộ phim đã bắt đầu.

Phúc Sinh cùng Anh Tử là một đôi vợ chồng điển hình ở nông thôn. Thuở nhỏ hai người là thanh mai trúc mã, đã đến lúc nên lập gia đình, liền tự nhiên mà xây dựng nên một gia đình, hết thấy đều hạnh phúc như vậy, mỹ mãn như vậy.

Thời gian dần trôi, bọn họ cùng sinh hoạt trong mười lăm năm, đã có một đứa con gái. Trong lúc đó dĩ nhiên bọn họ cũng có những lần cãi nhau, rồi cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, rất nhanh sẽ làm hòa, chia cách ngăn ngừa cũng không mang đến quá nhiều ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, bọn họ vẫn như trước mỗi ngày trải qua vô cùng ấm áp.

Thẳng đến khi Phúc Sinh làm quen với nữ nhiếp ảnh gia đến thôn lấy cảm hứng, tất cả mới có biến hóa long trời lở đất.

Người trong thôn lập gia đình tương đối sớm, mặc dù còn chưa tới tuổi pháp luật cho phép kết hôn bọn họ vẫn rượu trước chứng sau (tổ chức trước chứng nhận sau), bởi vậy năm nay Phúc Sinh chỉ mới ba mốt tuổi, đúng thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh. Mà điều bộ dáng dấp của hắn cũng coi như thành thực cường tráng, bởi vậy thời điểm làm người dẫn đường cho nữ nhiếp ảnh gia nhiệt tình tài trí, hai người thường xuyên qua lại liền dễ dàng củi khô bốc lửa, tình cảm cảm kị đã xảy ra không thể ngăn cản. Trong một lần sục tằm nghệ thuật hai người rốt cuộc nhin không được lẫn lộn vào một bãi ngô.

Lúc này người xem trong phòng đã là một mảnh xôn xao.

Lewis nhìn chằm chằm khung cảnh xinh đẹp cùng diễn viên trên màn ảnh, mở miệng hỏi nhỏ: “Anh cảm thấy như thế nào?”

Ân Thiệu Hành quay qua nhìn cậu một cái: “Rất tốt.”

Rồi lại không nói thêm gì nữa.

Bọn họ nhìn cảnh tượng như vậy vốn nên bị kích thích mà bộc phát ra đoạn tình cảm bí mật ẩn sâu tận đáy lòng không thể nói, nhưng bọn họ ngoại trừ đối với bước ngoặt của nội dung cốt truyện chỉ cảm thấy tiếc hận cũng không còn suy nghĩ nào khác.

Nữ nhiếp ảnh gia ở lại thôn một đợt chính là một năm. Phúc Sinh sau lần đầu tiên lạc lối cũng từng phải nhờ chính mình, hẳn không dám về nhà đối mặt với vợ hẳn, con gái hẳn. Thế nhưng sau một đoạn thời gian cùng Anh Tử đồng sàng dị mộng hẳn dần dần nhớ tới nữ nhiếp ảnh gia thành phố phóng khoáng, hoang dã, vì vậy hẳn lên có lần thứ hai, lần thứ ba... Nửa năm sau, hẳn đối với đoạn quan hệ bí ẩn này tập mãi thành quen, bởi vậy hẳn ngày càng thêm táo tợn mà thừa dịp người nhà ra ngoài lên dẫn người về nhà, không chút kiêng kỵ trầm luân vào đấy.

Anh Tử dĩ nhiên cảm nhận được chồng mình có chỗ khác thường, nhưng phụ nữ nông thôn thật thà, an phận lại không nghĩ quá nhiều, chỉ cho là chồng mình làm việc mệt mỏi, mỗi ngày bên ngoài dãi nắng dầm mưa, ngay cả sinh hoạt vợ chồng cũng rất lâu không có rồi, mỗi lần nằm trên giường gạch hẳn cũng không có quá nhiều hào hứng. Anh Tử đối với việc này ngược lại tận tâm gấp bội mà hầu hạ hẳn, chăm sóc hẳn.

Phúc Sinh yêu nữ nhiếp ảnh gia, nhưng cùng lúc đó hẳn lại không bỏ được người vợ đã có nhiều năm tình cảm, vì vậy hẳn bắt đầu giằng giụa, lưỡng lự giữa hai người phụ nữ. Về sau, quan hệ giữa hẳn và nữ nhiếp ảnh gia vẫn bị vợ phát hiện.

“Anh nói, hẳn sẽ chọn ai?” Lewis hỏi.

“Khó mà nói.” Ân Thiệu Hành rất hiểu năng lực biên kịch của Quan Hi, hẳn tin tưởng kết cục nhất định sẽ không đơn giản để cho hẳn có thể đoán được như vậy.

“Nếu như anh là Phúc Sinh, anh chọn ai?” Lewis lại hỏi.

Ân Thiệu Hành bật cười: “Cũng không chọn, anh lại không thích phụ nữ.”

Lewis cũng không nhịn được cười.

Anh Tử đã có tất cả những phản ứng mà một người phụ nữ nên có khi biết được chồng mình ngoại tình, những thứ này không có quan hệ với kiến thức, bằng cấp của cô, bởi vì trong cuộc sống hôn nhân, vị trí của cô cũng giống như những người phụ nữ khác, là một người vợ, hơn nữa còn là một người vợ đủ tư cách. Nhưng mỗi người khi phải đối mặt với vấn đề như vậy, câu trả lời đưa ra đều khác biệt, mà Anh Tử cuối cùng vẫn lựa chọn tha thứ cho chồng mình, chỉ cần Phúc Sinh chấm dứt đoạn quan hệ bí ẩn này trở về với gia đình, như vậy cô sẽ coi như không có gì xảy ra, vẫn tận tâm tận lực lo cho cái nhà này giống như trước đây.

Lúc này bộ phim cũng dần dần đi đến phân cảnh cuối cùng, khán giả bắt đầu chờ mong sự lựa chọn của Phúc Sinh. Có lẽ chỉ có người cũng hăm sâu vào trong đoạn quan hệ cấm kỵ, giằng giụa không ngừng, thay hẳn đưa ra lựa chọn có lẽ có người chỉ là đơn thuần cảm thấy hiếu kỳ với kết cục càng thấp thỏm không yên vẫn là đám người phóng viên, bọn họ vội vàng muốn biết bộ phim này sẽ đạt tới tầm cao nào, khiến cho mọi người cảm thấy như thế nào, cuối cùng tạo thành ảnh hưởng gì....

Nhưng Lewis cảm thấy rằng mình mới phải là người bận tâm nhất.

Đoạn kết của Quan hệ bí ẩn chính là cảnh Phúc Sinh ngồi một mình trong phòng ngủ trầm tư hồi lâu, ngay tại thời điểm trái tim khán giả đều bị treo cao, Phúc Sinh đứng lên, nói ra một lời thoại cuối cùng: “Mình đã đưa ra được lựa chọn, lập tức đi nói rõ ràng cho cô ấy.” Tiếp theo là một loạt tiếng mở cửa đóng cửa, màn hình chuyển thành màu đen.

Khán giả trầm mặc vài giây, không biết là ai mở đầu nói ra chữ “Được!”, lập tức tiếng vỗ tay dần vang lên, ‘rào rào’ giống như hạt châu rơi xuống mâm lớn, thanh thúy êm tai.

Lewis trong tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng hỏi thăm lần nữa: “Còn anh, sự lựa chọn của anh... là gì?”

Ân Thiệu Hành nhìn cậu thật sâu: “Về nhà... đương nhiên là về nhà.”

Trong bóng tối, hốc mắt Lewis hồng hồng, lặng lẽ hít mũi một cái: “Được.”

Chợt cậu đứng lên, bưng mặt Ân Thiệu Hành hạ xuống một nụ hôn thâm tình, sau đó không hề nhìn hân một cái, đẩy cửa đi ra.

Sau khi đóng cửa lại, Lewis lấy ra kính mắt đeo lên.

10. Chương 10

Tiếng vỗ tay kéo dài mãi cho đến khi tất cả diễn viên đi ra gửi lời cảm ơn vẫn chưa dừng lại, cuối cùng vẫn là đạo diễn ra mặt không chế tình hình mọi người mới bắt đầu yên tĩnh.

Có phóng viên không thể chờ được muốn xông lên phỏng vấn, đạo diễn sau khi đơn giản trả lời mấy vấn đề xong liền đưa mic cho Quan Hi, ý bảo mọi người có câu hỏi nào liên quan đến nội dung cốt truyện thì cũng có thể hỏi cậu.

“Quan tiên sinh, đây là bộ phim thứ hai của ngài, không biết tại sao lại viết ra một câu chuyện như vậy?”

“Bắt nguồn từ việc thấu hiểu cuộc sống hôn nhân đi, tôi và bạn đời của mình cùng một chỗ rất nhiều năm rồi, có đôi khi nhìn không được sẽ có chút lo lắng, lo sợ cuộc hôn nhân của chúng tôi sớm hay muộn cũng có một ngày biến chất. Về sau tôi phát hiện có rất nhiều người cùng một nỗi lo với mình, liền bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu đề tài này.”

“Sau khi xem xong toàn bộ phim, chúng tôi phát hiện kết cấu câu chuyện tuy rằng đơn giản, nhưng các diễn viên đối với tâm lý nhân vật nắm vô cùng chắc, không biết tất cả mọi người là như thế nào lý giải

nhân vật của riêng mình?” Phóng viên chuyển câu hỏi về phía diễn viên.

Lúc này nhân vật nam chính diễn Phúc Sinh nhận lấy mic: “Cái này vẫn là phải cảm ơn biên kịch, cậu ấy đã viết cho mỗi người chúng tôi một bản phân tích tâm lý nhân vật rất tường tận, nếu như chúng tôi có chỗ chưa hiểu cậu ấy còn có thể tiến hành giảng giải, chính vì vậy chúng tôi mới có thể càng thêm lĩnh hội sâu sắc về nội tâm nhân vật, khiến cho hiệu quả đạt được càng thêm gấp bội, nhưng mà tôi cảm thấy tôi còn rất nhiều chỗ chưa đủ, vẫn mong mọi người bỏ qua cho.” Nhân vật nam chính trắng trợn tán dương Quan Hi một phen, bản thân ngược lại rất khiêm tốn.

Vì vậy phóng viên lại hỏi Quan Hi: “Không biết Quan tiên sinh tại sao có thể phỏng đoán tâm lý nhân vật chuẩn xác được như vậy, có phải bởi vì đã có kinh nghiệm từng trải hay không?” Câu hỏi vô cùng sắc bén.

Quan Hi vẫn là biểu tình bình tĩnh tự nhiên như cũ: “Quả thật là như thế.” Phía dưới lập tức một mảnh xôn xao, nhưng không chờ bọn họ tra hỏi chi tiết Quan Hi đã nói tiếp: “Vì đề ra nữ nhiếp ảnh gia mà tôi đặc biệt làm người mẫu một đoạn thời gian, chính là muốn biết khi bọn họ đứng trước ống kính sẽ lộ ra bộ dạng gì, có hành động gì, lúc chụp ảnh tốt sẽ có phản ứng gì, chụp không tốt sẽ đền bù như thế nào còn vấn đề ngoại tình...”

Quan Hi nói đến chỗ hấp dẫn sau đó mới nở nụ cười nói tiếp: “Tôi cùng bạn đời của tôi rất yêu nhau, về thể nghiệm ngoại tình chúng tôi có chơi một vài trò chơi tình thú, bởi vậy không tiện tiết lộ quá nhiều, vô cùng có lỗi.” Nói xong cậu nhìn mọi người nháy mắt, làm ra vẻ ái muội, “Anh ấy rất ủng hộ tôi, nhưng mà tôi giằng vò anh ấy hơn hai năm, thật cảm thấy có lỗi với anh ấy.”

Đám người đang ngồi xem lập tức cảm thấy hai mắt đau đớn, chuyện bát quái ngoại tình của biên kịch vàng không đào được coi như xong đi, đằng này còn bất ngờ không kịp đề phòng mà bị quăng cho chút thức ăn cho chó.

...

Công chiếu Quan hệ bí ẩn ngày đầu tiên đã kết thúc một cách tốt đẹp, Quan Hi trở lại hậu trường chuẩn bị rời đi.

Ân Thiệu Hành đang ở nơi đó chờ cậu: “Bảo bối.”

Quan Hi nhìn xung quanh, phát hiện đang cách nơi mọi người đứng một khoảng xa, lúc này mới yên tâm đi tới: “Ồ bên ngoài không nên gọi em như vậy!”

Ân Thiệu Hành trực tiếp bế người lên: “Bảo bối.”

Quan Hi vỗ hấn một cái: “Thả em xuống!”

Ân Thiệu Hành ôm đủ rồi mới buông cậu xuống, Quan Hi thấy hấn dường như vẫn muốn ở chỗ này hôn

mình liền vội vàng kéo hắn đi: “Về nhà nói sau.”

Hai người về đến Ân Trạch, vừa vào cửa Quan Hi liền tháo kính xuống đặt lên bàn ăn, lại chạy đến sân thượng nhìn vườn hoa khổng tước, hưng phấn hô to: “Về nhà a! Hoa của ta! Cỏ của ta! của ta...” Sau khi kêu toáng lên bốn phía cậu mới lạch bạch chạy đến trước mặt Ân Thiệu Hành, nhìn thoáng qua hắn liền nhảy cả người lên trên người hắn, “Chồng của em!”

Ân Thiệu Hành dở khóc dở cười đỡ mông cậu: “Lâu ngày không gọi, Mật Nhiên của anh.”

Quan Hi không đứng, Ân Mật Nhiên vòng tay qua cổ hắn, hai người tựa trán vào nhau, nhịn không được cọ qua cọ lại.

Qua thật lâu Ân Mật Nhiên mới kẹ hông Ân Thiệu Hành, nói: “Đi tắm thôi.”

Vì vậy Ân Thiệu Hành trực tiếp ôm người lên lầu.

Tiếng nước ‘rào rào’ vang lên, hai người mặt đối mặt ngồi ngâm trong bồn tắm, Ân Thiệu Hành lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn cậu... chơi bong bóng.

Ân Mật Nhiên nâng bọt biển thả lên hai bên vai Ân Thiệu Hành, sau đó cười đến không thể dừng. Một lúc sau, cậu dường như nhớ ra cái gì, cầm bông tắm đưa cho Ân Thiệu Hành, xoay người đưa lưng về phía hắn nói: “Giúp em chà đi.”

Ân Thiệu Hành nhìn cậu quay ra sau lộ ra đóa hoa kia, ánh mắt không khỏi trầm xuống: “Nhìn thấy nó anh cũng nhịn không được phản xạ có điều kiện rồi.”

Ân Mật Nhiên quay đầu nhìn hắn, cười trêu nói: “Phản xạ có điều kiện, là phản ứng có điều kiện chứ? A không đúng, cũng bắn nữa.” Nói xong lại cười đến híp mắt.

Ân Thiệu Hành hít sâu một hơi, cắn lên vai cậu một cái: “Đã đủ rồi a, vẫn còn cười được?”

“Nhanh chà nhanh chà, không chà em liền biến thân.” Ân Mật Nhiên nhún vai một cái, thúc giục.

Ân Thiệu Hành một bên nhẹ nhàng lau cho cậu một bên nói: “Em ngược lại đã thay đổi nha.”

Ân Mật Nhiên chớp chớp cặp mắt đào hoa quay lại cắn cằm hắn: “Ân tổng... còn muốn làm em sao?”

Ân Thiệu Hành ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đẩy cậu ra: “Không muốn, vợ của anh hơn em.”

(Nguyên văn : Nguyên là Tọa hoài bất loạn (): Thời Xuân Thu, Liễu Hạ Huệ của nước Lỗ vào đêm ở cửa thành gặp một nữ tử không nhà, sợ nàng chịu lạnh, mới dùng y phục bao lấy nàng ôm vào trong ngực suốt một đêm, không hề phát sinh hành vi bất chính. Hình dung nam tử ở phương diện quan hệ giữa hai phái có tác phong đứng đắn.)

Ân Mật Nhiên không lộn xộn, sau khi hôn hấn lại an phận ngồi xuống: “Thật sự không muốn?”

Ân Thiệu Hành lắc đầu, nhìn chỗ da xăm hình đoá hoa khổng tước bị mình chà xát nên có chút đỏ, cảm thấy đau lòng hôn một cái.

Hai người ngâm mình trong chốc lát thì đứng lên, nằm trên giường tay nắm tay, nhả cười giống nhau như đúc ánh lên giữa mười ngón xen kẽ. Bọn họ im lặng cảm nhận sự tồn tại của nhau, cái gì cũng không làm nhưng đều cảm thấy vô cùng thư thái.

“Thiệu Hành.”

“Hả?”

“Anh nói, chúng ta trả giá có đáng không? Kỳ thật em càng nghĩ càng cảm thấy sáng tác quá bình thường, căn bản là không cần phải hao phí nhiều tâm tư thời gian như vậy...”

“Mật Nhiên,” Ân Thiệu Hành nắm tay cậu thật chặt, “Em phải có lòng tin với chính mình, anh cảm thấy cố sự này vẫn là khiến cho người ta phải suy ngẫm, tuy rằng đơn giản nhưng lại gần gũi, phần lớn mọi người sẽ trải qua cuộc sống sinh hoạt bình thường, cũng không gặp nhiều sóng to gió lớn như vậy. Hơn nữa em bây giờ còn trẻ, kinh nghiệm có hạn, chờ đến khi trải qua nhiều một chút lại viết ra tác phẩm khẳng định sẽ đạt đến cấp độ càng thêm cao, cho nên không cần để ý nhiều như vậy, viết ra những thứ em muốn viết là được rồi, dù cho thể nào đi nữa, có anh ở đây, em cũng không lo bị lộ.”

Ân Mật Nhiên vốn đang nghe đến cảm động, chờ đến câu cuối nhin không được nghiêng người sang nâng một chân gác lên lưng hấn: “Ai lo lộ chứ?! Em, em nhưng chính là tiểu thái tử Ân thị nha, rất giàu!”

Ân Thiệu Hành cười cậu: “Tiểu thái tử? Tiểu thái tử cũng bị anh nắm quyền, chỗ nào làm ra tiền chứ?”

Ân Mật Nhiên thế mới biết thì ra hấn đã sớm rõ ràng đám người cấp cao của tập đoàn ở sau lưng nói cái gì về hấn, vì vậy lập tức lộ ra vẻ rầu rĩ không vui: “Đừng để ý bọn họ, bọn họ cái gì cũng không biết.”

“Ừ, lần sau mở đại hội cổ đông anh liền nói cho bọn họ, tất cả tiền của anh đều nộp hết cho vợ rồi, để bọn họ đừng nên lúc nào cũng quản những việc không nên quản.”

“Chúng ra đã rất lâu không trò chuyện như bây giờ rồi.” Cả người Ân Mật Nhiên nằm đè lên người Ân Thiệu Hành cảm thán nói.

“Đúng vậy a, rốt cuộc đã có thể thở phào rồi.” Ân Thiệu Hành nắn bóp mặt cậu.

“Anh sao lại khó lấy lòng như vậy a, mỗi ngày đều cho anh làm anh vẫn còn chưa vừa ý.” Ân Mật Nhiên chột chột ngực hấn.

“Anh sắp thành nhân cách phân liệt luôn rồi.” Nhớ tới lúc trước Ân Thiệu Hành cảm thấy đau đầu.

“Nhưng mà rõ ràng đều là em a.”

“Tên gọi không thuận miệng.”

“Sao lại như vậy? Thời điểm chúng ta du học nước ngoài thế nhưng anh mỗi ngày đều gọi em là Lewis nha, còn có Quan Hi cũng vậy nữa.”

Năm đó khi Ân Mật Nhiên ở nước ngoài không muốn đồng học người Hoa hỏi cậu tại sao lại cùng họ với Ân Thiệu Hành, bởi vậy dứt khoát dùng bút danh của mình giới thiệu cho người ngoài. Hơn nữa trong tiềm thức cậu cũng không coi Ân Thiệu Hành như anh trai của mình, từ khi hiểu chuyện đến nay cậu đã biết cậu và Ân Thiệu Hành không có quan hệ máu mủ, sau thời kỳ trưởng thành nảy mầm chút tâm tư mơ hồ thì càng thêm kháng cự tầng quan hệ này rồi. Thật vất vả học đại học bên ngoài, thoát khỏi vòng quan hệ trước kia, cậu dĩ nhiên muốn dùng một thân phận mới đường đường chính chính cùng một chỗ với Ân Thiệu Hành.

“Nhưng mà bình thường không gọi như vậy a, hơn nữa... hơn nữa em còn câu dẫn anh như vậy.” Nói đến đây Ân Thiệu Hành rõ ràng có chút ngượng ngùng.

“Không vui hả?” Ân Mật Nhiên ý cười tràn đầy mà nhẹ nhàng vuốt ve hấn.

“Bộ dạng kia của em anh không khống chế nổi, mỗi lần sau đó em sẽ bị đau.” Ân Thiệu Hành nhú mày.

Ân Mật Nhiên tiến tới ôm cổ hấn, nhẹ nhàng ghé gần tai hấn thổi khí: “Nhưng mà anh gọi em là tiểu lăng lợ, còn nói em lãng.”

Ân Thiệu Hành rốt cuộc chịu không nổi, hung hăng hôn cậu. Ân Mật Nhiên cười hé miệng lại để cho hấn tiến vào, hai người không còn nghĩ đến phải sắm vai nhân vật ngoại tình, nghiêm túc tiếp nhận nụ hôn.

“Kỳ thật có đôi khi em còn thật thích anh như vậy.” Ân Mật Nhiên lộ ra vẻ mặt vẫn chưa thoát khỏi dư vị.

“Loại nào? Gọi em là gì?” Ân Thiệu Hành bình thường rất ngay thẳng, đối với một vài từ quá trắng trợn căn bản là không hề đề cập tới, bởi vậy tại mỗi lần sắm vai nhân vật mới có thể khiến cho Ân Mật Nhiên đặc biệt có cảm giác.

“Sẽ thô bạo một chút, sau đó bắn trong miệng em, chụp cho em những tấm ảnh thật xấu hổ nha, lại gọi em là gì gì đó, thật nhiều thật nhiều, đều thích.” Đều là lão phu lão phu, Ân Mật Nhiên một chút cũng không xấu hổ, ngược lại còn quang minh chính đại, rành mạch rõ ràng biểu đạt ra toàn bộ suy nghĩ của mình.

(Tương tự như Lão phu lão thê, nghĩa là vợ chồng lấy nhau đã lâu, vợ chồng lâu năm)

Ân Thiệu Hành dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn cậu: “Em thích lời nào, chúng ta có thể thử một lần, nhưng vẫn phải chậm một chút, được không nào?”

Ân Mật Nhiên cảm thấy cả người đột nhiên mềm nhũn hơn nữa, vùi đầu vào hõm cổ Ân Thiệu Hành, phát ra tiếng lều bều trong vô thức: “Hừm... tiểu tổng tài của em thật tốt.”

Ân Thiệu Hành nhéo mũi cậu một cái: “Cái gì mà tiểu tổng tài, chớ nói lung tung.”

“Ài, anh nói cố sự kế tiếp em viết về Tổng giám đốc bá đạo cùng tiểu kiều thê ngọt ngào của hắn thì như thế nào?! Đến lúc đó có thể làm nhân thể thịnh yến gì gì đó nha,” Ân Mật Nhiên ngẩng đầu, hai mắt phát sáng, thút hóng lại gọi: “Chồng ơi đến ăn em đi ”

(Bày đồ ăn trên cơ thể trần truồng, bên nhật hay có kiểu bày sushi lên người mỹ nữ ak.)

Ân Thiệu Hành đen mặt đánh ‘bốp bốp’ mấy cái lên mũi cậu: “Anh cảm thấy em ngược lại có thể viết Dạy bạn như thế nào dọa chạy Tổng tài .”

“Rõ ràng sẽ không tức giận.” Ân Mật Nhiên cười hắc.

Ân Thiệu Hành đè cậu xuống dưới xoa nắn một trận. Ân Mật Nhiên thở phì phò nhấc chân vòng qua eo hắn: “Làm không?”

Ân Thiệu Hành nhìn cậu một lúc, đột nhiên chán nản ôm lấy cậu: “Xong rồi, thật sự là có chút không quen.”

“Không phải chứ, thật sự ngoại tình thành nghiện?” Ân Mật Nhiên có chút lo lắng, vậy mà còn có di chứng?

“Nói mò, cũng không phải sự thật, đâu ra mà nghiện được.” Ân Thiệu Hành lại vỗ cậu một cái, “Là đột nhiên không biết bình thường phải làm sao a.” Hiện tại trong đầu Ân Thiệu Hành toàn là các loại ý tưởng bắn trong miệng cậu, rồi lại để cậu tự an ủi cho mình nhìn.

“Nói thật, anh thích như vậy không?” Ân Mật Nhiên nghiêm túc hỏi hắn.

Ân Thiệu Hành cẩn thận suy nghĩ một chút nói: “Anh cảm thấy, chỉ cần là em, như thế nào cũng được.

Lúc trước cũng thế, mặc dù là diễn, nhưng đối tượng chính là em anh mới có thể cứng được, nhưng mà có lẽ làm nhiều quá rồi, trong khoảng thời gian ngắn anh vẫn chưa trở lại được.”

Ân Mật Nhiên gạt hái được niềm vui ngoài ý muốn: “Cùng người khác cũng không được sao?!”

Ân Thiệu Hành có đôi khi thật sự không làm gì được cậu, Ân Mật Nhiên thường xuyên sẽ cảm thấy không có cảm giác an toàn. Hẳn là do trước kia bản thân kiêng kỵ quá nhiều, rõ ràng thích cậu nhưng không dám cùng một chỗ với cậu, cho dù sau đó bản thân đối với cậu có tốt đến mấy cũng nhịn không được lo lắng, thậm chí cảm thấy không nỡ.

“Anh chưa từng nghĩ tới cùng một chỗ với người khác sẽ là cái dạng gì, từ khi có được ký ức, người chiếm phần lớn trong sinh mạng của anh chính là em, cha mẹ dẫn anh trở về đoán chừng là muốn tìm cho em một đồng dưỡng phụ a,” Ân Thiệu Hành nở nụ cười, “Đi cùng em anh cảm thấy rất tự nhiên, căn bản không cần phải học cái gì, anh cũng chưa từng nghĩ qua chúng ta nhất định phải cùng một chỗ cả đời, bởi vì cái này là một chuyện không thể nghi ngờ. Trước kia là anh vẫn không có đủ tự tin có thể cho em mỗi ngày đều trôi qua sung sướng, cho nên anh vẫn không dám mở miệng. Lá gan của em lớn hơn anh, cái gì cũng phải thể hiện ra ngoài, nhưng em cho rằng anh khi đó thật sự uống rượu say sao?”

(Đồng dưỡng phụ: phu quân nuôi từ bé.)

Ân Thiệu Hành cười nói tiếp: “Kỳ thật anh chỉ là nhờ vào đó cho mình một cơ hội, em có thể vì hạnh phúc của chúng ta mà cố gắng, anh vì cái gì không thể? Là em cho anh dũng khí, Mật Nhiên. Cho nên em có thể cũng có chút lòng tin đối với mình được không?” Ân Thiệu Hành không trách cậu không tin nhiệm mình, bởi vì cái này là do mình làm chưa đủ tốt, cho nên hiện tại những lời hắn nói với cậu đều là những lời từ tận đáy lòng, nếu như về sau Ân Mật Nhiên lại lo được lo mất, hắn liền...

Hắn hay dùng hành động để cho cậu cảm nhận sâu sắc.

Ân Mật Nhiên đã sớm nghe đỏ hai mắt, nghẹn ngào nói: “Anh tại sao lại đột nhiên như vậy a, em còn chưa kịp quay lại.”

“Không cần quay lại, về sau muốn nghe cái gì anh đều nói cho em nghe.” Ân Thiệu Hành xoa xoa đầu cậu.

“Muốn hôn anh.” Ân Mật Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

“Muốn hôn ở đâu?” Ân Thiệu Hành biết rõ cậu đã nghĩ thông suốt, vì vậy cảm thấy hết sức vui mừng, lập tức hào hứng.

Ân Mật Nhiên vốn nghĩ chỉ nhận một nụ hôn, nhưng hình như bây giờ cậu có thể yêu cầu thêm cái khác nữa?

Vì vậy cậu lại để cho Ân Thiệu Hành nằm xuống, nghiêng người sang hôn xuống miệng hắn trước tiên, sau

đó bàn tay lặng lẽ cởi bỏ quần áo của hắn.

Chờ đến khi Ân Thiệu Hành nhắm hai mắt đắm chìm vào bên trong lại chuyển xuống phía dưới, dùng sức hút ra mấy dấu hôn trên cổ hắn, thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình: “Thiệu Hành, anh thật gợi cảm nha.” Không đợi hắn trả lời, lại mút vài cái trên ngực, tạo thành một bức hàn mai đồ trên ngực hắn.

(Bức tranh hoa mai)

Nhưng Ân Mật Nhiên rất nhanh liền không nhịn được nhăn mày, “Tại sao em đây tốn công, mút ra đều là màu xanh nhạt như vậy.” Mỗi lần Ân Thiệu Hành đụng nhẹ một cái lên người cậu thì hầu như đều sẽ xuất hiện dấu đỏ, cậu cực yêu thích những dấu vết hắn mang tới cho mình, bởi vậy cũng muốn cho hắn được thể nghiệm một chút.

“Thể chất có vấn đề, hơn nữa em tương đối trắng, nhìn được rõ.”

Ân Mật Nhiên nhưng không hề xoắn xuýt vấn đề này, cúi đầu gặm cắn phần bụng hắn, cơ bụng Ân Thiệu Hành rất rắn chắc, mùi vị thật không tốt. Vì vậy cậu lại từ từ xuống phía dưới, nhẹ nhàng kéo quần Ân Thiệu Hành xuống, dường như đã ngửi thấy mùi vị nào đó lại khiến cho cậu mặt đỏ tim đập. Bởi vì vừa tắm xong, chỗ đó sạch sẽ, thậm chí còn mang theo mùi sữa tắm trong veo.

Ân Thiệu Hành hiếm khi không ngăn cản cậu, nếu như cậu thích, vậy cứ để cậu tới thôi, mình chỉ cần dùng hết khả năng để thỏa mãn cậu là tốt rồi. Ân Mật Nhiên chui vào giữa háng người yêu, cảm lấy liềm láp phát ra từng tiếng ‘chụt chụt’, tất cả mọi thứ của Ân Thiệu Hành đều khiến cho cậu trầm mê, giờ phút này cậu thậm chí cảm giác được mình đang sa vào sùng bái sinh thực một cách mãnh liệt.

(sự sùng bái hoạt động *** nam nữ.)

“Bắn cho em.” Ân Mật Nhiên ngậm đến mỗi miệng, hắn còn chưa có dấu hiệu muốn bắn, không khỏi khẩn cầu.

“Sắp rồi.” Ân Thiệu Hành đưa tay luồn vào mái tóc mềm mại của cậu, nhẹ nhàng nhấn cậu trở lại.

Ân Mật Nhiên vờ nắn phần đáy chậu của hắn, sau khi để cho nó thâm nhập càng sâu vào cổ họng lại nặng nề hút vài cái, chỉ thấy người phía dưới khê nhếch eo: “Đến rồi, ư...”

(hội âm: vùng nằm giữa hậu môn và phần ngoài bộ phận sinh dục.)

Ân Mật Nhiên một bên thay hắn xoa nắn một bên mở miệng tiếp nhận, cuối cùng gần như một giọt cũng không để lọt mà ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi lại liếm vài cái mới cam lòng nuốt xuống, ngay sau đó lại cúi đầu liếm sạch sẽ vài giọt bắn tới trên bụng.

Làm xong những thứ này cả người Ân Mật Nhiên nóng lên, nằm trên người Ân Thiệu Hành lẩm bẩm: “Sau này ngày nào cũng bắn cho em có được không?”

Ân Thiệu Hành đắm chìm vào dư vị tình triêu trong chốc lát sau đó mới kéo cậu lên, hôn lên trán cậu một cái nói: “Sớm muộn cũng sẽ bị em ép khô.”

Ân Mật Nhiên cách hẩn xa một chút mới nói: “Anh còn dám hôn em sao?”

Câu trả lời của Ân Thiệu Hành là trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cậu, đưa đầu lưỡi vào cảm nhận một chút mùi vị của mình.

Hôn xong, Ân Thiệu Hành nói: “Em đã không chê, anh như thế nào sẽ để ý.”

Ân Mật Nhiên dán qua, cùng hẩn tóc mai chạm tóc mai.

Đêm nay bọn họ không làm đến bước cuối cùng, yêu quá tha thiết, chỉ cần hai người ở bên cạnh nhau, cho dù là hình thức biểu đạt thế nào cũng có thể làm cho đối phương cảm thấy khoan khoái cùng thỏa mãn.

Cuối cùng, Ân Mật Nhiên dốc hết tâm can viết nên tác phẩm *Quan hệ bí ẩn* đưa tới tiếng vang to lớn, rất nhiều người chưa xem qua tác phẩm sau khi đọc xong nội dung chính của cốt truyện thì tỏ vẻ biên kịch vàng cũng chỉ có thể mà thôi, Quan Hi còn quá trẻ, tác phẩm bình thường như vậy. Song khi bọn họ đi ra khỏi rạp chiếu phim rồi lại trầm mặc, nhao nhao về nhà phát biểu cảm nhận đã giác ngộ được sau khi xem.

Ân Mật Nhiên nhìn đánh giá của người trên mạng cùng truyền thông thì không khỏi chột dạ một hồi, dựa vào người Ân Thiệu Hành cảm thán: “Tại sao em lại cảm thấy đánh giá của mọi người so với kịch bản của em còn muốn tốt hơn.”

“Thời điểm mỗi người đang xem một tác phẩm nào đó, thường sẽ trực tiếp chất lọc phần mà bọn họ muốn, chỗ tốt của tác phẩm nằm ở phạm vi rộng rãi của nó trong công chúng, có tính phổ biến mạnh mẽ, số người cảm động cũng nhiều hơn.”

“Anh giống như là hiểu lắm nha.”

Ân Thiệu Hành cười không nói, kỳ thật đây đều là do đạo diễn sau khi xem xong kịch bản của Ân Mật Nhiên nói cho hẩn, dùng để lấy lòng tức phụ nhi coi như mượn hoa hiến Phật. (Của người phúc ta, Ví với lấy đồ của người khác làm lễ vật.)

Mà sau mấy tháng, *Quan hệ bí ẩn* cuối cùng cũng chậm rãi hạ nhiệt, phu phu hai người không còn loay hoay làm liên tục không nghỉ suốt đêm, bắt đầu khôi phục lại sinh hoạt nhân nhã như trước đây.

Trình độ sáng tác của Ân Mật Nhiên lại cao thêm một chút, trong quá trình sáng tạo nhân vật cũng không

cần tiến hành tự thử nghiệm rồi, đối với cái này Ân Thiệu Hành cảm thấy hết sức vui mừng, rốt cuộc cảm xúc không còn bị lấn qua lấn lại thật sự là vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Nhưng bọn họ vẫn bí mật để lại vài trò chơi tình thú, mỗi ngày trôi qua đều đều vô cùng tính phúc. (tính phúc là xoxo.)

Về phần là tình thú dạng gì?

Tiểu thái tử buông lời: “Đây là chuyện riêng tư của phu phu chúng tôi, không tiện tiết lộ quá nhiều, thật có lỗi.”

Tổng tài nhà cậu cười đầy cứng chùi: “Vợ định đoạt.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Sói: Có ai đọc xong mà lên cơn đau tim như bạn k:))))), bị tác giả cho ăn một quả quả đau, anh công rõ ràng hiền lành yêu vợ thế này mà, tội nghiệp toàn bị chửi oan:))))

Lúc đầu đọc cũng ngờ ngợ rùi, cứ tin tưởng là ừ chắc là cùng một người, đọc đến đoạn có thêm một nhân vật Quan Hi thì phải thốt lên WTF, đứm nào nữa đây, đừng nói là a công lém phéng thiệt nha, ráng mò lại đọc kĩ lần nữa, cuối cùng hứ vía:))))

Nói thiệt gặp phải hoàn cảnh như này thì cứ đường ai nấy đi là ổn nhất, giống như a công đã nói, sẽ nghiệm, có lần một sẽ có lần hai, lần ba... vậy nên cứ cho đi thẳng luôn đừng vương vấn làm j, ở bên cạnh một người đã trao tim cho người khác, đã ăn nằm vs người khác, mới nghĩ đã k thể chấp nhận đc rồi, dù có quay về cũng chẳng là con người lúc xưa nữa, haizzz.

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Tiểu Thái Tử Truy Phu Kí (thượng)

Năm đó Ân Mật Nhiên mười tám tuổi, vừa tới Mỹ học đại học, mà Ân Thiệu Hành trên danh nghĩa là anh trai cậu cũng thi đậu nghiên cứu sinh cùng trường. Vợ chồng Ân thị thấy bọn nhỏ đều trưởng thành, liền lục tục cầm hơn phân nửa cổ phần công ty có trong tay chuyển cho bọn họ, an tâm đi du lịch vòng quay thế giới.

Áp lực cùng trách nhiệm trên vai Ân Thiệu Hành thoáng cái lớn lên, may mà bắt đầu kỳ nghỉ của năm thứ nhất hần liền đến Ân thị thực tập, đối với sự vụ xí nghiệp trước mắt coi như thuận buồm xuôi gió. Lúc này, thứ khiến cho hần càng thêm đau đầu trên thực tế chính là Ân Mật Nhiên từ nhỏ đến lớn luôn luôn nghe lời hiểu chuyện, không biết vì cái gì, kể từ lúc cậu qua sinh nhật mười tám tuổi liền trở nên thường xuyên khiến mình đỡ không nổi.

Giống như buổi tối hôm nay.

Đêm khuya, Ân Mật Nhiên ôm một cái gối đầu chạy đến phòng hấn, không nói tiếng nào liền chui vào chăn. Ân Thiệu hành bị đánh thức thiếu chút nữa đá người xuống đất.

“Anh...” Ân Mật Nhiên chui vào ***g ngực hấn, ôm chặt eo hấn, “Em gặp ác mộng.”

“Bao nhiêu tuổi rồi, còn sợ ác mộng.”

“Mặc kệ, em muốn ngủ cùng anh.”

“Ngủ đi.” Ân Thiệu Hành không để ý, ngược lại giúp cậu vén lại chăn.

Nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ tới, từ đó về sau Ân Mật Nhiên cũng không chuyển đi nữa, thậm chí mỗi khi trời tối đều nghĩ ra đủ các lý do để leo lên giường mình, hơn nữa một giây lập tức ngủ mất.

Tuy rằng.... hấn đối với cái này cũng là vui lòng, nhưng cứ tiếp tục như vậy hấn sợ có một số việc sớm muộn gì cũng sẽ không khống chế được nữa.

Rốt cuộc có một ngày, hấn chặn Ân Mật Nhiên ngoài cửa: “Đêm nay ngủ một mình đi.”

Ân Mật Nhiên sững sờ trong chốc lát mới hỏi: “Tại sao vậy?”

Ân Thiệu Hành né tránh ánh mắt của cậu: “Em lớn rồi.”

Ân Mật Nhiên rồi lại vui vẻ, dựa vào tường cười mà như không cười: “Nhưng rất nhiều người trưởng thành đều ngủ cùng một chỗ a.”

“Nhưng không phải chúng ta.” Ân Thiệu Hành khế nói: “Trở về đi.”

“...” Ân Mật Nhiên lẳng lặng nhìn hấn trong chốc lát mới nói: “Gối đầu của em.”

Ân Thiệu Hành thấy cậu giống như đã suy nghĩ rõ ràng, cũng không để phòng cậu, yên lòng mở cửa đi vào lấy gối cho cậu. Ân Mật Nhiên cũng không đi theo vào, chỉ là thời điểm nhận gối thì nhỏ giọng nói một câu: “Quý nhất gan.”

Tay nắm cửa của Ân Thiệu Hành siết chặt, rồi lại không nói gì, như là cam chịu mà nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ân Mật Nhiên thấy hấn như vậy lập tức giận không có chỗ xả ra, tức giận trở lại phòng mình, ném gối đầu lên giường, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, dứt khoát chạy ra ban công chơi hoa hoa thảo thảo.

Cậu trồng rất nhiều hoa khổng tước trước ban công, Ân Thiệu Hành không biết tại sao cậu lại đối với loài hoa này yêu thích không rời, cho là cậu chẳng qua là do thích nhìn cái đẹp mà thôi, nhưng thật ra... là bởi vì cậu cảm thấy mình cùng loài hoa này rất giống nhau a.

Tình yêu bí mật, lại còn là một một đóa cúc nhỏ (Hoa khổng tước là một loại hoa cúc). Mặc dù bây giờ cậu đã biểu hiện rất rõ ràng rồi, Ân Thiệu Hành chắc hẳn cũng đã trong lòng tường tận, nhưng bọn họ trước mắt vẫn còn ở trạng thái mập mờ không rõ như cũ.

Ân Mật Nhiên đưa tay chọc chọc lớp lông mềm trên nhụy hoa: “Haizz.”

Bất tri bất giác, cậu đã ở đây hứng gió lạnh một lúc lâu rồi, thẳng đến khi nhện không được hắt hơi một cái mới khôi phục lại tinh thần, nhìn một tay đầy bùn mà tự giễu giật giật khóe miệng. Quay người muốn trở về phòng, rồi lại bị bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt làm cho hoảng sợ: “A!” Khi nhìn rõ tên đầu xỏ làm mình hết hồn thì không khỏi phàn nàn: “Làm em sợ muốn chết.”

“Hơn nửa đêm, không ngủ chạy ra đây làm gì?” Ân Thiệu Hành có việc trong lòng nên cũng không ngủ được, thời điểm ra sân thượng hứng gió lại nhìn thấy cậu ngồi xổm dưới lầu ngẩn người, nhất thời nhện không được đi xuống dẫn người lên.

Lúc này Ân Mật Nhiên giống như đứa nhỏ bị anh cả răn dạy, cúi đầu không dám nhìn người. Cho dù Ân Thiệu Hành chưa từng la mắng cậu, cậu hiện tại cũng không xem hấn là anh trai mình, nhưng cậu đã sớm quen nghe lời đối phương, từ nhỏ đến lớn đều là như thế, chỉ cần Ân Thiệu Hành lộ ra vẻ mặt không vui thì cậu lại có loại cảm giác chột dạ như mới làm sai chuyện.

“Anh ngủ thì ngủ đi, quản em làm gì.” Lần này cậu rồi lại hiếm khi có một lần phản ứng lại.

Ân Thiệu Hành kinh ngạc nhìn cậu, rồi lại không có cách nào bày ra dáng vẻ anh cả để ‘giáo dục’ cậu, bởi vì trong lòng hấn cũng rõ ràng, quan hệ giữa hấn và Ân Mật Nhiên sớm đã biến chất. Rơi vào đường cùng hấn chỉ có thể đi qua kéo người đi vào phòng: “Gió lớn, sẽ lạnh.”

Ân Mật Nhiên theo bản năng muốn rút lại bàn tay bị nắm của mình, lại bị Ân Thiệu Hành dùng sức nắm chặt: “Đừng lộn xộn.”

“Bản...” Ân Mật Nhiên thấp giọng nói.

Ân Thiệu Hành nhìn cậu một cái, không để ý đến, kéo thẳng cậu vào phòng. Đóng lại cửa ban công, bầu không khí thoáng cái yên tĩnh, Ân Mật Nhiên nghĩ nếu tay cậu sạch sẽ hơn một chút thì tốt rồi, như vậy cậu có thể linh hội một chút cảm giác Ân Thiệu Hành nắm tay mình, mặc dù lúc nhỏ cũng thường xuyên được hấn nắm, nhưng dù sao hiện tại không giống xưa nữa a.

Ngay tại lúc Ân Mật Nhiên đang nghĩ lung tung, Ân Thiệu Hành đã nắm tay kéo cậu vào toilet giúp cậu rửa tay.

Trong bóng tối, Ân Mật Nhiên nghiêng đầu đánh giá người bên cạnh, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, nhưng rồi cậu lại kỳ quái mà phát hiện ngũ quan đối phương hình thành rất rõ trong đầu mình, ngay cả thần sắc chân thành tha thiết trên mặt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng....

“Thiệu Hành.” Đây là lần đầu tiên cậu gọi như thế này, lúc trước đã từng nhắm tới nhắm lui ngàn vạn lần dưới đáy lòng.

Ân Thiệu Hành ngẩn người, chậm rãi dừng lại động tác dưới tay.

Tiếng nước vẫn ‘rào rào’ như trước, thời gian rồi lại giống như đột nhiên ngừng lại.

Ân Mật Nhiên nhón chân tới gần đôi môi Ân Thiệu Hành nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn, lông mi khẽ run lộ rõ chủ nhân đang khẩn trương, nhịn không được nâng bàn tay ướt sũng nắm chặt lớp áo khô ráo bên eo đối phương...

So với cảm giác thỏa mãn truyền tới từ môi răng mà nói, trong lòng Ân Mật Nhiên lại càng bị cảm giác kinh ngạc chiếm cứ, cậu cho rằng Ân Thiệu Hành sẽ đẩy mình ra, không nghĩ tới hấn nhưng lại không nhúc nhích mà thuận theo mình hôn môi.

Kỳ thật lúc đầu Ân Thiệu Hành vẫn đắm chìm trong kinh ngạc, chờ đến khi phản ứng lại.... đã không nỡ đẩy ra.

Khi hai người ý thức được thời gian dần trôi, tay Ân Mật Nhiên đã sớm khô, Ân Thiệu Hành hơi ngẩng đầu chủ động kéo dài ra khoảng cách, sau khi đóng lại vòi nước, bầu không khí im lặng bao phủ hai người.

Mặc dù Ân Mật Nhiên có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông gần trong gang tấc: “Anh... có muốn nói gì không?” Cậu thấp thỏm trong lòng, nhưng lại thật sự muốn biết suy nghĩ của Ân Thiệu Hành, ái muội lúc có lúc không lại khiến cho cậu cảm thấy bất an, cho dù thế nào cậu cũng muốn có một câu trả lời ngay lập tức.

Trong lòng Ân Thiệu Hành rất loạn, hấn phát hiện xử lý vấn đề tình cảm hiển nhiên so với đàm phán khó hơn nhiều, đối mặt với Ân Mật Nhiên, hấn bó tay không có đối sách, chỉ có thể đoán đo nói: “Em còn nhỏ, rất nhiều chuyện em chưa hiểu.” Thân phận xấu hổ trong mắt Ân Thiệu Hành vẫn là thứ yếu, hấn chủ yếu lo lắng Ân Mật Nhiên chỉ là nhất thời mới lạ, nếu bọn họ thật sự bắt đầu, sau khi tình cảm nồng nàn dần qua thì nên tự xử như thế nào đây? Đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả anh em cũng không làm được. Hấn rất quý trọng đoạn duyên phận không dễ dàng có được này với Ân Mật Nhiên, từ nhỏ đã được Ân gia nhận nuôi, hấn mỗi ngày đều sống trên thiên đường, mà Ân Mật Nhiên chính là thiên sứ của hấn.

Ân Mật Nhiên không biết Ân Thiệu Hành từ nhỏ đã thành thực ôn trọng trong lòng còn có một mặt chất phác như vậy, nếu sớm biết mà nói, giờ phút này cậu nhất định sẽ không cảm thấy mình hèn mọn như vậy

rồi: “Em không hiểu cái gì hả?” Cậu thật không ngờ Ân Thiệu Hành lại có thể cho cậu một lý do như vậy, nghe giống như là qua loa cho có lệ.

Ý thức được cứ đứng trong toilet nói về những thứ này dường như có chút không ổn, Ân Thiệu Hành dẫn người về phòng, quanh đi quẩn lại một vòng cuối cùng vẫn quay lại, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Ân Mật Nhiên tự giác leo lên giường ngồi xếp bằng, lẳng lặng chờ hấn giải thích.

Ân Thiệu Hành ngồi bên giường, chần chờ một chút mới nghiêm mặt nói: “Em vừa mới lên đại học, còn có thể quen biết rất nhiều người, có lẽ... về sau em gặp được một người thật sự yêu thích...”

Ân Mật Nhiên cắt ngang hấn: “Anh thích em không?”

“Đương nhiên.” Ân Thiệu Hành không hề lảng tránh đề tài này, ngược lại là trực tiếp thừa nhận. Nhưng Ân Mật Nhiên còn chưa kịp mừng rỡ lại nghe hấn nói tiếp, “Em là em trai anh.”

Ân Mật Nhiên ngừng thở, trừng mắt trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới gì đó, dùng một loại ngữ khí không có hảo ý ngậm ngùi nói: “Vậy tại sao anh lại hôn em?!” Thấy Ân Thiệu Hành lập tức sững sốt lại còn ra vẻ khó hiểu, còn ‘hảo tâm’ bổ sung một câu: “Mấy ngày hôm trước, lúc ngủ, anh! Hôn trộm em, đừng chối!”

“Khụ.” Ngay tại thời điểm Ân Thiệu Hành đang do dự tìm cách giải thích, cậu đã nằm dài trên giường rồi, kéo chăn lên thật cao, chỉ lộ ra cặp mắt đào hoa ngập nước: “Đó là nụ hôn đầu của em.” giọng nói nhỏ xíu, thâm oán dưới lớp chăn. Dù như vậy Ân Thiệu Hành vẫn nghe rõ mồn một, đây là lần đầu tiên trong đời gặp phải lúc chân tay luống cuống như vậy, chỉ có thể lúng túng sờ mũi một cái nói, “Xin lỗi.”

Ân Mật Nhiên vui vẻ nheo mắt lại: “Không sao, dù sao em cũng đã hôn trả lại.” Nhưng bởi vì ngại ngùng nên giọng càng nói càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát chui cả người vào chăn, mím môi lén cười đến vui vẻ. Nếu không phải ngày đó cậu trần trọc mãi không ngủ được, có khả năng sẽ không biết có chuyện như thế xảy ra, cảm ơn lần trùng hợp kỳ diệu này, khiến cho cậu càng thêm kiên định với tâm ý của mình, cũng coi như đã rõ ràng cho tới nay không phải một mình cậu tự đa tình.

“Aiz.” Ân Thiệu Hành thở dài một hơi, ần ần huyết thái dương có chút đau, cảm thấy hiện tại chiều hướng phát triển càng ngày càng không kiểm soát được, hấn nên làm gì bây giờ?

Nhưng thẳng cho đến khi Ân Mật Nhiên nằm trong chăn ngủ rồi hấn vẫn không nghĩ ra được lý do, lo lắng đối phương thở không được, Ân Thiệu Hành kéo chăn xuống một chút, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng. Nếu sớm biết như vậy ngày đó hấn sẽ không ngủ, dù thế nào đi nữa bản thân cũng phải nhịn xuống.

Chẳng qua là... chuyện cho tới bây giờ, hấn cũng không hối hận.

Thả nhẹ động tác, chậm rãi nằm xuống bên cạnh Ân Mật Nhiên. Hai người cùng chen chúc trên một cái gối, hô hấp giao hòa, người đàn ông khẩu thị tâm phi không được tự nhiên này rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, hình thức hai người ở chung liền trở nên vô cùng vi diệu, Ân Mật Nhiên không còn gọi Ân Thiệu Hành là ‘anh’ nữa, mà lớn mật gọi thẳng tên, Ân Thiệu hành cũng dần quen cách xưng hô như vậy, trên thực tế hẳn đối với cái này cũng là vui vẻ chấp nhận.

Ân Mật Nhiên vẫn thường xuyên thử thăm dò mà nắm tay hắn. Cho dù Ân Thiệu Hành đã hơn hai mươi rồi, nhưng bản chất vẫn là một thiếu niên ngây thơ, trước đó chưa từng nói qua yêu đương, càng không nói đến chuyện nắm tay người khác, cho nên mỗi lần nắm tay trái tim vẫn là không nhận được tăng tốc thêm một chút, đồng thời còn lo lắng bị đối phương phát hiện, trên mặt vẫn giả bộ làm ra vẻ không có gì. Kỹ xảo của hắn rất tốt, ít nhất Ân Mật Nhiên chưa từng phát hiện ra.

Buổi tối đi ngủ dĩ nhiên cũng cùng một chỗ. Ân Mật Nhiên lại có nhiều hơn một thói quen nhỏ, sau khi tắt đèn thì rất thích lén lút chen qua gối đầu của người bên cạnh, nhìn chăm chăm người ta, nhìn mãi cho đến khi trong lòng vui vẻ không nhận được bật cười mới cam lòng nhắm mắt lại. Ân Thiệu Hành cũng không đuổi cậu, chẳng qua về sau im lặng thay một cái gối dài.

Nhưng mà, nhiều hơn nữa gần như là không có.

Hôm nay hai người đến rạp chiếu phim gia đình thưởng thức một bộ phim điện ảnh về đồng chí đầy duy mỹ lãng mạn, nhân vật chính trên màn ảnh hôn đến khó bỏ khó rời, giây kế tiếp gần như đã muốn cọ ra lửa, Ân Mật Nhiên tràn đầy mong chờ, chờ a chờ a, nhưng thủy chung không thấy người bên cạnh có bất kỳ phản ứng nào, vì vậy cậu rốt cuộc nhận không được chọc chọc tay đối phương: “Thiệu Hành...”

“Hả?” Ân Thiệu Hành quay đầu nhìn cậu.

“...” Cậu nên nói cái gì cho phải, chẳng lẽ trực tiếp hỏi hắn “Vì sao anh không hôn em?” Ân Mật Nhiên lập tức chán nản, vô lực tựa lên vai Ân Thiệu Hành rầu rĩ không vui nói, “Không có việc gì.”

Ân Thiệu Hành xoa đầu cậu. Hắn làm sao không biết Ân Mật Nhiên đang suy nghĩ cái gì? Chẳng qua là cho dù hiện tại bọn họ đã mơ mơ hồ hồ, nhưng bọn họ vẫn muốn phát triển chậm một chút, lỡ như về sau đối phương hối hận, bọn họ có lẽ còn có thể quay lại làm anh em.

Năm đó Ân Thiệu Hành có rất nhiều suy nghĩ ngây thơ, nhưng nếu không được như vậy, hẳn cũng sẽ không hai mươi tuổi vẫn thủ thân như ngọc, giữ mình trong sạch rồi.

Bộ dạng bị ảnh hưởng của Ân Thiệu Hành ‘rụt rè’ không hề giống như trong tưởng tượng của cậu. Ân Mật Nhiên nhưng đối với khao khát của mình ngược lại càng ngày càng sâu, thiếu niên lúc trước chỉ vì một lần hôn môi cũng e lệ không thôi đang lấp đầy dũng khí chạy như điên trên con đường truy cầu tình yêu, khiến cho người ta đuổi theo không kịp. Sau nhiều lần ám chỉ cũng không được đáp lại bất luận cái gì, cậu bắt đầu vò mé chẳng sợ sứt luôn rồi.

(“Phá quán tử phá suất” vò mé chẳng sợ sứt: Không cần giữ gìn gì nữa, chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ để mặc nó tiếp tục thôi.)

Hôm nay Ân Thiệu Hành mới trở về từ công ty, vừa vào cửa đã bị quần lấy: “Thiệu Hành, anh còn nhớ mai là ngày gì không?”

“Ừm...” Ân Thiệu Hành ra vẻ đăm chiêu rồi mới nói, “Không nhớ rõ.”

“Thật sự không nhớ?” Ân Mật Nhiên trừng mắt hắn.

“Chọc em thôi,” Ân Thiệu hành xoa đầu cậu, cười nói, “Sin^h nhật của em, làm sao quên được.”

Lúc này Ân Mật Nhiên mới hài lòng: “Vậy quà sinh nhật có thể để em tự chọn được không?”

“Muốn cái gì?”

“Anh nói thử xem?” Ân Mật Nhiên khẽ giật cà vạt của hắn hỏi ngược lại.

“Muốn đi công viên trò chơi?”

Đây là nguyện vọng của Ân Mật Nhiên vào sinh nhật mười tuổi năm ấy, khi đó cha Ân mẹ Ân đang công tác nước ngoài, không rảnh cùng cậu ăn sinh nhật, Ân Thiệu Hành liền dẫn cậu đến công viên trò chơi một ngày, cuối cùng lại để cho cậu thật vui vẻ mà trải qua một sinh nhật hoàn chỉnh đầu tiên trong đời. Từ đó về sau sinh nhật hàng năm Ân Mật Nhiên đều quần lấy anh trai đòi hắn dẫn cậu ra ngoài chơi, thẳng đến sinh nhật mười tám tuổi năm ấy mới giữ kín nguyện vọng không nói ra.

Bởi vì nguyện vọng năm đó mang theo tất cả hi vọng chờ mong của cậu, nếu muốn linh nghiệm mà nói, là không thể tiết lộ cho người khác biết a.

“Em đã mười chín tuổi rồi! Không đi công viên, chỉ ở nhà thôi.” Ân Mật Nhiên dứt khoát vòng qua cổ hắn, treo cả người lên trên người hắn cọ cọ: “Em muốn thế giới của hai người...”

Ân Thiệu Hành bị cách nói chuyện của cậu khiến cho dở khóc dở cười: “Được được, nghe lời em.” Dứt lời, nắm tay muốn kéo cậu ra, “Xuống, anh đi tắm.”

“Cùng nhau?” Ân Mật Nhiên ghé vào tai hắn dụ dỗ nói.

“Đừng đùa.”

“Em không đùa.” Ân Mật Nhiên nghiêm túc nói. Cái này không thể trách cậu sốt ruột, thật sự là hai người phát triển quá chậm! Qua hơn một năm, hành vi thân mật nhất của bọn họ chính là hôn môi, nhưng mà số lần thực hiện chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Không phải em tắm rồi sao,” Người truy ta cản hồi lâu, Ân Thiệu Hành dần dần cũng rút ra được chút phương pháp dỗ dành Ân Mật Nhiên, chỉ thấy hắn cố ý cúi đầu ghé vào cổ người bên cạnh hít một cái, “Có mùi thơm a.”

Ân Mật Nhiên cảm thấy hơi ngứa, nhịn không được rút người lại, sau đó lùi lại để tiến một bước nói: “Vậy thì hôn một cái.”

((thối nhip cầu kỳ thứ): mang nghĩa không đạt được lợi ích cao nhất ban đầu, thì cũng phải đạt được lợi ích tương đối.)

Cái này Ân Thiệu Hành không có biện pháp đối phó, không khỏi nghĩ thầm: Chẳng lẽ đây mới là mục đích thật sự của em ấy?

Mà Ân Mật Nhiên đã nhắm mắt lại.

Ân Thiệu Hành thở dài một hơi, nhìn người yêu tràn đầy mong đợi, cảm thấy công sức kiên trì kéo dài hồi lâu lập tức bị phá hủy không còn sót lại tí nào. Cố gắng kiềm chế mà ấn xuống một nụ hôn lên trán Ân Mật Nhiên, vì thỏa mãn đối phương, hắn dừng lại một lúc lâu, đương nhiên kỳ thật cái này cũng là chút tư tâm nho nhỏ của hắn.

Tuy rằng hôn không đúng chỗ, Ân Mật Nhiên có chút thất vọng, nhưng nụ hôn đã lâu không có vấn đề khiến cho cậu cảm thấy choáng váng, nhịn không được liền buông lỏng tay.

“Được rồi.” Ân Thiệu Hành vỗ cậu một cái, cười nói: “Nhanh đi làm bài đi, lát nữa ăn cơm.”

“Ừm.”

12. Chương 12: Phiên Ngoại – Tiểu Thái Tử Truy Phu Ký (trung)

Sinh nhật mười chín tuổi của Ân Mật Nhiên lần này, Ân Thiệu Hành làm giống như lời cậu nói mà cùng cậu ở nhà.

Cho dù trong nhà chỉ có hai người bọn họ, nhưng lại không nhàm chán chút nào, bởi vì nguyện vọng của Ân Mật Nhiên trong sinh nhật năm nay là khiến cho Ân Thiệu Hành tập cùng cậu một vở kịch. Còn vở kịch này nha... dĩ nhiên là bắt nguồn từ chính tay nhà soạn kịch tài ba Ân Mật Nhiên.

Bọn họ đóng vai một đôi phu phụ đã kết hôn nhiều năm. Sở dĩ nói là sắm vai nhưng thật ra là do Ân Mật Nhiên ít nhiều cũng phát giác ra Ân Thiệu Hành còn có chút kiêng dè cậu, cho dù trước mắt còn chưa nắm được nguyên nhân, nhưng cậu tin tưởng một ngày nào đó mình sẽ hiểu rõ.

Hôm nay Ân Mật Nhiên đặc biệt dậy sớm, rửa mặt xong liền chạy tới phòng bếp bắt đầu làm bữa sáng tình yêu cho Ân Thiệu Hành.

Chờ cậu bận rộn gần xong, Ân Thiệu Hành vừa vặn xuống lầu, nhìn thấy cậu bưng ra một đĩa bánh mì nướng mật ong bị sém cạnh, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy một câu: “Lão công, anh dậy rồi à?”

“...Ừ.” Ân Thiệu Hành cố gắng duy trì vẻ mặt dửng dưng, nhưng trong lòng đã sớm không khống chế được mà loạn cào cào, lão, lão công?!

(Nguyên văn: tiểu lộc loạn chàng: nai con đập loạn: chỉ nội tâm thấp thỏm bất an, thường dùng để hình dung tâm tình của tình yêu nam nữ)

“Mau tới ăn sáng đi.” Ân Mật Nhiên mỉm cười kéo người đang đứng ngồi xuống bàn ăn, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, “Lần đầu tiên làm cái này, bị cháy một chút.”

Ân Thiệu Hành liền cắn một miếng, phát hiện mùi vị cư nhiên không tệ, vì vậy gật đầu khen ngợi: “Ngon.”

“Thật sự?!” Ân Mật Nhiên mừng rỡ xác nhận lại.

“Có muốn tự mình thử một chút không?”

Ân Mật Nhiên lại gần, tại chỗ Ân Thiệu Hành đã cắn qua lại in lên một dấu răng, mật ong ngọt ngào chảy thẳng vào tim, nhưng vẫn khiêm tốn nói: “Cũng tạm được... lần sau sẽ cố gắng không làm cháy nữa, chỗ bên cạnh đó đừng ăn.”

Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt biết bao. Ân Mật Nhiên chống cằm ngồi một bên lặng lẽ nghĩ, thật hy vọng thời gian trôi chậm một chút, cậu vì cái gì không sớm lắp camera tại từng góc ngách trong nhà, như vậy là có thể quay lại hết thấy rồi.

Có thể nói sở thích lưu giữ lại mọi thứ của Ân Mật Nhiên chính là sinh ra từ lúc này.

“Em không ăn hả?” Ân Thiệu Hành hỏi.

“Đã ăn rồi.” Ân Mật Nhiên lắc đầu. Cậu rút cuộc vẫn không thể buông bỏ mong muốn trong lòng, sau khi hai người ăn sáng xong liền do dự hỏi: “Anh có phiền khi em lắp camera trong nhà không?”

“Camera? Em muốn quay cái gì?” Ân Thiệu Hành lộ vẻ khó hiểu.

“Em chính là... muốn thu lại.”

“Tuy rằng cảm giác có thể sẽ có chút không được tự nhiên, nhưng mà em đã thích thì cứ làm đi.” Cho dù yêu cầu của Ân Mật Nhiên rất kỳ quái, nhưng hắn vẫn bao dung vô điều kiện, bởi vì hắn ít nhiều có thể đoán ra nguyên nhân, là tình cảm của bản thân đưa ra chưa đủ nhiều, đối phương mới phải tìm an ủi từ cái khác.

“Thật sự có thể?” Ân Mật Nhiên kinh hỉ nói: “Nhưng mà trong nhà chỉ có một camera... Được rồi, lần sau đi, sang năm em nhất định phải chuẩn bị từ sớm!” Rồi lại rất nhanh đã xẹp xuống.

Ân Thiệu Hành thấy cậu lại bắt đầu gửi gắm hi vọng vào sinh nhật tiếp theo, trong lòng có chút không đành lòng. Sang năm, sang năm bọn họ sẽ là dạng quan hệ gì, hơn nữa, bản thân thật có thể kiên trì đến lúc đó ư, hiện tại hắn rất muốn không quan tâm tất cả mà đi qua ôm cậu, hôn cậu, muốn càng nhiều hơn nữa.

Thời điểm nghĩ đến đây, cơ thể đã sớm hơn một bước mà kéo người vào ngực rồi: “Mật Nhiên.” Dù sao hiện tại vai diễn của hắn chính là chồng của Ân Mật Nhiên, như vậy thì để cho hắn cũng phóng túng một lần đi.

“Hả?” Trong giọng nói có chút chờ mong.

“Quay lại đi, một máy cũng có thể quay lại.” Ân Thiệu Hành ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói.

“Quay cái gì?” Phút chốc hiểu sai ý khiến Ân Mật Nhiên có chút nhộn nhạo không yên.

“Em muốn quay gì cũng có thể.” Ân Thiệu Hành rồi lại thật sự cho cậu một kinh hỉ.

Trong đầu Ân Mật Nhiên lập tức hiện ra vô số hình ảnh không lành mạnh, quỷ thần xui khiến hỏi: “Xấu hổ cũng được hả?” Vốn chỉ mang tính chất đùa giỡn, bởi vì cậu biết rõ cái này rất không có khả năng, vì vậy sau khi nhận được câu trả lời của Ân Thiệu Hành cậu hoàn toàn không kịp phản ứng lại.

“Có thể.” Hắn nói.

Ân Mật Nhiên cảm thấy hiện tại mình có chút cười hổ khó xuống. (Kỵ Hồ Nan Hạ: đã cười trên lưng hổ rồi thì khó mà xuống, được dùng để diễn tả một tình huống mà trong đó một người bị mắc kẹt trong một tình cảnh khó khăn mà không có đường ra.)

Mười một giờ đêm, trải qua cuộc sống hôn nhân giả tưởng đầy mỹ mãn, ăn xong bánh sinh nhật, thời điểm tắm xong lại chuẩn bị cùng Ân Thiệu Hành nằm cùng một chỗ đắp chăn bông nói chuyện phiếm một cách trong sáng, hắn đột nhiên bổ nhào qua.

“Hả, làm sao vậy?”

Ân Thiệu Hành giữ chặt người dưới thân, lặng im đánh giá vài giây sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Muốn không?”

Ân Mật Nhiên nghe xong lập tức mở to hai mắt, cảm xúc kích động khiến cho cơ thể cũng hơi phát run, nhưng cậu vẫn cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại: “Em có thể muốn cái gì?”

Hiện tại Ân Thiệu Hành đã không còn có cầu tất có ứng giống như khi cậu còn bé nữa, mà cậu cũng đã qua cái tuổi khóc nháo đòi người yêu thương, cho dù hồi tưởng lại, cậu phát hiện bản thân cũng chưa từng khóc lóc lần nào. Ân Thiệu hành thật xứng với vị trí của một người anh trai, mỗi lần mình thích gì, muốn gì hẳn đều có thể biết được đầu tiên, sau đó thỏa mãn mình.

Nhưng mà hiện tại hẳn thật hẹp hòi.

“Nghĩ muốn cái gì cũng có thể.” Ân Thiệu Hành nghiêm túc nhìn cậu.

“Em mới không tin, quỷ hẹp hòi.” Không cẩn thận liền nói ra lời trong lòng.

Ân Thiệu Hành hí mắt, quyết định dùng hành động để chứng minh bản thân hào phóng.

Vì vậy một giây sau Ân Mật Nhiên đã bị đè xuống thừa nhận nụ hôn bá đạo. Khác xa với nụ hôn đơn thuần lúc bình thường, đây là lần đầu tiên môi răng gần bó, môi lưỡi dây dưa chân chính. “Ừm...” Thời điểm ngoài ý muốn chạm được đầu lưỡi nóng ướt của đối phương, Ân Mật Nhiên không nhịn được phát ra một tiếng ngâm khẽ, sau đó liền khấn cấp nghênh đón nồng nhiệt, nhất thời trong đầu chỉ có tiếng tim đập thình thịch.

Sau cơn kích động, động tác của hai người dần chậm lại, đầu lưỡi nhẹ nhàng ôn nhu mà cuốn lấy nhau.

Ân Thiệu Hành cảm thấy bản thân đã không nhịn được nữa, thì ra nụ hôn chân chính sẽ khiến cho người ta bị nghiện, mấy lần trước kia chỉ là thoáng qua, một cho hẳn vẫn một mực kiêu ngạo với năng lực tự kiềm chế của mình.

Lưu luyến tách ra, khóe mắt Ân Mật Nhiên đã sớm nhuộm một màu đỏ diễm lệ, thở hồng hộc nhìn người đàn ông phía trên mình, trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

“Tiếp tục không?” Ân Thiệu Hành hỏi.

Ân Mật Nhiên do dự mà nhắm mắt lại. Cảm thấy nút áo ngủ của mình đang dần được gỡ bỏ, cậu vừa chờ mong lại bất an, nhưng cuối cùng vẫn hít sâu một hơi nắm chặt tay hẳn: “Đã đủ rồi.” Cậu không biết hiện tại Ân Thiệu Hành là đang phối hợp diễn kịch với cậu, hay là thật sự kim lòng không được, cho nên... hay là thôi đi.

Hơn nữa cậu tạm thời không thật sự có ham muốn ghi hình chuyện chăn gối. Đứng dậy tắt camera dựng một bên, xoa khuôn mặt nóng bừng của mình, chán nản ngã xuống giường: “Lúc trước em chẳng qua là nói giỡn mà thôi.”

Ân Thiệu Hành im lặng cài lại áo cho cậu, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm, không lâu sau bên trong truyền ra tiếng nước ‘ào ào’. Lúc đầu Ân Mật Nhiên còn có chút khó hiểu: Không phải hồi này vừa tắm rồi sao? sau đó dường như nghĩ tới gì, cậu vội vàng chạy vụt qua gõ cửa phòng tắm: “Thiệu Hành.”

Một lúc sau mới nghe hân “ừ” một tiếng, giọng có chút đè nén.

“Anh sẽ không phải là do...” Tưởng tượng thoáng qua hình ảnh kia Ân Mật Nhiên lại cảm thấy có chút hối hận, vừa rồi cậu sao lại kêu dừng cơ chứ? Cơ hội khó cỡ nào a! Cứ ăn trước rồi hân nói sau! Vì vậy cậu lại bắt đầu trêu chọc: “Thiệu Hành, em cũng muốn tắm.” Thấy bên trong không có động tĩnh gì cậu lại dùng giọng điệu mềm nhũn gọi tiếp: “Lão công?”

Xuyên qua tiếng nước tí tách Ân Thiệu Hành mơ hồ nghe được một tiếng “Lão công”, nửa người dưới lập tức căng đau, bất đắc dĩ thở dài một hơi, rốt cuộc chống không lại dục vọng mãnh liệt trong lòng: “Cửa không khóa.”

Nghe vậy Ân Mật Nhiên không tự chủ được siết chặt vạt áo, sau khi lấy dũng khí liền im lặng tắt đèn bước vào.

Bình thường Ân Mật Nhiên vẫn hay vô ý hữu ý trêu chọc người nhưng khi thật sự đã đến tình trạng này thì lại chính là một con cọp giấy, hướng chỉ hiện tại còn phải dính nước cơ chứ? Vì vậy tại một giây cuối cùng của sinh nhật mười chín tuổi năm đó, cậu giấy giữa rên rỉ một tiếng, bắn ở trong tay Ân Thiệu Hành.

(Nguyên văn là ? K biết edit đúng k nữa.)

Ngày hôm sau, quan hệ của bọn họ có một bước tiến nho nhỏ. Ân Thiệu Hành sẽ không tìm cơ lảng tránh nụ hôn của Ân Mật Nhiên, ngược lại có khi còn chủ động hôn cậu, hôn cho đến khi chân cậu mềm nhũn, thậm chí còn thỉnh thoảng lấy tay giúp cậu giải quyết nhu cầu sinh lý...

Mỗi ngày Ân Mật Nhiên đều trôi qua vô cùng thoải mái, đồng thời cậu cũng phát giác thì ra mình là một người lòng tham không đáy, cho dù Ân Thiệu Hành đã thỏa mãn cậu như thế nào, cậu đều cảm thấy chưa đủ. Trong lòng vẫn một mực mong chờ một bước cuối cùng, nhưng động đến điểm này Ân Thiệu Hành rồi lại kiên định giống như lúc trước, có đôi khi bọn họ ý loạn tình mê Ân Mật Nhiên cảm thấy mình đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng hết lần này tới lần khác trong một phút cuối cùng chỉ có thể nhịn xuống.

Ân Mật Nhiên đầy một lòng mong chờ, một lần đợi, liền đợi đến một năm.

“Sinh nhật năm nay có dự định gì chưa?” Buổi tối lúc gần đi ngủ Ân Thiệu Hành ôm người từ phía sau hỏi.

“Bình thường, không có nguyện vọng gì cả.” Ân Mật Nhiên mở tay hân ra thản nhiên nói.

“Sao lại không có nguyện vọng? Đây chính là sinh nhật tròn tuổi của em.”

“Nguyện vọng gì? Quà sinh nhật cũng không theo mong muốn.”

“Năm nay muốn cái gì?” Ân Thiệu Hành lại vòng tay qua eo cậu.

Nói đến đây cậu lại tức giận, Ân Mật Nhiên cười lạnh một tiếng: “Em muốn có bạn trai, anh cho em được không, anh trai?” Dứt lời lại muốn đẩy tay hắn ra.

Kỳ thật là do hôm nay thời điểm bọn họ ra ngoài dạo phố gặp phải bạn học của Ân Thiệu Hành, lúc giới thiệu Ân Thiệu Hành lại theo bản năng nói với đối phương một câu “Đây là em tớ”, mặc dù khi đối phương nhìn thấy bọn họ tay nắm tay đầy ái muội thì đã tỏ vẻ đã rõ, nhưng Ân Mật Nhiên vẫn là đau lòng.

Ân Thiệu Hành ôm chặt cậu: “Xin lỗi, anh... là do thói quen của anh.”

“Không phải là thói quen của anh, chẳng qua là trong lòng anh không tiếp nhận em.” Ân Mật Nhiên lại tránh không thoát, chỉ có thể mặc cho hắn ôm.

“Không phải như thế.” Ân Thiệu Hành muốn giải thích, nhưng lại không biết phải nói như thế nào.

“Vậy em hỏi anh,” Ân Mật Nhiên xoay người qua đối diện với hắn, “Anh cảm thấy quan hệ hiện tại của chúng ta như thế nào?”

Ân Thiệu Hành nhìn bộ dạng nghiêm túc của Ân Mật Nhiên, không khỏi thận trọng hơn, cẩn thận ngẫm lại phải làm như thế nào để biểu đạt được suy nghĩ của mình cho cậu hiểu. Ân Mật Nhiên đợi một lúc không thấy hắn tỏ thái độ, thay vào đó là tỉnh táo lại, bình tĩnh hỏi: “Anh em? Người yêu? Hay là cái gì khác.”

“Em là người thân của anh, Mật Nhiên.” Ân Thiệu Hành nói một cách đầy chân thành, “Em biết anh trước kia là cô nhi, không cha không mẹ, cũng không có anh chị em. Nhưng về sau anh có cha, mẹ, cũng có em... mọi người đều là người thân của anh.”

Ân Mật Nhiên nghe mà đau lòng, nhưng lại cảm thấy không cam lòng.

Lúc trước Ân Thiệu Hành nói cậu còn nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu kỳ thật cũng không phải nói sai, bởi vì lúc này cậu không thể hoàn toàn thấu hiểu được suy nghĩ của Ân Thiệu Hành, chẳng qua là cố chấp mà nghĩ muốn cùng hắn một chỗ.

“Nhưng mà em không muốn loại quan hệ này.”

Ân Thiệu Hành cố gắng nói rõ với cậu: “Người thân có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, nhưng còn...”

“Cho dù không phải người thân, em cũng sẽ vĩnh viễn cùng với anh.” Ân Mật Nhiên vội vàng ngắt lời. Dĩ

nhiên cậu đã hiểu lầm, cho rằng đối phương không tín nhiệm mình, cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ thay lòng đổi dạ.

Trên thực tế quả thật lúc trước Ân Thiệu Hành cũng từng có lo lắng tương tự, nhưng từ khi hắn không còn lảng tránh Ân Mật Nhiên thân mật thì cũng đã nghĩ thông suốt, hắn có thể cảm nhận được tình cảm của đối phương là thật lòng, đứa nhỏ bản thân nhìn nó lớn lên tự nhiên cũng có lòng tin nhất định. Chẳng qua là... hắn không có lòng tin với chính mình a.

“Em lúc này còn chưa hiểu được.” Hắn muốn ít nhất chờ đến khi mình lại lớn mạnh hơn một chút, mới có tư cách cùng Ân Mật Nhiên chân chính cùng một chỗ.

Nhưng Ân Thiệu Hành vẫn là sơ sài, cách làm của loại người như hắn chính là chưa xác định mối quan hệ nhưng vẫn nồng nhiệt với đối phương, cũng rất không chịu trách nhiệm. Nhưng mà điều này cũng không thể hoàn toàn trách hắn, tình yêu của Ân Mật Nhiên nồng nhiệt mà cố chấp, thường khiến cho hắn trở tay không kịp lại kìm lòng không đặt, thời gian dần trôi liền tạo thành cục diện tiến thoái lưỡng nan như hôm nay vậy.

Đối mặt với lý giải sơ sài của Ân Thiệu Hành, Ân Mật Nhiên liền bực mình: “Đúng, em chính là không hiểu được lối suy nghĩ của lão già anh. Nhưng nếu như anh coi em là người thân, vậy tại sao còn muốn ôm em, hôn em?!”

Ân Thiệu Hành im lặng, sững sờ trong chốc lát mới trả lời: “Khi còn bé anh cũng từng hôn em, ôm em rồi.”

Ân Mật Nhiên cảm thấy hắn đây là đang chuyển chủ đề, vì vậy tức giận cuộn toàn bộ chăn gối mang đi: “Anh đi đi, em không nên ngủ cùng anh.”

“Mật Nhiên... để cho anh một chút thời gian.”

“Không nói với anh nữa, suy nghĩ khác biệt, trò chuyện không được.”

“Đừng nghĩ lung tung, ngủ đi.” Ân Thiệu hành ôm cả cậu lẫn chăn màn, sợ cậu vẫn còn tức giận liền tiến tới hôn một cái.

Ân Mật Nhiên giả bộ lau miệng phản nài: “Hôn cái gì mà hôn, chỉ có bạn trai mới có thể hôn em.”

Ân Thiệu Hành khẽ cười một tiếng, vì để hòa hoãn bầu không khí nên nói lời trêu ghẹo hiếm khi mới có: “Lão công có được không?”

“Là anh sao?” Ân Mật Nhiên bất mãn hừ một tiếng, nhưng vẫn không nhịn được trốn trong bóng đêm lên đỏ mặt, lập tức đem tranh chấp vừa rồi ném ra sau đầu. Giống như che đầu mà xoay người đưa lưng về phía Ân Thiệu Hành, tay siết chặt chăn cũng lặng lẽ thả lỏng.

“Anh đã cố hết sức. Ngủ đi.” Ân Thiệu Hành nhìn động tác lén lút của cậu mà cảm thấy buồn cười, lại giả vờ như không phát hiện, chờ người sắp ngủ mới nhẹ nhàng kéo lại góc chăn cho cậu.

13. Chương 13: Phiên Ngoại – Tiểu Thái Tử Truy Phu Ký (hạ)

Sinh nhật hôm nay Ân Mật Nhiên đã chuẩn bị một kế hoạch.

Ban ngày Ân Thiệu Hành không ở nhà, công ty bất ngờ có việc, hắn không có biện pháp bỏ mặc không quan tâm, chỉ có thể áy náy mà nói với Ân Mật Nhiên buổi tối nhất định sẽ về sớm ăn cơm cùng cậu.

Ân Mật Nhiên tỏ vẻ không ngại, rộng lượng phát phát tay ý bảo hắn cứ đi. Sự thật thì vừa vặn không ở nhà, cho dù công ty không có việc gì cậu cũng sẽ tìm lý do đuổi người đi. Xế chiều cậu ký nhận bao hàng một lớn một nhỏ, về mặt thần bí mang cả hai vào phòng, sau đó bắt đầu âm thầm chuẩn bị. Chờ đến khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Ân Thiệu Hành cũng vừa lúc về đến nhà.

“Về rồi à? Chuyện công ty xử lý thế nào rồi?” Ân Mật Nhiên quan tâm hỏi thăm.

“Xem như đã giải quyết xong.” Ân Thiệu Hành đem bánh sinh nhật đã chuẩn bị tốt giấu vào trong tủ lạnh, “Xin lỗi, hôm nay không thể ở bên cạnh em.”

Ân Mật Nhiên phát tay: “Được rồi, nhanh đi rửa rửa đi, lát nữa ăn cơm, đã vất vả một ngày rồi.”

“Ừm.”

Ân Thiệu Hành tắm rửa xong rồi đi xuống lầu, nghênh đón hắn là ánh nến chập chờn lay động, cùng vẻ mặt tràn đầy chờ mong của Ân Mật Nhiên. Chẳng biết tại sao, vốn là nên cảm thấy bữa tối ánh nến đầy lãng mạn lại đột nhiên khiến cho hắn có một loại ảo giác như đây là Hồng Môn Yến. Lắc đầu, thoát khỏi tưởng tượng vô hình này, đi qua ngòi xuống trước mặt Ân Mật Nhiên: “Thơm quá.”

(Bữa tiệc Hồng Môn: Với ý nghĩa chỉ một cạm bẫy.)

“Vây ăn nhiều một chút.” Vừa nói, Ân Mật Nhiên vừa mở một chai rượu đỏ, “Bạn học tặng, nghe nói là loại rượu ngon nhất trong tiệm của cậu ấy, thử xem?”

Ân Thiệu Hành vui vẻ gật đầu.

Một bữa cơm hai người uống cạn cả chai rượu, trong đó Ân Thiệu Hành uống tương đối nhiều, bởi vì Ân Mật Nhiên rót cho hắn nhiều gấp đôi. Nhưng hắn cũng không có ý kiến, thứ nhất rượu này quả thật không tệ, uống vào liền cảm thấy sảng khoái, thứ hai hắn cũng không muốn đối phương uống quá nhiều rượu.

“Lại đến.” Ân Mật Nhiên cười híp mắt mở thêm một chai.

“Còn uống nữa?” Ân Thiệu Hành nhú mày.

Ân Mật Nhiên chống đầu rót cho mình nửa ly rượu thơm nồng: “Hiếm khi có dịp vui vẻ a.”

Ân Thiệu Hành thấy bộ dạng cậu giống như thật sự vui vẻ, cũng không muốn cậu mất hứng, đành phải nói: “Lần sau không được tái diễn.” (Nguyên văn là Hạ bất vi lệ : Tỏ ý lần sau không được viện dẫn lễ này nữa, chỉ cho phép một lần này mà thôi.)

“Ừm.” Ân Mật Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Qua ba lần rượu, Ân Mật Nhiên đã có chút không xong, khuôn mặt ửng hồng do men say, mềm nhũn nằm trên bàn, trong miệng vẫn vô thức lẩm bẩm: “Thiệu Hành... em còn muốn.”

Tửu lượng của Ân Thiệu Hành tuy rằng không đến mức yếu kém như vậy, nhưng ít nhiều vẫn có chút men say: “Không còn nữa.” Dứt lời, thấy cậu nằm dường như không quá thoải mái, đi qua đỡ cậu dậy, “Có muốn đi rửa mặt không?”

“... Hả?” Ân Mật Nhiên dựa vào người hắn, dường như nghe không hiểu hắn đang nói gì.

Ân Thiệu Hành dở khóc dở cười, trực tiếp nửa đỡ nửa ôm người tiến vào phòng tắm, giặt sạch khăn lông giúp cậu lau mặt.

“Anh ra ngoài đi...” Sau khi lau mặt xong dường như Ân Mật Nhiên tỉnh táo chút ít, lại đột nhiên giãy giụa đẩy người ra ngoài.

“Sao vậy?”

Ân Mật Nhiên không để ý hắn, chỉ lăm lăm thò tay kéo khóa quần.

Ân Thiệu Hành thấy vậy lập tức đã hiểu, nhưng lại không chút nào không được tự nhiên, ngược lại còn hỏi cậu: “Tự em có thể làm sao?”

Ân Mật Nhiên lập tức dừng lại động tác, dựa đầu vào ngực hắn lắc lắc: “Không thể.”

Ân Thiệu Hành buồn cười. Cuối cùng hắn đương nhiên vẫn ra ngoài, hứng chịu ánh mắt ai oán của đối phương.

“Thiệu Hành...” Một lúc sau Ân Thiệu Hành nghe thấy cậu từ trong gọi vọng ra, giống như tiếng mèo kêu khiến cho trong lòng hắn ngứa ngáy, quỷ thần xui khiến liền đi mở cửa, “Như thế nào..” Lời còn chưa dứt đã nuốt trở vào, bởi vì hắn nhìn thấy Ân Mật Nhiên cởi quần áo, đang trần truồng đứng trong bồn tắm, thân thể trắng nõn thon dài cứ như vậy đột ngột xuất hiện trước mặt mình, có chút chói mắt.

“Muốn tắm.” Ân Mật Nhiên đáng thương nhìn hắn.

“Không được. Mới ăn cơm xong, lại còn uống rượu, không thể tắm ngay.” Ân Thiệu Hành muốn đi qua mặc quần áo cho cậu.

Ân Mật Nhiên cúi đầu ngửi ngửi người mình: “Hôi.” Nói xong liền mở vòi nước.

Ân Thiệu Hành đột nhiên bị nước xối ướt cả người, có chút bất đắc dĩ. Lúc trước hắn ít khi để cho Ân Mật Nhiên uống rượu, cho nên hắn không biết thì ra người này ba ly đã gục, tuy rằng phẩm rượu không tệ, không khốc không quấy, tuy nhiên so với thời điểm tỉnh táo càng khiến cho người ta không thể đỡ được.

Ân Mật Nhiên thấy hắn cũng dính ướt, không nói một lời muốn cởi quần áo cho hắn.

“Đừng nghịch.” Ân Thiệu Hành bắt tay cậu lại dụ ngọt: “Lát nữa hắn tắm được không nào?”

“Nhưng mà ướt rồi...” Vẻ mặt có chút bất lực.

“Lau khô là được rồi.” Nói xong, Ân Thiệu Hành liền muốn tắt nước.

Ân Mật Nhiên lắc đầu, nhú lông mày kéo tay hắn đặt phía dưới của mình: “Chỗ này ướt...” Vì thế, trong chớp mắt hô hấp của Ân Thiệu Hành không khỏi dồn dập, còn chưa kịp phản ứng Ân Mật Nhiên đã dùng giọng điệu mềm nhũn nói: “Cùng nhau tắm nha.”

“Em thật là...” Quấy người! Trong lòng thầm mắng một câu, cuối cùng Ân Thiệu Hành vẫn là tùy ý cậu cởi đồ của mình. Tuy rằng không phải là lần đầu tiên *** trước mặt nhau, nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng Ân Mật Nhiên như con cừu nhỏ, hắn vẫn không khỏi có loại chột dạ lợi dụng lúc người gặp nạn.

Mấy chục năm không tắm chung, hai người đều cảm thấy cảm giác lúc này có chút lạ lẫm, nhưng điều bọn họ để ý rất nhanh không còn ở trên phương diện này nữa rồi. “Thiệu Hành.... khó chịu.” Ân Mật Nhiên quần lay người rên rỉ.

“Được rồi, tắm cho em.” Ân Thiệu Hành một bên dụ dỗ cậu ngoan ngoãn dựa vào ngực mình, một bên điều chỉnh độ ẩm giúp cậu lau chùi người. Lúc này hắn cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ đơn thuần muốn tắm cho người này, tuy rằng lúc trước bị Ân Mật Nhiên trong lúc vô tình khiêu khích khiến trong lòng có chút ngứa ngáy, nhưng hiện tại hắn dù sao vẫn có chút say, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì đó, chờ đến khi tỉnh táo lại đoán chừng lại phải âm ỉ.

Kỳ cọ kỳ cọ, Ân Mật Nhiên đề lại bàn tay đang thoa sữa tắm cho mình, khẩn cầu nói: “Em muốn sờ sờ.” Vì vậy Ân Thiệu Hành thuận theo mà sờ ngực cậu hai cái. Ân Mật Nhiên lắc đầu uốn éo vịn vẹo trong ngực hắn, “Không phải nơi này...”

“Mật Nhiên,” Thấy cậu cứ vô hữu ý vô ý khiêu khích mình, Ân Thiệu Hành thử thăm dò: “Thật sự say rượu?”

Ân Mật Nhiên nghiêng đầu nhìn hắn một cái, sau vài giây mới ngơ ngác nói: “Không có a?” Dứt lời đột nhiên cười ha ha, chỉ vào hắn nói, “Anh uống say...”

Xem ra là thật sự say. Ân Thiệu Hành nhìn bộ dạng ngu ngốc đã lâu không thấy của cậu thì không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng lại bất động thanh sắc mà phụ họa: “Ừ, anh uống say.”

“Thật tốt...”

“Hả?” Ân Thiệu Hành khó hiểu.

“Như vậy em có thể ăn anh nha!”

Hơi thở ấm áp nung theo hơi nước quanh quần bên tai, Ân Thiệu Hành chỉ cảm thấy thân thể lập tức tê dại, còn chưa kịp cảm nhận đủ tư vị này, Ân Mật Nhiên đã hôn hắn, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, một cái rồi lại một cái.

Trong lúc hôn, Ân Thiệu Hành nghĩ một chút liền thông suốt căn nguyên sự việc, đoán chừng cậu vốn có ý định để mình quá chén, kết quả rồi lại đoán sai tử lượng của mình.

“Em nha.” Ân Thiệu Hành cắn môi cậu, thở dài một hơi.

Nước không ngừng chảy xuống người, Ân Mật Nhiên nhanh chóng tỉnh táo không ít, nhưng suy nghĩ vẫn là mơ mơ hồ hồ, cậu cũng không làm khó chính mình, tất cả đều phó mặc cho bản năng. Cũng giống như hiện tại, cả người cậu quần trên người Ân Thiệu Hành, phía dưới của mình ma sát cùng hắn, sóng triều trong tim bắt đầu mãnh liệt, khiến cho khuôn mặt vì say rượu mà đỏ hồng lại càng thêm nóng hổi: “Nóng quá.”

Ân Thiệu Hành thấy tắm rửa cũng gần như hoàn tất, liền kéo người lên dùng khăn tắm bao lại ôm về phòng.

Kết quả Ân Mật Nhiên nằm trên giường nói thể nào cũng không chịu mặc quần áo, không chỉ có bản thân không mặc, lại còn không để cho hắn mặc quần áo, Ân Thiệu Hành cảm thấy ngày hôm nay mình thở dài so với một năm cộng lại còn muốn nhiều hơn, oán hận lật người qua, đánh hai cái lên mông cậu. Ân Mật Nhiên đề tay hắn tỏ vẻ ủy khuất: “Anh đánh em.”

Ân Thiệu Hành dứt khoát nhéo một cái, xúc cảm còn rất tốt.

“Anh uống say như thế mà không làm em, ngược lại còn đánh em...” Ân Mật Nhiên quệt miệng nằm lỳ trên giường vẫn không nhúc nhích, mang bộ dạng trăm mối vẫn không có lời giải (bách tư bất đắc kỳ giải) mà nhìn qua, thậm chí còn có chút tuyệt vọng.

“Mật Nhiên...” Tay của Ân Thiệu Hành vẫn đang bị đè chặt đặt ở trên bờ mông cong vênh của cậu, xúc cảm nhần nhụi lại khiến hắn không nỡ bỏ ra, do dự trong chớp mắt, cuối cùng vẫn là kéo chăn qua phủ lên người cậu, “Em vẫn còn nhỏ...”

Những lời này không biết chọt trúng chỗ nào của Ân Mật Nhiên, chỉ thấy cậu lập tức chui ra khỏi chăn kéo Ân Thiệu Hành đến chỗ mình, thấp giọng nói: “Vậy hãy để cho em lớn lên.”

“Ân Thiệu Hành... anh có dám không, để cho em lớn lên?” Cho dù thế giới trước mắt có trời xoay đất chuyển (thay đổi to lớn, biến hóa trọng đại), nhưng cậu sẽ vẫn nói ra suy nghĩ từ trước đến nay của mình.

Ân Thiệu Hành chưa từng thấy cậu ủy khuất như vậy, dường như tất cả thất vọng của cậu đều là bởi vì chính mình. Bởi vì lo lắng mình chưa đủ cường đại để có thể cho cậu về sau trải qua cuộc sống không buồn không lo, cho nên vẫn luôn không dám thật sự bước qua ranh giới kia, hắn cho rằng như vậy chính là đã có trách nhiệm với Ân Mật Nhiên, nhưng hiện tại xem ra, hắn làm sai, sai đến không thể chấp nhận được.

“Thật xin lỗi,” Ân Thiệu Hành áy náy nói.

Ân Mật Nhiên nhưng lại hiểu lầm, kinh ngạc nói: “Ngay cả uống rượu say cũng không được sao...”

Ân Thiệu Hành không muốn tốn thời gian giải thích, trực tiếp cúi đầu hôn cậu.

“A...” Ân Mật Nhiên lập tức mở to hai mắt, đột nhiên không phân rõ đây là mơ hay là đã thật sự đạt được nguyện vọng.

Ân Thiệu Hành hôn cậu đầy thâm tình, đầu lưỡi lướt qua cánh môi mềm mại, qua lại mấy vòng sau đó mới cạy mở hàm răng thâm nhập vào trong, hung hăng thăm dò khiêu khích đầu lưỡi Ân Mật Nhiên, ngay sau đó lại ra sức quấn lấy nó.

Sau nụ hôn triền miên, Ân Thiệu Hành dời xuống cổ cậu nhẹ nhàng liếm mát, Ân Mật Nhiên không tự chủ được nghiêng đầu: “Ngứa...” Khiến hắn không khỏi dùng sức để lại một dấu đỏ diễm lệ ở phía trên.

Lúc trước Ân Thiệu Hành chưa từng làm như vậy, cảm giác mới lạ lại tạo thành kích thích. Dưới thân là người làm bạn với hắn đã lâu, cho dù cậu có dùng loại thân phận nào đối với mình, người thân cũng tốt người yêu cũng được, đều vĩnh viễn chiếm đóng tại đầu quả tim hắn, đụng vào liền ngứa, hôn đến liền yêu.

Lúc này phía dưới của hắn cũng rất đau.

“Anh cứng.” Ân Mật Nhiên bị hấn hôn một lúc, đột nhiên cảm giác được có thứ gì cứng cứng đâm vào bụng mình, đưa tay sờ lên, lại bị nhiệt độ của nó làm bỏng.

“Ừm, mặc kệ nó đi.” Ân Thiệu Hành kéo tay cậu lên hôn một cái.

“Nhưng sẽ không thoải mái.” Ân Mật Nhiên mở to đôi mắt hoa đào mong chờ nhìn hấn.

“Hôn em liền thoải mái.” Nói xong, Ân Thiệu Hành lại cúi đầu thè lưỡi liếm hôn người cậu.

Lúc di chuyển đến hạt đậu nhỏ trước ngực, Ân Mật Nhiên nhịn không được rụt người lại: “Đừng liếm chỗ đó... ngứa.” Ân Thiệu Hành mắt diếc tai ngơ, tiếp tục hành động của mình, còn chơi xấu mà cắn nhẹ một cái. Dần dần Ân Mật Nhiên bị liếm có cảm giác, bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ. “Ừm... bên kia cũng muốn.”

Ân Thiệu Hành bật cười, nhưng vẫn thỏa mãn theo lời cậu.

Lúc phía trước đã được chơi đùa không sai biệt lắm, lại đột nhiên phát hiện không có bôi trơn, Ân Thiệu Hành nhú mày xuống khỏi người yêu, ý định tìm sữa tắm để dùng tạm.

“Sao vậy?” Nhiệt độ trên người bỗng nhiên biến mất, Ân Mật Nhiên mở ra đôi mắt mơ màng bất an nhìn Ân Thiệu Hành.

“Anh đi tìm đồ bôi trơn.” Ân Thiệu Hành hôn một cái trán an cậu, đang chuẩn bị rời đi lại bị kéo lại, Ân Mật Nhiên úp úp mở mở: “Em có.” Dứt lời, thò tay xuống gối lục lọi, lấy ra một chai bôi trơn vẫn chưa mở nắp đưa cho hấn.

Ân Thiệu Hành buồn cười: “Em nha!” Nhịn không được nheo nheo mắt cậu. Ân Mật Nhiên nheo mắt lại khoe khoang: “Mua thật nhiều, còn có bcs nữa!” Tiếp theo lại lấy ra một hộp áo mưa.

Ân Thiệu Hành dứt khoát đè người xuống hung hăng hôn một trận.

Lúc này Ân Mật Nhiên vẫn còn đang âm thầm đặc ý: Thì ra Ân Thiệu Hành lúc say rượu lại nhiệt tình như vậy. Không ngờ rằng chân chính uống say kỳ thật chính là bản thân cậu, hơn nữa cậu còn trong lúc vô tình mà bán đứng mình không còn một mảnh.

Chuyện sau đó cậu cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ lờ mờ nhớ được cảm giác bàn tay dày rộng chạy loạn trên người mình, mang theo nhiệt độ làm cho người ta khó nhịn khiến cho dục hỏa trên người cậu lại càng thêm thiêu đốt, ngón tay mang theo chất lỏng dính dính tiến vào địa phương chưa từng có vật lạ ghé thăm của cậu, lại khiến cho cậu có chút hoảng hốt. Nhưng khi cậu mơ mơ màng màng nhìn thấy khuôn mặt mình mong nhớ ngày đêm, rồi lại an tâm hưởng thụ.

Đối với tất cả những chuyện đã phát sinh đêm hôm đó, Ân Thiệu Hành rồi lại nhớ rành mạch. Hấn nhớ rõ

bộ dạng Ân Mật Nhiên nằm dưới người hắn vì hắn mà mở rộng thân thể, nhớ rõ cậu bởi vì bất lực mà lộ ra ánh mắt có chút hoảng loạn, nhớ rõ cậu e lệ rồi lại nhiệt tình mà dùng hai chân quấn chặt eo mình, nhớ rõ cậu khẽ nhếch môi, nhớ rõ cậu thời điểm rên rỉ thở hổn hển gọi “Thiệu Hành”....

“Ừm... Thiệu Hành... không được nữa...” Ân Mật Nhiên nhỏ giọng cầu xin, buông ra gối đầu bị cậu cắn chặt, hai chân cũng vô lực mà trượt khỏi eo Ân Thiệu Hành.

“Gần rồi...” Ân Thiệu Hành giữ eo cậu khiến cho động tác đâm vào nhanh hơn, trong lúc vô tình chạm đến điểm nhạy cảm của Ân Mật Nhiên, khoái cảm mãnh liệt lập tức lan tràn đến tất cả xương cốt tứ chi, “A a a a!” Cậu không khỏi thét lên chói tai bắn ra. Bởi vì sóng triều mà hậu huyết kịch liệt co rút lại khiến cho Ân Thiệu Hành hít sâu một hơi, cố nén xúc động lại tiếp tục ma sát điểm này thêm mấy chục cái, sau đó mới hoàn toàn bắn ra.

“Hô...” Nhất thời, trong phòng ngủ tràn ngập không khí *** mỹ chỉ còn nghe được tiếng thở dốc của hai người. Lưu luyến rời khỏi cơ thể Ân Mật Nhiên, Ân Thiệu Hành lật bcs ra ném vào thùng rác, tiện tay rút khăn giấy lau dịch thể trên thân hai người, cúi đầu vuốt ve an ủi người yêu lại hôn một cái lên đôi môi sưng đỏ, vẽ nên một kết thúc hoàn hảo cho trận làm tình đầy nóng bỏng này.

“Không được nữa...” Ân Mật Nhiên chưa hồi phục lại từ cơn sóng triều, miệng vẫn còn vô thức cầu xin tha thứ.

Ân Thiệu Hành đau lòng lau mồ hôi trên trán cậu: “Kết thúc rồi bảo bối.”

Nhưng Ân Mật Nhiên lúc này ngay cả sức để mở mắt cũng không có, mệt mỏi liếc hắn một cái nhỏ giọng nói: “Em muốn ngủ.”

“Chờ một chút.” Không đợi cậu kháng nghị, Ân Thiệu Hành đã ôm người vào phòng tắm đơn giản dội nước một chút, sau đó để cậu quỳ gối bên bồn tắm, nghiêm túc kiểm tra hậu huyết phía sau cậu, xác nhận không bị thương mới yên lòng. Trong suốt quá trình Ân Mật Nhiên vẫn luôn ngoan ngoãn mặc hắn lăn qua lăn lại, không chút nào then thùng, cậu chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, không biết là bởi vì còn sót lại men say hay là do mệt nhọc.

Thẳng đến khi nghiêm túc giám sát cậu rửa mặt xong, Ân Thiệu Hành mới ôm người trở lại giường, kết quả còn chưa kịp giúp cậu đắp chăn, cậu đã ngủ rồi.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu đến xuất thần, Ân Thiệu Hành chỉ cảm thấy thỏa mãn càng lúc càng nhiều gần như muốn tràn ra. Nhìn cậu, lại nhịn không được nhìn thật lâu, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hắn còn nhớ rõ nhẹ nhàng kéo người vào trong ngực, lúc này mới cam lòng nhắm mắt.

Ngày hôm say, bữa sáng của hai người là bánh sinh nhật của Ân Mật Nhiên.

“Hôm qua em còn chưa cầu nguyện.” Ân Thiệu Hành nhún mày tỏ vẻ tiếc hận.

“Không sao.” Nguyên vọng của em đã được thực hiện. Ân Mật Nhiên thầm nghĩ. Buổi sáng tỉnh lại, cậu liền nhận được quà sinh nhật đến chậm, hiện tại đã không còn cái gì muốn cầu nữa rồi.

Ân Mật Nhiên cười híp mắt cắt bánh ngọt, vui mừng trên mặt đều không giấu được. Ân Thiệu Hành bắt đắ dĩ lại dung túng nhìn cậu, muốn nói gì đó cuối cùng vẫn không mở miệng.

“Làm sao vậy?” Phát giác được hấn muốn nói lại thôi, Ân Mật Nhiên nhin không được hỏi.

“Vốn muốn để em ăn ít thôi,” Ân Thiệu Hành do dự nói, “Nhưng mà anh sợ em đói.”

“...” Ân Mật Nhiên nghe vậy lập tức thả đĩa khỏi tay, vẻ mặt đau khổ nói, “Anh không nói em còn không cảm thấy gì, vừa nói em lại thấy đau...”

“Anh xem thử?” Ân Thiệu Hành khấn trương nói.

Tuy rằng Ân Mật Nhiên ngoài mặt biểu hiện thoải mái, một chút cũng không có vẻ e lệ của người mới trải sự đời, nhưng bên trong nhiều ít vẫn che dấu chút thẹn thùng, vì vậy đối với ân cần của Ân Thiệu Hành cậu vẫn là kín đáo từ chối.

“Để anh nấu cháo cho em.” Nói xong, Ân Thiệu Hành muốn đứng dậy.

“Ăn một chút cũng không có việc gì.” Ân Mật Nhiên giữ chặt hấn.

“Vậy buổi trưa ăn cháo.”

“Ừm.” Ân Mật Nhiên gật đầu, sau đó lại buồn bã nói: “Về sau làm xong đều phải ăn cháo sao?”

“Khụ, lát nữa anh lên mạng tìm hiểu thử.” Ân Thiệu Hành có chút chột dạ, cảm thấy bởi vì mình không có kinh nghiệm mới khiến cho cậu không thoải mái.

Ân Mật Nhiên cúi đầu cầm đĩa tùy tiện chọt chọt hai cái lên bánh ngọt, trong đầu không tự chủ được nhớ lại đoạn phim nóng bỏng tối hôm trước, hơn nữa cảm thấy đối phương cứ một lát lại quan sát mình... Đột nhiên có chút ăn không vô.

“Sao vậy?”

“Sao anh cứ nhìn em mãi thế?”

Ân Thiệu Hành nhìn thấy vành tai cậu đều đỏ bừng thì cảm thấy có chút mới lạ, nhin không được muốn

trêu chọc cậu: “Đẹp mắt.”

“Có phải anh say rượu còn chưa tỉnh không.” Như thế nào cảm thấy cùng lúc trước chênh lệch lớn như vậy. Ân Mật Nhiên có chút không thông, cậu vốn đang cảm thấy thừa cơ chuốc say người cùng hấn phát sinh quan hệ thì có chút không tốt lắm, cho rằng sau đó hấn sẽ để bụng. Nhưng kết quả hấn căn bản không nói gì, ngược lại còn quan tâm mình có đau hay không, có chỗ nào không thoải mái không, hỏi han đầy ân cần.

Ân Thiệu Hành dở khóc dở cười, bản thân hiếm khi thăng thần được một lần, rồi lại bị nghi ngờ. Nhưng hấn vẫn muốn Ân Mật Nhiên ăn xong bữa sáng, chỉ có thể tạm thời thu liễm: “Được rồi không nhìn em nữa, ăn đi.”

Ân Mật Nhiên đối với hấn vẫn còn chút không được tự nhiên, muốn giảm bớt xấu hổ, liền cố ý nói: “Em còn phải ăn cháo a.”

Nghe vậy, Ân Thiệu Hành không nhiều lời thả đĩa bánh ngọt trong tay, đứng dậy: “Anh đi nấu.”

Nhìn bóng lưng bận rộn trong phòng bếp, Ân Mật Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng ề ảm. Sau hạnh phúc cực hạn cậu không khỏi có chút lo được lo mất, suy nghĩ lung tung một hồi, nhịn không được chậm rãi đi đến phòng bếp, còn chưa kịp mở miệng đã bị cản lại: “Chạy vào đây làm gì, nhanh ra ngoài ngồi đi.”

Ân Mật Nhiên tránh khỏi hấn, dựa vào bệch do dự nói: “Kỳ thật anh không cần như vậy...”

“Làm bữa sáng thôi mà,” Ân Thiệu Hành cười nói.

“Em là nói, anh không cần bởi vì chuyện ngày hôm qua...”

“Mật Nhiên,” Ân Thiệu Hành nhú mày, nâng mặt cậu lên để cho cậu nhìn mình, “Bình thường anh đối với em không tốt sao?” Cho nên mới vì sự quan tâm của mình mà cảm thấy bất an?

Ân Mật Nhiên lắc đầu, cậu chẳng qua là cảm thấy tất cả cái này giống như là đang lừa gạt, có chút danh bất chính, ngôn bất thuận, sợ Ân Thiệu Hành sau khi phản ứng sẽ lòng sinh chướng ngại.

Ân Thiệu Hành dễ dàng nhìn ra suy nghĩ của cậu, Ân Mật Nhiên trước mặt hấn vẫn luôn là người đơn thuần, ánh mắt không thể giấu được gì. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, kéo người vào ngực: “Mật Nhiên, anh nói yêu em... em tin không?”

Ân Mật Nhiên trong ngực hấn trong nháy mắt cứng đờ, hai tay nhịn không được siết thật chặt vạt áo bên eo hấn, không dám nói lời nào.

Ân Thiệu Hành ôm cậu, im lặng đợi trong chốc lát mới nói tiếp: “Không chỉ đơn thuần là yêu, là tình yêu đối với một nửa sau này. Tuy rằng lời này hơi trễ rồi, nhưng mà Mật Nhiên...” Ân Thiệu Hành cúi đầu,

ng nghiêm túc nhìn cậu, “Em nguyện ý dùng kết hôn làm điều kiện tiên quyết, cùng với anh không?”

Trong lòng Ân Mật Nhiên nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang: “Anh đây là đang cầu hôn em?”

Ân Thiệu Hành nghiêm túc gật đầu.

“Em không muốn,” Nằm ngoài dự liệu của hắn, Ân Mật Nhiên không lập tức đồng ý, ngược lại tỏ vẻ bất mãn chọc chọc ngực hắn, “Cầu hôn không mang theo nhẫn còn chờ em đồng ý, nghĩ được lắm! Về phần cùng một chỗ... em cho là chúng ta đã sớm cùng một chỗ. Bằng không thì hôm qua tính là gì? Tình một đêm?”

“Hả? Ai nói vậy?!”

“ ... ”

“ ... ”

Bốn năm sau, Ân Mật Nhiên tốt nghiệp nghiên cứu sinh.

Cùng năm, hai người tại nước Mỹ làm chứng nhận kết hôn.

Xem ra, “biểu hiện” của Ân tổng chúng ta hắn là đạt điểm tối đa rồi.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-bi-an>